SUSAN SMITH

Schimb de locuri

Traducerea și adaptarea în limba română de

NICU APOSTOLESCU

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Jenny Knudson simți o atingere ușoară pe umăr. Se întoarse cu scaunul pentru a înfrunta privirea ochilor verzi ai lui Josh Friedman. Deși conștientă că ar fi trebuit să se concentreze asupra lecțiilor, nu reuși să împiedice valul de afecțiune provocat de imaginea chipului bronzat și zâmbitor.

El începu să-și rotească lenevos pe arătător una din șuvițele ei castaniu-roșcate.

– Ce spui de o „cola“, după program? șopti el.

Jenny scutură din cap – avea să-i explice după ore. Când se întoarse din nou spre catedră, profesorul de engleză, domnul Burns, o fixa cu privirea.

– Dacă nu doriți să împărtășiți subiectul discuției cu întreaga clasă, domnișoară Knudson și domnule Friedman, vă sugerez să fiți atenți, spuse el pe un ton înghețat.

Jenny își ținu respirația, urmărind cu atenție mișcarea în sus și în jos a sprâncenelor domnului Burns care aveau mobilitatea trăsăturilor unei marionete. Păreau complet detașate de restul figurii.

– Încă ceva de reținut pentru voi doi: „atențiune“ rimează cu „detențiune“. Un zâmbet crispat apăru pe buzele subțiri ale profesorului.

– Dumnezeule! șopti Josh, însă nu fu auzit decât de Jenny.

Se simți puțin necăjită de atitudinea lui Josh. Ar fi preferat s-o lase în pace în timpul orelor – probabil că-și dădea seama cât de mult îi deturna atenția. Oare uitase că miercurea nu-și putea permite să rămână după ore, mai cu seamă acum, cu iminentul examen la prestigioasa școală de balet? Instructoarea de dans, doamna Herbert, selectase pentru audiția la școala din San Francisco cinci dintre cele mai talentate eleve și lucra în plus cu acestea. Admiterea ar însemna enorm pentru viitoarea ei carieră de balerină. Așa că, în fiecare zi după ore, avea program de dans, iar sâmbătă urma repetiția cu costume.

Gândindu-se, simți un spasm în stomac. Pentru ea, dansul era totul. Uita complet de sine, ca absorbită de o tornadă de independență și bucurie indescriptibilă. Însă Josh nu pricepea. Era fără îndoială conștient de necesitatea de a face sacrificii pentru propriile țeluri, dar nu și pentru ale ei.

Acum, o trăgea ușurel de păr, însă ea nu-i acordă nici o atenție. Nu putea risca să-i mai vorbească după ce intraseră în obiectivul domnului Burns, așa că încercă să se concentreze asupra lecturii.

Discutau despre *Metamorfoza,* de Franz Kafka. Jenny încercase să-și imagineze ce-ar fi simțit dacă, peste noapte, s-ar fi transformat în insectă. Ideea autorului părea plauzibilă și se pomeni identificându-se cu eroul nuvelei.

Când sună clopoțelul, Josh o trase iar de păr, jucăuș. Jenny se întoarse.

– În sfârșit, reușesc să-ți captez atenția. Se înclină până ce figura lui ajunse la câțiva centimetri de a ei, de parcă ar fi vrut s-o sărute. Apoi, se retrase.

– Asta dorești? întrebă ea.

– Păi, da. Ai ceva împotrivă?

Jenny își luă cărțile și se ridică în picioare. Era subțirică și delicată; un corp suplu, aproape slab, picioare și mâini lungi. Doamna Herbert îi spusese o dată că avea o constituție perfectă pentru balet. Ochii erau căprui, iar tenul alb contrasta plăcut cu părul castaniu-roșcat.

Lângă Josh, se simțea nesemnificativă. Prin comparație, el era înalt, uscățiv – numai mușchi și energie debordantă. Era un atlet înnăscut. Avea dotare naturală pentru baseball și o scotea din minți să constate că reușea să exceleze fără vreun efort aparent.

Părul castaniu închis îi cădea peste ochii verzi, plini de pocăință.

– Hei, văd că te deranjează ceva. Care-i motivul?

Josh își petrecu brațul în jurul mijlocului ei și ieșiră din sala de clasă. Atingerea aceea era suficientă pentru a o pune pe jar. Uneori, era atât de tulburătoare încât îi împrăștia cele mai importante gânduri ca pe niște mărgele scăpate dintr-un șirag rupt. Cum reușea oare să-i provoace asemenea senzații? se întrebă ea. Totuși, uneori, văzându-i uimirea întipărită pe chip, înțelegea că și ea avea același efect asupra lui.

Ajunși pe hol, îi răspunse:

– M-ai supărat cu insistențele din timpul orei. Vreau să spun că numai de detenție nu aveam nevoie acum, Josh!

– Nimeni n-are nevoie de așa ceva. Ar fi fost pierdere de timp. Dar eram convins că Burns nu ne va pedepsi. Doar facem parte dintre elevii buni, explică Josh.

– N-are a face! Peste două săptămni, mă așteaptă audiția și nu-mi pot permite să lipsesc nici măcar un minut de la repetiții, până atunci. Oftă și își trecu mâna prin părul bogat. Îi ajungea până la talie, ondulându-se-n valuri, iar lui Josh îi plăcea să-l răsfire.

– Uite ce-i, îmi pare rău, bine? N-am vrut să-ți fac probleme. Uitasem de lecțiile tale de balet. Doar că mă gândeam … Se opri, așteptând-o să se întoarcă și apoi o răsplăti cu zâmbetul său de zile mari … La tine!

– Ce crai! râse ea, simțind cum roșește. Îi era imposibil să țină supărarea. Dar te iubesc.

– Și eu. Josh porni spre dulăpiorul ei. Și cum rămâne cu „cola“ aia? Trebuie să dispui de câteva clipe, înaintea repetițiilor.

– Josh, știi bine că mi-ar plăcea, dar abia am timpul necesar să trag pe mine un maiou, să mănânc o portocală și să ajung la sală. Doar îmi cunoști programul.

– Oare?! exclamă el, urmărind-o cum deschidea dulăpiorul și lua trei cărți pentru studiu acasă. Mi-aș fi dorit să-ți faci timp și pentru mine.

– Nu te mai îmbufna. Mă străduiesc, Josh. Îmi dau toată silința. Adică, îmi doresc să nu fi avut un asemenea orar încărcat. Când voi avea timp liber, ți-l voi dedica în întregime, bine? Prefer compania ta mai mult decât a oricui altcuiva.

– Da, sigur. Lovi descurajat ușa dulăpiorului, nepărând convins. Deci, singura mea concurență este maioul elastic, nu-i așa?

Jenny izbucni în râs.

– Aș putea spune același lucru despre echipa ta de baseball.

– Nu prea cred. Sportul este o încântare pentru mine, dar n-am lăsat niciodată bâta sau mănușa de baseball să intervină între noi. O sărută apăsat pe buze. Jenny se înfioră sub efectul senzației care i se declanșase în trup.

Era conștientă că s-ar fi putut pierde fără să bage de seamă în brațele lui, dar se temea că asta ar fi însemnat

să renunțe la o parte din sine. Își imagina că i-ar fi fost foarte ușor să se concentreze exclusiv la el, așa cum procedau majoritatea fetelor cu prietenii lor. Dar, deși entuziasmul pe care i-l provoca i-ar fi fost suficient vreme îndelungată – expresia „pentru totdeauna“ i se părea o pretenție exagerată pentru oricine, chiar și pentru sine – ceva o reținea.

Dansul o ajutase pe Jenny să-și păstreze echilibrul în multe probleme de viață, dar nu și în privința lui Josh. De exemplu, când mama ei fusese internată în spital, Jenny se cufundase în dans cu o fervoare care-i dăduse forța de a înfrunta situația înfricoșătoare.

– Dă-mi voie să te însoțesc, Jenny. Poate că te voi putea ajuta, spuse Josh.

– Cum? răspunse ea neatentă, cufundată încă în propriile gânduri.

– Păi, să ajungi acasă, să te schimbi, să-ți cureți portocala … rânji el. Ea zâmbi și-l strânse de mână. Repetiții în fiecare zi, după programul de școală … Oare atâta dans începuse să-l plictisească? Spera că nu, totuși, teama că astfel l-ar fi putut îndepărta nu-i dădea pace.

Ca majoritatea băieților pe care-i cunoscuse, Josh părea incapabil s-o înțeleagă. Adesea, simțea că el știa perfect ce-și dorea, dar nu lua în serios și aspirațiile ei. În momentul de față, o făcuse să se simtă vinovată și nici măcar nu părea conștient.

Ieșiră din școală și se îndreptră spre casa ei. Ajunși sub un arțar, Josh smulse o frunză și-i atinse obrazul cu ea, de parcă ar fi încercat să-i contureze ovalul feței. Gestul îi aminti schițele cu copaci și păsări pe care le văzuse cândva în camera lui. I se păruse că avea talent, însă el le considera simple mâzgăluri.

Jenny fu cea care destrămă atmosfera, deși mângâierea frunzei era plăcută.

– Ar trebui s-o luăm din loc, spuse ea, ducându-și mâna la obraz pentru a se feri de atingerea insistentă.

– Pentru tine, ziua nu-i destul de lungă, nu-i așa, Jen? întrebă el, dezamăgit.

– Nu. Mă gândeam să mai închiriez câteva ceasuri, zise ea, râzând.

***

Pe când intrau pe aleea ce ducea la casă, Josh se strecură în spatele ei, o cuprinse de talie, o ridică în brațe și, neluând în seamă țipetele și loviturile, o duse sub jeturile aspersoarelor de pe peluză.

– Josh … lasă-mă! Cinstit vorbind, n-ai vrea să fii mai serios? țipă Jenny, nereușind, totuși, să-și elimine ilaritatea din glas. Când se eliberă, apa șiroia pe ea și hainele i se lipiseră de trup. Pantofii sport erau plini de fire de iarbă. Josh stătea alături și rânjea.

– Va trebui să ne descălțăm la intrare, spuse ea.

– De acord. Josh o urmă în spațioasa casă cu etaj. Camera ei era la mansardă – încăperea cea mai retrasă. Avantajul principal era dat de perspectivă: o pajiște largă care se pierdea în liziera pădurii. Camera era spațioasă și fusese decorată cu afișe reprezentând scene de balet și pernițe alb cu roz, în ton cu pereții. O altă chestie grozavă era fotoliul plasat în fața ferestrei triunghiulare, în care abia încăpeau două persoane.

Josh se așeză și o trase pe Jenny, obligând-o să i se așeze pe genunchi.

Își lăsă capul pe spătar și ea îl sărută, în vreme ce brațele lui îi cuprinseseră mijlocul. Ea nu opuse rezistență. Era primăvară! Jeni se simțea ușoară ca un fulg. Razele strălucitoare de soare îi încălzeau pe amândoi. I-ar fi plăcut ca sărutarea să nu se mai termine. Nu mai era deloc sigură că vrea să se ducă la sală. Astfel de efect avea Josh asupra ei, o tulbura, îi provoca sentimente contradictorii …

Brusc, mâinile lui îi pătrunseră sub bluză. Era plăcut, dar îi împinse cu fermitate brațele înapoi spre talie.

– Hai, Jen, zise el, sărutându-i părul.

– Nu. Trebuie să mă schimb. Îi alunecă din poală și-și aranjă bluza, cu toate că peste câteva clipe, după ce el va fi părăsit camera, avea să se dezbrace de tot.

Josh o prinse de degetul mic. Era roșu la față și avea ochii întunecați, fie de mânie, fie din cauza

dezamăgirii, sau datorită ambelor. Jenny era sigură – existau momente când nu-l înțelegea.

Se îndepărtă, dintr-o dată speriată de forța propriilor sentimente. Când o sărutase, simțise că-și pierde autocontrolul, împreună cu grija pentru propria persoană.

– Uite cât s-a făcut ceasul, spuse ea. Trebuie să mă schimb. Nu pot întârzia. Arătă spre ceasul digital de pe noptieră. Abia mai avea vreme să arunce pe ea un maiou, să încalece pe bicicletă și să ajungă la sala de dans a doamnei Herbert.

– OK. Cu părere de rău, Josh se ridică și traversă încăperea. Închise ușa în urma lui.

Jenny îmbrăcă un maiou roșu, niște colanți negri și un pulover mai călduros, apoi puse într-o sacoșă tricotată pantofii de balet uzați. În sfârșit, își prinse părul cu o bentiță și porni în căutarea lui Josh.

Îl găsi în birou, jucându-se la calculator. O auzise venind, dar nu-și ridică privirea. Jenny își spuse că, probabil, îi aplica tortura tăcerii, știind că n-o putea suporta.

– Vorbește-mi, Josh! imploră ea, uitându-se la joc peste umărul lui. „Pac Man“ devora fantomele într-o succesiune rapidă.

– Așteaptă. Adunase un punctaj zdravăn. Am terminat. Se întoarse spre ea. Uneori, Jenny… câteodată, te doresc atât de mult încât nici nu mai judec. Uit de timp, de balet și chiar de baseball.

Jenny zâmbi.

– Și mie mi se întâmplă, numai că altfel… cred.

– Da?

– Da. Dar n-am vreme să-ți explic.

– Ok. Atunci, ne vedem sâmbătă, după meci, spuse Josh, ca și când ar fi încercat să se consoleze singur. Se ridică și o cuprinse în brațe.

– Ai meci? Sâmbăta asta? Înghiți în sec. Marea finală! Uitase că era programată pentru acel weekend.

– Păi, da. Doar știai. Te-am anunțat de câteva luni. Josh o sărută și-i mușcă în joacă urechea.

– Da, dar nu credeam că-i atât de curând. Nu avea inima să-i spună că uitase. Știuse despre meci. De obicei, nu prea avea vreme să meargă la meciurile lui, dar îi promisese că va fi de față la cel mai important.

– Am repetiție, reuși ea să îngaime.

Cu răceală bruscă, Josh își lăsă mâinile pe lângă corp.

– Nu zău? Ai programat-o înadins pentru sâmbătă?

– Era stabilită de multă vreme. Nu mi-a trecut prin cap că ambele evenimente au loc în aceeași zi. Este singura repetiție cu costume pe care o vom face. Îmi pare rău, își ceru ea scuze.

– A, nu-i nimic. Excelent! Marea finală, iar prietena ta nici nu catadicsește să vină să te încurajeze! Părea deprimat.

Jenny îi puse mâna pe umăr, dorindu-și să-l poată consola.

– Josh, nu mai… Un fior de teamă îi străbătu pieptul, simțindu-l încordându-se sub atingere. Și-ar fi

dorit să înceteze. Se izolase de ea, folosind numai limbajul trupului. Uite, am să fac tot posibilul să vin, bine? Probabil că repetiția se va termina până la cinci. Poate reușesc să ajung la ultima repriză. Știa că era improbabil, dar dorea să-i ușureze dezamăgirea.

– Da, sigur.

Jenny era vag conștientă de ecranul pâlpâitor al monitorului aflat în spate, care împrumuta trăsăturilor lui o nuanță verzuie.

– Am putea ieși după acea – doar noi doi, continuă ea, încercând să sune entuziast. Nu-i răspunse. Cuvintele se loviră de izolarea lui mânioasă.

– Uneori, mă întreb dacă ții vreun pic la mine, Jenny, articulă el moale.

Vorbele lui o răniră.

– Atunci, înseamnă că ești orb și cam prost, ripostă ea, gata să izbucnească în lacrimi. De ce trebuia să se ajungă la asemenea certuri? Mai ales chiar înainte de repetiție.

– Meciul meu nu are nici o semnificație pentru tine, Jen. Să fim cinstiți, dai prioritate numai propriilor tale dorințe. Eu vin pe locul doi.

– Nu-i adevărat! strigă Jenny. Nici tu n-ai renunța la meci ca să vii la recitalul meu, nu-i așa?

Josh se încruntă.

– Probabil că nu, dar asta evidențiază situația noastră. Abia avem vreme să ne întâlnim. Stătea cu

ochii în pământ, sclipirile verzi ale monitorului reflectându-i-se-n păr. Mi-aș dori să fii în locul meu un timp, Jen. Poate că atunci ai înțelege ce simt.

– Așa, deci? Ei bine, îți împărtășesc dorința. Și mie mi-ar plăcea să fii în locul meu.

– Scuzați-mă, răsună o voce necunoscută.

Jenny și Josh tresăriră. Simultan, priviră împrejur, căutând sursa. Rămaseră cu ochii pe ecranul calculatorului unde apăruse o figură bărbătească schițată. Nu zâmbea, mulțumindu-se să-i privească de parcă i-ar fi cântărit cu grijă. De la ochii verzi atoateștiutori pornea o rețea de linii radiale care se terminau la rădăcina părului cărunt. Trăsăturile aspre erau neliniștitoare.

– Dorința vi se va împlini, spuse bărbatul de pe ecran. Avea o voce plină, melodioasă, lăsându-le senzația unei ape curgătoare călduțe.

Când Josh se întoarse spre ea, Jenny constată din expresia lui că era la fel de alarmată.

– Cine ești și de unde ai apărut? întrebă Josh, pornind spre calculator. Lovi tastele cu sete, apoi își trecu degetele peste ecran.

– Hei! n-are rost să încerci să-mi arzi circuitele. Bărbatul ridică o mână cu degete prelungi. Jenny fu impresionată de forma ciudată a mâinii. Avea o linie a vieții lungă și neîntreruptă care se prelungea pe muchea palmei. Pentru mine nu contează ROM – read

only memory – sau RAM – random access memory – și nici dimensiunile în biți sau baiți. De fapt, nici nu pricep aceste noțiuni.

– Atunci, cum ai ajuns pe ecran? vru Josh să afle. Privea imaginea cu intensitate, încercând să înțeleagă ce se petrecuse.

– Ah, e o poveste atât de plicticoasă încât am să vă scutesc s-o ascultați. Însă repet, dorința v-a fost admisă.

– Ce dorință? întrebă Jenny, clipind.

– Dorința de a schimba locurile, explică personajul.

– Ah, mai lasă-ne cu prostiile, interveni Josh, nevenindu-i să creadă. Se întoarse spre Jenny și continuă: individul ăsta nu poate fi adevărat! Vreau să spun că în orașul nostru există o grămadă de ciudați, dar dumnealui este premiant. Nu-i așa?

– Ba da, răspunse Jenny, ezitant.

– Măcar în privința asta suntem de acord, își arătă el sarcasmul.

– Vă asigur că nu sunt nebun, spuse individul de pe ecran. Am anumite puteri …

– Puteai să ne păcălești cu ușurință, interveni Josh.

Jenny își înăbuși un chicotit nervos. Josh se învârtea încoace și încolo prin cameră. Străinul ridică din umeri de parcă n-ar fi priceput spusele lui Josh.

– Totuși, cine ești? întrebă Jenny.

– Spiritul calculatorului, răspunse el, privindu-l pe Josh.

– Nu mai spune! exclamă Josh, scuturând din cap. Nu pot să cred.

– Mă aflu aici pentru amândoi.

– Drăguț, foarte drăguț, comentă Josh, trecându-și arătătorul peste tastatură.

– Ești foarte ciudat, observă Jenny. Acum, nimeni nu mai crede în spirite.

– Chestii depășite, hm? spuse străinul.

– Păi, cam așa ceva. Ai fi fost mai credibil dacă pretindeai că ești extraterestru.

– Am reținut ideea. Figura bărbatului rămase serioasă, un fel de mască. Josh și Jenny schimbară priviri și izbucniră în râs. Însă, continuă el, rămâne valabil faptul că dorința vi se va împlini. Veți face schimb, o vreme.

Josh chicoti.

– Și când se presupune că se va petrece treaba asta?

– Mâine dimineață, răspunse personajul, pe un ton solemn.

– Bun. OK. Și cum ne vom da seama că s-a întâmplat? Acum, Josh stătea în fața ecranului, ținând-o de mână pe Jenny. Ea îl strângea, inconștient, dintr-o dată cuprinsă de un început de teamă.

– Când vă veți trezi, schimbul se va fi înfăptuit deja. Va dura exact trei zile.

– Ne faci vrăji, concluzionă Jenny în glumă, încercând să risipească tensiunea ce se acumulase în încăpere.

– E un fel de-a spune. Imaginea bărbatului pâlpâi.

Oare se pregătea să dispară? se întrebă Jenny.

– Nu-l cred pe tipul ăsta, Jen, spuse Josh, strângându-i mâna.

– Ai să te convingi, replică individul, cu o siguranță de sine aproape înspăimântătoare. Buzele i se arcuiseră într-un zâmbet schițat.

Jeni era gata-gata să-l întrebe cum se numea, când imaginea dispăru brusc. Se evaporă. Josh se repezi să atingă tastatura și ecranul.

– Amintește-ți că el nu aparține lumii noastre, zise Jenny.

– E opera ta, Jen? se interesă el, foindu-se.

– A mea! Păi, cum mi-ar putea trece prin cap ceva atât de aiurit? Sacoșa tricotată îi scăpă din mână și se aplecă s-o ridice.

– N-ai nici o legătură cu afacerea asta? insistă el.

– Bineînțeles că nu. Sunt la fel de surprinsă ca și tine.

Josh o studie gânditor, sfredelind-o cu privirea ochilor săi verzi.

– Oho, în cazul ăsta, ai văzut și tu ce s-a întâmplat?

– Da. Jenny închise ochii, revăzând în memorie trăsăturile necunoscutului. Conversația, dacă putea fi considerată așa ceva, durase câteva minute. Desigur, fusese ciudată. Chiar pentru secolul douăzeci, cu toate cuceririle tehnologice ale perioadei, păruse nepământeană.

Înainte de a părăsi camera, Josh verifică din nou calculatorul.

Afară, pe hol, Jenny se înfioră la atingerea mâinii lui.

– Și crezi că se va întâmpla? Adică, ceea ce a spus el?

Josh izbucni în râs.

– Vorbești serios? A fost o chestie inexplicabilă. Ca aterizarea unei farfurii zburătoare. Doi oameni sunt martori, încearcă să-i convingă pe ceilalți, dar nimeni nu-i crede. Așa că, ce sens ar avea să povestim cuiva? E o experiență incredibilă.

Jenny îi zâmbi.

– Felul de experiment pe care-l doreai, Josh?

– Nu chiar, Jen. Nici nu mă gândisem la așa ceva. Poate că am visat.

– Poate. Jenny rememoră vocea armonioasă a bărbatului, interminabila linie a vieții și mulțimea de romane pe care le citise despre oameni care se transformă în altceva și despre lucruri vorbitoare. Despre monștri. Despre indivizi deveniți roboți.

Personajul fusese cât se poate de *real*. Nimic dubios, cu excepția faptului că își făcuse apariția, din senin, pe ecranul unui monitor.

Capitolul 2

Era marți dimineață și, încă înainte de a deschide ochii, Jenny pricepu că se întâmplase ceva. Auzea zgomote neuzuale și voci vag familiare. Totuși, cu toate că nu era în stare să spună cu exactitate în ce consta diferența, mintea ei făcea eforturi de a ordona logic noile informații.

Simțea un curent de aer, venind din altă direcție decât de obicei. Fereastra camerei, de obicei întredeschisă, ar fi trebuit să direcționeze fluxul de aer spre masa de lucru, răvășindu-i hârtiile. Dar nu se auzea nici un foșnet. Își simțea trupul greu, îndurerat, de parcă ar fi copt o gripă. Dar altfel.

De partea cealaltă a ușii, răsunară pași ușori. Auzi o ciocănitură insistentă urmată de cuvintele:

– Trezește-te, Josh! E opt și un sfert!

Deschise ochii instantaneu. *Josh?* Auzise bine? Privi la tavanul verde-pal – străin. Nu se afla în camera ei.

Apoi, își roti ochii împrejur, speriată de ceea ce vedea. Camera lui Josh. Ce dezordine! Grămezi de haine stivuite pe spătarele scaunelor, șosete atârnând din sertarele întredeschise, pantofii de sport aruncați în mijlocul camerei, postere cu jucători de baseball, având colțurile îndoite, prinse pe pereți cu piuneze.

Înainte de a da la o parte cuvertura, Jenny rămase în patul lui Josh câteva momente pentru a se acomoda cu asaltul de imagini șocante. Apoi, senzația de ireal crescu în intensitate, împregnându-i toată ființa.

Privi în jos la ceea ce ar fi trebuit să fie propriul trup, dar se dovedea a fi corpul lui Josh Friedman!

– Nu! strigă ea, nevenindu-i să creadă. Continua să se zgâiască la propria persoană, parcă hipnotizată.

Absolut incredibil! Neîndemânatică, se dădu jos din pat și lipăi prin cameră spre oglinda atârnată deasupra măsuței de toaletă. Pe deasupra maldărului de cărți și catrafuse, din oglindă o privea figura surprinsă a lui Josh. Își pipăi disperată trăsăturile, sperând să se trezească din coșmar.

Nu intra în panică, își spuse ea. *Te vei trezi și lucrurile se vor aranja. De vină este bărbatul de pe monitorul calculatorului, care se pretindea spirit. Prostii! Sigur că nu poate fi adevărat.*

Își dădu drumul pe un scaun, încercând să se calmeze. Minutele treceau fără să intervină vreo schimbare. Nimic, absolut nimic! Ce se întâmplase? Se

concentră asupra părului negru de pe brațele lui Josh, așteptând să dispară și să lase loc pufului de pe propriile ei mâini. Ca în filmele cu vârcolaci, atunci când eroul redevine om, o dată cu zorii!

Găsi ceasul digital cu radio al lui Josh sub o grămadă de schițe și rămase cu ochii pe el. Trebuia să intervină ceva cât de curând, își zise ea.

Trecură cinci minute. Apoi zece. Spaima începu să-i dea târcoale.

Se întoarse la oglindă. Își atinse părul, sprâncenele, gura, încercând să se familiarizeze cu noul aspect. Ei bine, cunoștea deja acea figură, deși se schimbase punctul de vedere. Ezitând, își scoase bluza de pijama și-și studie goliciunea. Inspiră adânc. Era înspăimântător.

– Josh! Tot nu ești gata? Pricepu că era mama lui.

Trebuia să-i răspundă.

– Ă … da. Vin imediat, spuse ea, sperând că imitase destul de bine glasul fiului, cât să nu stârnească suspiciuni.

Ce fusese-n capul ei? Desigur, doamnei Friedman nu i-ar fi trecut prin minte că cel pe care-l vedea nu era adevăratul Josh! Dacă s-ar fi purtat puțin diferit, mama ar fi crezut doar că nu se simte bine. N-ar fi ghicit adevărul. Nimeni n-ar fi fost în stare!

Jenny se pieptănă. Părul era aspru, cu fir gros și nesupus, foarte diferit de al ei. Își spuse că ar fi fost

preferabil să reintre în propria piele înainte de a fi obligată să coboare la masă. Metamorfoza trebuia să fie temporară. Trebuia!

Deși n-ar fi vrut să se neliniștească, nu se putu împotrivi. Avea frisoane și greață. Se întrebă dacă și Josh trăia aceeași experiență, la ea acasă. Părea logic, pe cât îngăduia situația aberantă în cere se aflau. Oare cum se descurca Josh în acel moment?

Trecură cincisprezece minute. Nici o modificare. Se dădea de ceasul morții să înțeleagă. Începuse să tremure incontrolabil. Ce să facă?

Trebuia să se îmbrace înainte ca mama lui Josh să vină sus din nou. Totuși, cum să părăsească încăperea? Nu știa dacă va face față încercării. Îndreptându-se spre dulap, se împiedică de costumul de neopren pentru scufundări și căzu peste planșa de surf, zdrelindu-și buza de sus. Glumise adesea pe seama lui Josh, sugerându-i să întocmească un plan al etajului pe care să figureze toți pantofii aruncați, hainele împrăștiate și întregul haos uzual, datorat faptului că niciodată nu-și făcea ordine în cameră. Acum, după ce petrecuse cincisprezece minute în harababura aceea, își zise că ideea trebuia privită cu toată seriozitatea.

Se simțea groaznic. N-avea să ajungă la școală în timp util. Nu întârziase niciodată. Josh obișnuia s-o facă. În ciclul primar, reușea cu greu să-l îmbuneze pe domnul Leviathan, care epuizase toate pedepsele obișnuite.

Aruncă o privire în dulapul lui Josh, la șirul de blugi atârnați pe umerașe. Cămășile erau la fel aliniate. Descoperi unele pe care nu le văzuse niciodată. Și pantofii – aranjați cu bombeurile înainte, cei de piele bine lustruiți. Jenny habar n-avusese că Josh poseda așa ceva. Nu-l văzuse purtând decât încălțări sport sau ghete cu crampoane, ca cele care zăceau aruncate la întâmplare prin cameră. Interesant cât de multe poți afla despre cineva umblându-i prin lucruri, își zise ea.

Josh se dovedea a fi greu de descifrat, constată ea, alegând o pereche de blugi și o cămașă pe care el obișnuia s-o poarte. Conștiința faptului că era prizonieră în trupul lui îi apăsa toate gândurile. Și deocamdată, n-avea ce face …

Coborî la micul dejun cu grijă, nefiind încă sigură că … da, era mersul lui Josh. Felul lui de a-și legăna puțin șoldurile. Acea încântătoare înfumurare băiețească o dăduse gata când se cunoscuseră. De asemenea, asta era trăsătura care o speria cel mai mult la el.

Când intră în bucătărie alene și se așeză la locul lui, nimeni nu păru să observe vreo diferență. Spre norocul ei, Jenny își aminti unde obișnuia el să stea la masă, la toate cinele în familie la care fusese invitată.

– În dimineața asta, nu-ți mai prepari băutura naturală energizantă, Josh? întrebă mama.

Jenny rămase surprinsă. Doamna Friedman era o femeie remarcabilă, cu păr blond-deschis ca de aur.

Conducea un birou de relații cu publicul. În dimineața asta, îmbrăcată cu taiorul crem, arăta splendid.

Băutură naturală? Intră în panică. Din ce-o făcea oare? Banane, amestecuri proteice, ouă – ce anume? Vreo combinație secretă, menită să-l țină-n formă?

– Ă … nu. Mă mulțumesc cu niște cereale, bine? Erau singurul aliment vizibil pe masă. Să nu cumva să nimerească ceva ce nu au, ca de exemplu preferatele ei, Grapenuts. După ea, cerealele aveau gust de rumeguș, dar în dimineața asta i se părură destul de bune.

– Unde-i tata? întrebă Jenny.

– La slujbă, desigur. Nu știi cât este ceasul? Doamna Friedman lăsă jos linguriță, scuturând din cap. A plecat acum jumătate de oră.

– Ah.

– Te simți rău, Josh? întrebă mama, încruntându-se.

– Ă, nu. Mă simt foarte bine, mamă, zâmbi Jenny.

Era uimită de faptul că reușea să imite vocea și atitudinea lui Josh atât de bine – râzând de mama lui, de îngrijorarea ei lipsită de temei.

– Ești fericit și bine dispus în dimineața asta, constată doamna Friedman, privind la cel pe care-l credea fiul ei. Ce s-a întâmplat cu tine?

Jenny înghiți în sec. Apoi adăugă grăbită:

– Habar n-am. Probabil fiindcă sunt pe cale să întârzii la școală și asta îmi provoacă euforie. Scap parțial de domnul Leviathan.

– Trebuie să te asculte?

– Da, vă rog. Voia să evite subiectul „ce l-a apucat pe Josh?“

– După școală, ai antrenament la baseball? Doamna Friedman scoase o agendă pe care era imprimat numele ei, RACHEL FRIEDMAN, și notă ceva.

Antrenament, după program? Un val de panică o copleși. După ore era programată și pregătirea zilnică la balet, însă i-ar fi fost imposibil să fie în ambele locuri în același timp. Dar Jenny nici nu știa cu siguranță dacă avea sau nu antrenament la baseball.

– Nu-s sigur. S-ar putea să se fi anulat, reuși ea să îngaime. Ideea că ar putea fi obligată să joace baseball îi declanșase groaza. Cu toate că era destul de puternică, Jenny nu avea o constituție atletică.

– Iată-ți scutirea pentru azi, dar mâine să faci bine să te trezești mai devreme. Doamna Friedman îi înmână biletul împăturit în două. Și apropo, ăsta a fost cel mai puțin consistent mic dejun din viața ta. Zâmbi, așteptând un răspuns, însă Jenny se mulțumi să ridice din umeri.

Spre norocul ei, Josh proceda astfel adesea. Doamna Friedman se întoarse.

– Acum, lasă hainele murdare afară, ca să le poată spăla Betsy. Nu va îndrăzni să intre în cocina ta. Se teme să nu se aleagă cu vreo ciupercă.

– Poftim?

– A citit un articol despre micoze într-o revistă medicală.

– Ce aiureală! spuse Jenny. Urcă în camera lui Josh și adună toate hainele într-o grămadă ordonată, lângă ușă. Ce mare scofală? De ce oare le lăsase să se adune în halul ăsta?

Doamna Friedman strigă de jos:

– Pa! iar Jenny mormăi un „Pe curând“ caracteristic pentru Josh.

În drum spre garaj, Jenny analiză cu grijă ultimele evenimente năucitoare. Plănuise să ia Toiota lui Josh, dar își aminti că era la reparat. Era nevoită să meargă pe jos, ceea ce va contribui și mai mult la întârziere. În timp ce mergea grăbită spre școală, fu năpădită de valuri de panică, parcă stârnite de o mare furtunoasă.

Aparent, Josh obținuse ceea ce-și dorise. În mod ciudat, imposibilul se înfăptuise.

***

În cealaltă extremitate a orașului, Josh Friedman se foi, deranjat de soneria deșteptătorului. De fapt, neplăcerea provenea din interior. Părea a fi prea

devreme pentru el. Nu era obișnuit să se trezească înainte de opt și n-avea nici un chef să-și schimbe tabietul.

Strânse pleoapele și-și acoperi urechile până ce sunetul neplăcut încetă. Apoi își dădu seama că așternutul degaja o mireasmă discretă. Parfumul Jennyei! „Je Reviens.“ Îi plăcea numele și mai ales semnificația. „Mă voi întoarce.“ Și-o imagină pe Jenny revenind la el iar și iar, învăluită în acea aură aromată.

„Reclamele de la televizor, n-au nici o legătură cu ceea ce simt pentru Jenny“, își spuse el, îngropându-și fața în pernă. Acel parfum nici nu fusese promovat de vreo reclamă TV. Insistau cu „Charlie“ sau „Scoundrel“, care nici nu se apropiau de calitatea lui „Je Reviens“. Citise cândva că cel mai important ingredient în formula unui parfum de calitate avea, în mod ciudat, compoziția chimică a transpirației. N-ai putea intra într-o parfumerie să ceri un flacon de „traspirație“, iar dacă ai numi astfel un parfum, cine ar fi nebun să-l cumpere?

Și totuși, care putea fi motivul pentru care cearșaful lui mirosea a parfum? Și ce era cu senzația ciudată de care nu putea scăpa? Casa părea foarte animată și, conform ceasului său biologic, era mult prea devreme pentru atâta activitate. Neobișnuită febrilitate, voci străine! Dintr-o dată, simți imboldul de a se ridica, de parcă trupul lui era nerăbdător să treacă la acțiune.

Deschide numai un ochi, își zise el, furișând o privire cercetătoare de sub cuvertură. *Camera Jennyei!* Brusc, se simți asediat de întrebări. Camera îi dansa prin fața ochilor, într-un amestec de nuanțe roz, alb și galben. *Ce căuta el acolo? Unde era Jenny?* Terorizat, privi împrejur, dar ea nu era nicăieri.

Avu senzația că Jenny nu mai trecuse pe acolo de ceva vreme. În dulapul încastrat în perete, întredeschis, hainele ei erau frumos înșiruite. Razele soarelui pătrundeau prin fereastra triunghiulară, întruchipând modele complicate pe tapițeria scaunelor, iar cărțile erau stivuite cu grijă pe un colț al mesei de lucru. Jenny era o persoană ordonată, indiscutabil.

Ei bine, își spuse Josh, aș face bine să mă dau jos din pat. Adică, ce-ar spune mama ei dacă m-ar găsi aici? Și-ar ieși din minți, asta s-ar întâmpla. Imposibil de găsit cuvinte care să descrie drama.

Așa că împinse în lături cuvertura și … fu supus celui mai puternic șoc din viață. Panica îl cuprinse instantaneu. Dacă până atunci își imaginase că-i este rău, acum îi era cu adevărat. Corpul Jennyei! Avea sub ochi trupul ei – *îi luase locul!* Desigur, picioarele lui, sau mai degrabă ale ei, se potiviră perfect în papucii roz de pluș, de lângă pat.

Fără grabă, grijuliu, făcu inventarul. Mâini de fată. Picioare de fată; lungi și grațioase, de balerină, pe care

le admirase întotdeauna. Și piele mătăsoasă – da, era fină și catifelată, cu puful acela auriu de pe brațe. Se privi din nou cu stupoare.

Se împletici spre măsuța de toaletă și rămase pironit în fața oglinzii. Imaginea Jennyei îi întorcea o uitătură uimită. Devenise Jenny. *Nu! Era imposibil!*

Țipătul i se opri în gâtlej. Să fi fost o festă? Îi era imposibil să trăiască într-un trup de fată! Trebuia să scape! Să evadeze din trupul ei. Să fi fost mâna imbecilului de spirit al computerului? Și în orice caz, cum ajunsese aici?

Imposibil, își spuse Josh. Era doar o mare greșeală, ridicolă și misterioasă. Un vis! Josh plesni obrazul Jennyei și privi iar în oglindă. Nici o modificare. Poate că făcea parte dintr-un soi de experiment științific guvernamental. Vreun drog nou. Nu exista nici o logică, își spuse, pipăind cu degetele obrazul care nu-i aparținea.

Nu știa decât un singur lucru, senzația era extrem de neplăcută. Pur și simplu groaznică. Niciodată nu dorise una ca asta. Ar fi vrut numai ca Jenny să înțeleagă cum se simțea, în nici un caz să *fie* el. Și, cu atât mai puțin, nu dorise să-i ia locul! Când avea să se trezească din coșmar?

Aștepta, sperând o schimbare. Privea la ceas, numărând minutele și gândindu-se că măcar ar fi

putut cronometra timpul necesar revenirii la normalitate. Oare când se petrecuse schimbarea? Peste noapte, sau abia dimineața?

După zece minute, nu intervenise nimic nou. Își zise că, dacă așa stăteau lucrurile, probabil că Jenny se trezise în corpul lui. La fel de ciudat. Cum se descurcase ea? Își dorea să fi făcut ordine și curățenie în cameră, deși asta ar fi fost în total dezacord cu principiile lui. Totuși, dacă ar fi știut mai din vreme, ar fi fost un gest frumos.

De fapt, ai fost avertizat, îi aminti o voce interioară, dar el nu luă în seamă remarca. Da, un individ cu înfățișare ciudată care-și spunea spirit și care-i vorbise de pe ecranul calculatorului! Cum putea fi socotit avertisment? Cum să iei în serios așa ceva? Cum să accepți o asemenea realitate?

Josh închise ochii și așteptă binecunoscuta senzație de ireal care însoțește de obicei trezirea dintr-un vis. În loc de asta auzi niște pași dincolo de ușă.

– Jenny?

Era mama ei. Întotdeauna se purtase frumos cu el.

– Da? răspunse el cât mai amabil.

– Te-ai trezit? Nu ți-am auzit radioul și mi-am spus că poate nu te-ai deșteptat.

– Nu, m-am sculat. Mulțumesc.

Uf! Fusese aproape. Vocea îi sunase ca a Jennyei, ceea ce i se păru și mai ciudat. Ultima dată când

sunase astfel, avea glasul în schimbare și vreo doisprezece ani. Fusese o experiență dubioasă să nu-și poată controla tonul. La fel se simțea acum, își spuse el scuturat de un frison.

Josh era un tip calm. Dar acum era șocat. Până în vârfurile degetelor – care nici măcar nu erau ale lui.

În general, când ceva te deranjează în viață, poți găsi un sprijin interior. Însă acum, până și acest ajutor îi era refuzat. Conștiința îi spunea că e Josh și totuși, devenise Jenny, iar dacă era să-l creadă pe înger, va rămâne așa timp de trei zile. Va fi în locul ei, dacă nu cumva „excelența sa“ își va face apariția și-l va dezlega, înapoindu-i propriul trup. Se întrebă dacă nu exista vreo modalitate de a scurta perioada. Nu găsea nici o soluție.

În primul rând, trebuia să se îmbrace. Deschise sertarele noptierei și privi maldărele ordonate de lenjerie în culori pastelate. Scoase un sutien. Avea să poarte *sutien* !

Timid, îl puse și încercă să-l încheie la spate. Când încercarea se dovedi prea dificilă, trase catarama în față ca să ușureze operația. Apoi privi în oglindă la corpul Jennyei. Avea un aspect feciorelnic.

Se îndreptă spre dulap și cercetă șirul de haine, în căutarea unor articole de îmbrăcăminte care-i plăcuseră. Desigur, era cămașa havaiană, care mergea foarte bine cu pantalonii albi. Se uită după

ei, dar nu-i găsi. Așa că alese o pereche de pantaloni verde-deschis, prespălați, care se potriveau cât de cât, după părerea lui.

Această activitate îi solicită atenția suficient cât să-i îndepărteze gândurile de la visul din care nu se mai trezea. Nu era un cunoscător al modei. Îi plăcea doar cum se îmbrăca Jenny. Reușea mereu să arate bine, de parcă n-ar fi trebuit să facă nici un efort.

Își verifica înfățișarea în oglindă foarte des. Rămânea mereu aceeași, a Jennyei. Nici un indiciu vizibil de schimbare. Era tot mai demoralizat.

Niște pași ușori se auziră pe holul mochetat și ușa se deschise.

– Hei, Jenny. Mama vrea să știe de ce n-ai descărcat mașina de spălat vase. Bernie, fratele mai mic al Jennyei era purtătorul mesajului.

– Spune-i că vin imediat, răspunse Josh, intrând în panică.

Cum să facă una ca asta? Să se ducă la școală în locul ei? O dilemă cu „D“ mare.

Școala. Mașina de spălat vase. Trebuia să ajungă în birou și să încerce să-l înduplece pe spirit, înainte de micul dejun. Să nu aibă de suportat schimbarea mai multă vreme.

Simțindu-se ciudat de ușor, Josh traversă în grabă holul și intră în biroul situat în celălalt capăt al casei. Intrând în încăperea întunecată și răcoroasă, închise

ușa după el. În caz că ar fi venit cineva să vadă de ce întârzia, Josh plănuia să spună că era în căutarea unei dischete cu tema pentru acasă.

Introduse discheta pe care o utilizaseră ieri în unitatea de disc. Așteptă. Nu se întâmplă nimic. Scoase discheta exact așa cum procedase cu o zi în urmă, lăsând calculatorul deschis.

Apoi privi la ceas. Trecură cinci minute. Nici o figură! Nimic. Doar un ecran gol. Unde era individul? În primul rând nici nu era real, își spuse Josh. Dar cum să…

Abia acum, își zise Josh cu tristețe, *aș avea cu adevărat nevoie de o intervenție divină.* Nebunia asta n-avea nici un sens, iar acum, după alte zece minute pierdute, Jenny era așteptată jos, să descarce mașina de spălat vase și să-și mănânce micul dejun.

Se hotărî să încerce iar mai târziu. Era disperat să-l găsească pe ciudatul individ, să-l convingă să-și anuleze vraja, sau să întrerupă acest coșmar, sau ce-o fi fost.

Deodată, stomacul îi chioră de foame. Când venea vorba de masă, Josh era un adevărat sac fără fund. Trebuia să mănânce des, ca să nu se ofilească pe picioare. Iar dimineața, era obligatorie băutura lui specială. Habar n-avea ce obișnuia Jenny să mănânce, dar spera să fie bun. Se gândi cum să-și prepare

băutura, în bucătăria familiei Knudson. Cu un nou fior de groază, își dădu seama că nu știa mai nimic despre gospodăria lor.

Înfrânându-și zăpăceala, Josh coborî și-l întâmpină pe Bernie cu un surâs.

– Hei, ce mai faci, Bern? întrebă el.

Cel interpelat ridică ochii din bolul cu cereale și-și împinse ochelarii mai sus, pe nasul cârn. Știa că soră-sa îl adora. Avea treisprezece ani, părul de culoarea spicului de grâu și niște ochi albaștri, mari, în spatele ochelarilor metalici cu lentile ovale. Părea studios și cu toate că era foarte inteligent, Josh îl considera un „copil obișnuit". Mai era și foarte îndemânatic la jocuri.

– Bine, Jen. Berni o urmări pe cea pe care o credea sora lui. Cerealele Grapenuts sunt deja pe masă. Nu le mai vrei în dimineața asta?

– Voiam să-mi prepar o băutură energizantă.

– Băutură energizantă? Tu? Berni se ridică de la masă, își îndesă pe cap șapca „Oakland A" și-i ajustă cozorocul.

– O, știu și eu. M-am gândit la o schimbare. Poate mă ajută la dans. Josh găsi ouă, banane, lapte și miere. Nu exista pudră proteică la vedere și era convins că, dacă ar fi cerut, solicitarea ar fi provocat uimire. Nu era momentul să ajungă subiect al atenției generale,

chiar dacă nimeni n-ar fi fost în stare să ghicească adevărul. Realitatea depășea orice fantezie.

Porni mixerul. Zgomotul o aduse în bucătărie pe doamna Knudson.

– Ce faci? întrebă ea, sărutându-și fiica pe obraz.

În mod clar, folosirea mixerului nu făcea parte din rutina matinală a familiei. Josh încercă să răspundă cât mai degajat.

– A, preparam o băutură energizantă. I-am spus și lui Bernie că sper să-mi fie de folos la balet.

– Te descurci excelent și fără, dar cred că nu-ți poate face rău. Doamna Knudson zâmbi. Purta o rochie cu imprimeuri indigene și cu niște clopoței la guler, care sunau de fiecare dată când se apleca să pună câte ceva în servietă. Era profesoară universitară, chiar foarte apreciată. Părul ei avea aceeași nuanță cu al Jennyei, dar era tuns scurt, ușor ondulat în jurul urechilor. De obicei, avea pe figură o expresie de amuzament, cu colțurile gurii ridicate de un surâs schițat. Prin contrast, fața Jennyei exprima constant concentrare intensă, mai ales când venea vorba despre dans.

– Bun, am plecat, anunță doamna Knudson, sărutându-și fiul pe frunte. Și nu uita mașina de spălat vase, Jenny. Poți să iei VW-ul astăzi – n-am nevoie de el. Ah, bine că mi-am amintit, de ce ți-ai lăsat cămașa de noapte pe jos? Gestul nu-ți este caracteristic.

– Oh, nu-ți face griji, am să-o iau de acolo înainte de plecare. Pe deseară, mamă. Josh înghiți hulpav conținutul paharului.

După două boluri cu Grapenuts, care nu fuseseră vreodată printre preferatele lui, se apucă de descărcat mașina de spălat vase. Nu mai făcuse așa ceva. Betsy, menajera familiei Friedman, avea întotdeauna grijă de asemenea amănunte.

Ezitând, scoase vasele curate și apoi o umplu din nou – fără să mai curețe resturile din farfurii. Arătau destul de scârbos cu amestecul acela de resturi divers colorate, dar își zise că, dacă punea suficient detergent, se vor curăța bine.

Pe masa din sufragerie, Bernie împăturea niște haine. Aveau miros proaspăt și îmbietor, dar Josh fu cât pe ce să întrebe de ce trebuia să facă atâtea treburi înainte de școală. Însă reuși să se abțină. Cumva, situația îi părea logică. Era o familie cu un singur părinte; soții Knudson divorțaseră. Nu aveau nici menajeră. Fiecare făcea câte ceva. Era chiar plăcut.

Apoi se întoarse în camera Jennyei și culese de pe jos cămașa de noapte. Va fi nevoit să-și supravegheze gesturile.

Trecând pe lângă Bernie, ocupat să distribuie hainele curate în diverse încăperi, îl auzi exclamând:

– Hei, cine a lăsat calculatorul deschis?

– Eu, ă … probabil. Cuprins de panică – senzație care nu-l părăsise nici un moment de când se trezise – Josh se repezi în birou. Sperase din tot sufletul să vadă pe ecran figura spiritului, dar nu avu norocul. Nemernicul îi abandonase, pe Jenny și pe el, lăsându-i să se descurce singuri. Poate că-și va face apariția mai târziu.

Și totuși, începu să se simtă ca un naufragiat prins în lanțul ancorei. Teama că se aflau la mâna ciudatului străin începea să-l apese tot mai tare. Lovi cu palma în carcasa metalică a computerului, gata să izbucnească în plâns.

Apoi, opri calculatorul, se uită la ceas și își spuse că venise vremea să plece la școală. Adică, ora la care pleca Jenny de obicei. Se gândi că trebuia să înfrunte încercarea de a rămâne printre prietenele Jennyei toată ziua, în loc să stea cu gașca lui. Poate că totuși spiritul avea să se înduplece și să apară la laboratorul de informatică. Trebuia s-o facă!

Înhăță cărțile Jennyei și ieși din casă, strigând:

– Pa, Bernie. La revedere!

– Da, Jen. Asemenea! îi răspunse fratele.

Urcând la volanul hărtănitei broscuțe VW a familiei Knudson, Josh încercă să-și clarifice sentimentele. Era tot mai înstrăinat de propriul sine.

Părea să aibă un nas mult mai sensibil – izul de benzină, când pornise motorul, mirosul discret de tapițerie uzată, parfumurile florale ale primăverii, pe când intra pe bulevardul Mission. Putea deosebi chiar și mireasma sărată a oceanului.

Josh se considerase întotdeauna un tip simțitor. Desigur puternic, dar sensibil, totuși. Și iată că acum descoperea lucruri pe care nu le mai observase, sau le percepuse diferit.

Acum era conștient de aspectul încâlcit al mătăsii de porumb din Community Garden, de brațul îndoit al sperietorii de ciori, care părea să facă semne trecătorilor, de zbârciturile de pe obrazul doamnei Hewett, dându-i înfățișarea unui măr uscat, în timp ce-și plivea culturile.

Deci, astfel vedea lumea Jenny.

Își aminti o vorbă auzită cândva: Ai grijă la ce năzuiești, fiindcă s-ar putea împlini! Desigur, până acum nu se mai gândise niciodată la acea zicală. Exprimată sau nu, nici o altă dorință nu i se mai împlinise, până atunci.

Traversând o intersecție, Josh decise că venise vremea să ia viața mai în serios. Însă, în primul rând, trebuia să găsească o cale de a-și recăpăta trupul.

Capitolul 3

Ajungând în apropierea școlii, Jenny inspiră adânc. Dintr-o dată, fusese cuprinsă de dorința de a deveni invizibilă, pentru tot restul zilei. Făcu un efort de a se calma și își spuse: *Într-o oră, totul se va termina și voi redeveni eu. Sau poate că vraja se va destrăma în clipa când mă voi întâlni cu Josh?*

Sigur. Continuă să speri, Jenny! Traversă în grabă curtea școlii și holul de la intrare, fără să întâlnească pe cineva. Toți erau în clase, cum ar fi fost de așteptat. Oare așa pățea Josh în fiecare dimineață? Să ajungă după ce începuse predarea?

Prima oră a lui Josh era Istoria Americii cu domnul Leviathan, care-i făcea mereu necazuri din cauza întârzierilor. Jenny își luă inima-n dinți și intră în clasă, sperând să se comporte ca adevăratul Josh.

Domnul Leviathan scria ceva pe tablă, dar auzind ușa, se opri la mijlocul frazei.

– Ei bine, ne bucurăm că te-ai hotărât să ni te alături, domnule Friedman. Zâmbetul care însoțea cuvintele contrazicea înțelesul propoziției, își spuse Jenny, înfiorându-se.

– Vă mulțumesc, replică ea, iar clasa izbucni în râs.

– Și fiindcă suntem atât de încântați să vă vedem, vă vom acorda o favoare specială.

Jenny auzise povești înfricoșătoare despre ideile domnului Leviathan și n-o entuziasma deloc perspectiva de a-i afla intențiile.

– Da? zise ea fără vlagă, sperând să sune ca Josh.

– Daaa! exclamă domnul Leviathan și își umezi buzele cu încântare anticipativă. Ți-am rezervat recitarea preambulului la textul constituției. Acum, dacă ai să binevoiești să vii aici, lângă catedră, te vom asculta cu toată atenția.

Profesorul îi făcu loc, așezându-se lângă drapelul american din colțul clasei, care se clătină puțin în suportul său alungit. Clasa emise un cor de nechezături.

Încăperea plină de figuri în expectativă îi jucă puțin prin fața ochilor. Jenny înghiți în sec și începu.

– Noi, cetățenii Statelor Unite, în dorința de a realiza o uniune cât mai corectă …

Când termină, clasa izbucni în aplauze.

– Hei, bravo Friedman, strigă Terry Fields

– Bună treabă, adăugă alt băiat.

Jenny zâmbi și privi spre încruntatul domn Leviathan.

– În orice domeniu al vieții, exercițiile duc la realizări, domnule Friedman, vorbi el pe un ton înghețat. Păcat că nu vrei să aplici acest concept și la punctualitate, la fel de ușor cum ai făcut-o cu învățarea pe de rost.

Jenny continua să fie puțin speriată.

– La fel de simplu? întrebă ea cu maximă seriozitate și sinceritate. Colegii râseră.

Domnul Leviathan pufni zgomotos, murmură ceva neinteligibil și-i ceru să se așeze.

Jenny luă loc. Îi era greu să se concentreze asupra lecției referitoare la stat și guvernare. Pe lângă celelalte, a fi Josh însemna și disconfortul provocat de pupitrul prea îngust, problemă la care nu se mai gândise până acum.

În sfârșit, se auzi clopoțelul. Toți o zbughiră de la locurile lor, în timp ce domnul Leviathan striga ultimele indicații privind temele pentru acasă. Jenny își luă cărțile și ieși cu greutate din bancă.

Terry Fields, unul dintre prietenii lui Josh, se nimeri alături de ea.

– Hei, Josh, ai fost grozav. O plesni pe spinare.

– Mersi. Se clătină, surprinsă de forța loviturii. Înțelese că era un gest amical. Așa glumeau băieții – cu mâna.

– Și sigur n-ai avut textul scris pe dosul mâinii? încercă Terry să-și necăjească prietenul.

Șapca de baseball cu cozorocul într-o parte îi acoperea părul castaniu cârlionțat, iar zâmbetul larg scosese la iveală un dinte ciobit.

– De astă dată nu, Terry, răspunse Jenny. Ar fi vrut să-l întrebe despre antrenamentul la baseball, dar neștiința lui ar fi părut ciudată și, în afară de asta, spera să se întoarcă în propriul trup până la terminarea programului.

– Azi avem probe de atletism, îi aminti Terry pe coridor.

– Ah, da, așa-i. Jenny se înfioră, dându-și seama că urma ora de educație fizică și că va fi singura fată printre băieții în costum de sport. În mod normal, era genul de situație la care ar fi putut visa orice fată, știind sigur că nu se va întâmpla. Doar dacă era împinsă cu forța în vestiarul băieților de o gașcă de colege glumețe, sau dacă nu știa să citească și ajungea acolo din greșeală.

Ah, Josh, pe unde umbli? întrebă ea implorator, pe când ajungeau la vestiare.

Ocolind primul rând de dulăpioare, îl urmă pe Terry, fixându-i spatele cu privirea. Când acesta se opri în fața propriului dulăpior, Jenny se ciocni de el.

– Ce-ai pățit Friedman? Dulapul tău este acolo, zise el, indicând cu degetul următorul rând. Îl împarți cu Ryan, mai ții minte?

– Chiar așa. Jenny porni în direcția indicată, căutându-l pe Rob Ryan, un băiat masiv, pe care-l găsi așezat pe băncuța dintre dulapuri – purtând doar boxeri!

– Care-i treaba, Friedman? rânji Rob, trăgându-și o șosetă murdară până sub genunchiul păros.

– Oh, salut, spuse Jenny, înghițind în sec și plimbându-și privirea prin vestiar. Oriunde numai la Rob nu. De ce nu se grăbea să se echipeze? Bineînțeles că era curioasă, dar situația devenise cumva demoralizantă.

Noroc că dulăpiorul era descuiat – recunoscu numele înscris citeț pe tricoul gri. Îl trase afară, împreună cu o pereche de șosete și șortul.

Oho. Pasul următor – schimbarea îmbrăcămintii în fața celorlalți. Își aminti însă că nu avea de ce să se teamă, doar se afla într-un corp de băiat. Nimeni nu-i putea bănui impostura.

Tacticos, își scoase hainele. Degetele i se încurcară puțin în veșmintele cu care nu era obișnuită. Din cauza stării de nervozitate, le împături inconștientă și le așeză frumos pe banchetă. Apoi, îmbrăcă șortul și tricoul boțit. Oare când catadicsise Josh pentru ultima dată să le ia acasă și să le spele?

– Friedman, ce-i cu tine, băiete? Niciodată nu-ți împături ținutele, remarcă Rob, cu uimire, aproape dezgustat.

– Da, păi, mi-am schimbat obiceiul. Ăsta este noul Josh.

– Sigur că da, omule. Ești ca un nou-născut, știu, chicoti Rob, trăgându-și pe el șortul. Apoi, își închise fermoarul bluzei de trening.

Pe alături, treceau băieți aflați în stadii diferite de echipare. Inși pe care-i întâlnea zi de zi la școală, defilând acum în chiloți și ciorapi. De fapt, nu era mare diferență față de costumele de baie purtate pe plajă, totuși …

Se grăbi să iasă. Pe când se aliniau lângă pista de atletism, antrenorul Jacobs aruncă o privire critică hainelor lui Josh.

– Hei, Friedman, ar fi o idee bună să-ți mai speli din când în când echipamentul, mugi el glumeț.

– În weekendul ăsta, promise Jenny, convinsă că va fi treaba lui Josh. Antrenorul era o versiune ceva mai posacă a instructoarei de dans, doamna Herbert.

Spre norocul ei, domnul Jacobs își mută repede atenția spre alți elevi. Jeni își privi încălțările enorme, întrebându-se cum va reuși să țină pasul cu restul clasei. Nu se prea omora după alergare. Desigur, era suplă și vioaie, însă nu se putea pune cu Josh la viteză. Dansul era cu totul altceva … Dacă ar fi reușit să parcurgă pista în pași de dans… dar într-un asemenea corp?

Of! Antrenorul le ordonă tuturor să se înhame la câte cincizeci de flotări și abdomene. Abdomenele erau floare la ureche; Jeni era capabilă să facă

suficiente din cauza propriilor antrenamente. Însă flotările erau altă poveste. Totuși, în corpul lui Josh, reuși fără prea multe probleme. Câteva clipe se putu chiar bucura de ușurința cu care îndeplinea o activitate pe care o găsea atât de dificilă în propriul trup.

Pe partea opusă a terenului, fetele făceau gimnastică aerobică. Se întrebă cum se descurca Josh. Oare se făcea de râs? Și ce va fi mai târziu, dacă va trebui să participe la repetiția ei de balet? Cum va reuși să se descurce?

Poate că până atunci, spiritul se va îndura de noi și ne va înapoia corpurile originale, își ridică ea moralul. Absurd! Își dorea atât de mult să-l vadă pe Josh, să se convingă că nu pățise nimic, să se asigurea doar că mai exista.

Jenny o urmări pe Tabitha Ballinger conducând formația fetelor spre prima bază a terenului de baseball. Părul ei lung și negru era strâns într-o coadă de cal și se balansa în ritmul alergării. O parte dintre băieți se întoarse s-o privească.

– Arată cam bine, remarcă Freddie Halbrecht, rânjind spre ceilalți.

– Da? Atunci de ce nu-i dai o întâlnire, Freddie? întrebă Gary Krupp.

– Tocmai mă gândeam că n-ar fi rău, zise Freddie, continuând s-o urmărească pe Tabitha, care alerga de la prima bază spre casă.

– Dar s-ar putea ca ideea să nu-i surâdă și ei, îl tachină Gary. Înțeleg că-i cam pretențioasă – nu se întâlnește decât cu tocilari obsedați de computere.

– Ah, ai vrea tu, Krupp? Va ieși cu mine! Cine ar putea rezista? Freddie ridică o sprânceană, compunând o grimasă pe care o credea irezistibilă.

Jenny gemu în sine. Freddie, cu părul lui blond, ciufulit și tenul bronzat, poate că n-ar fi întâmpinat nici o dificultate la Tabitha, dar după opinia ei ar fi făcut mai bine să-și lase acasă îngâmfarea și întreaga personalitate. Era întruchiparea vanității.

– Iat-o pe Rhonda. Ea o să-ți accepte invitația cu siguranță, sugeră Gary, arătând spre fata subțirică aflată la bătaie.

Freddie rumegă ideea.

– Ea ar accepta orice invitație. O fi rămas în liceul ăsta cineva cu care să nu fi ieșit?

– Nu-i corect să spui una ca asta! exclamă Jenny pătimașă. Întâmplător, știu că Rhonda este o persoană foarte drăguță!

Toți băieții se întoarseră să-l privească pe Josh, de parcă ar fi căzut din Lună.

– Da, da, știm că te-ai cam muiat, Friedman, spuse Freddie. Ne distram doar.

– Și ce-ar fi dacă ea ar spune asemenea lucruri despre tine?

– Ar fi cât se poate de adevărat! răspunse Freddie, acompaniat de râsetele aprobatoare ale celorlalți.

Jenny se simțea ca un străin, dar nu-i mai păsa. O scoseseră din sărite. Știa că Rhonda avea o reputație îndoielnică, dar nu putea admite ca băieții s-o bârfească astfel. Cât de groaznic este să ajungi subiectul unei asemenea discuții! Cum puteau fi atât de cruzi?

– Hei, Josh, unde-ți umblă gândurile? strigă antrenorul. Treci pe pistă, te rog! Avem de făcut un tur de stadion.

– A spus „te rog". Antrenorul nu roagă pe nimeni, niciodată, observă Freddie bine dispus.

Jenny își luă locul lângă Gary, cu mâinile proptite pe zgura pistei. În afară de ei doi, la cursă mai participau încă cinci băieți. Înspiră profund.

– Josh o să-i învingă fără dificultate, auzi ea un murmur printre cei rămași pe margine. Ca răspuns, fu străbătută de un fior.

– Pe locuri… fiți gata… start! strigă antrenorul, apăsînd butonul cronometrului.

Jenny simți că devine Josh, lansându-se în cursă cu toată forța. Picioarele se mișcau ritmic, bătăile inimii îi răsunau înfundat în urechi. Entuziasmantă senzație! Aproape ca la dans, dar altfel. Se deplasa de-a lungul pistei parcă purtată de altcineva. Gary o urma. Începuse să obosească. Gary depăși pe cel pe care-l credea a fi Josh, cu un zâmbet pe buze. Jenny hotărî să păstreze ritmul, fără să mărească viteza, până spre sfârșitul cursei. Îl auzise pe Josh destul de des

povestind despre cursele de alergare, așa încât știa că el așa ar fi procedat…

Josh Friedman realiză un timp mediocru. Surprinzător, atât pentru antrenor cât și pentru colegi.

– Cred că este cel mai slab timp pe care l-ai scos, Josh, comentă antrenorul, lovindu-l cu palma pe spate. Jenny se făcu mică de tot. Nu te-am mai văzut niciodată întârziind atât.

– Pote că vom reuși să te batem, Friedman, adăugă Tommy Southern, încurajat.

– Nu, dacă va depinde de mine, răspunse Jenny așa cum ar fi făcut-o Josh.

– Te provoc, spuse Tommy, luând poziție alături de Jenny. Plictisită, îi făcu pe plac, alergând până la sală.

Apropiindu-se, Jenny auzi zgomotul apei la dușuri. Aburul se înălța din trupurile bărbătești.

Iată-l pe Rob, săpunindu-și părul și clătindu-se sub jetul fierbinte. Clăbucul i se scurgea pe piept. Jenny nu se putu împiedica să privească fix scena. Alături, Sean Cunningham cu mâna făcută pâlnie îl stropea pe Eddie Collander. Râsetele răsunau, ricoșând din pereții faianțați. Își strânse pleoapele.

– Friedman, termină cu visarea. Nici o mirare că ai mers atât de prost azi. Rob își privi cercetător prietenul. Sigur n-ai nimic?

Jenny rămăsese împietrită, copleșită de valuri succesive de panică.

– Nu, murmură ea. Dacă ar fi știut! Se zgribuli sub presiunea terorii pe care o simțea la ideea de a se dezbrăca și de a face duș în comun cu ceilalți.

– Doi băieți trecură în fugă pe lângă ei, biciuindu-se unul pe celălalt cu prosoapele. Aveau un comportament zgomotos, agresiv, absolut nefamiliar.

Ezitând, își scoase echipamentul murdar. *Poartă-te normal*, își impuse ea. *Spală-te și îmbracă-te rapid.*

Dar nu fu în stare să intre la dușuri. Îngrozită, își trase pantalonii și-și încheie în grabă cămașa. Apoi, luă echipamentul murdar și-l înghesui în sacul de sport ca să-l ducă la spălat.

Unul dintre colegi ridică privirea și o interpelă:

– Hei, Friedman, ce faci? N-ai de gând să te speli?

– Hei, Friedman, îngălatule! strigă altul.

– Nu stau lângă tine la ora următoare!

– Groh, groh!

Pe când se îndepărta, țipetele răutăcioase o urmăriră. Îi venea să plângă, dar făcu sforțări să se abțină. Își dădu seama că băieții nu aveau obiceiul să verse lacrimi. Josh ar fi devenit ținta eternă a glumelor neiertătoare. Înțelese că trebuia să se poarte exact așa cum se aștepta lumea din partea unui băiat. Dificilă responsabilitate!

Capitolul 4

Josh traversă curtea școlii, încercând să-și amintească ce oră avea Jenny. Istoria muzicii. Într-adevăr. Dar care o fi fost subiectul lecției?

Trebuia s-o găsească pe Jenny. Devenise prea mult! Nu-i cunoștea nici combinația de la dulăpior, așa că nu avea cum să scoată cărțile. Habar n-avea de temele ei. Și nu-i plăcea deloc să ajungă atât de devreme.

Absorbit de aceste gânduri, se ciocni cu cea mai bună prietenă a Jennyei, Elyse Roberts. Fata scundă, cu păr negru, se retrase surprinsă.

– Jenny? Încotro te duci? Nici măcar nu m-ai observat! spuse ea.

– Iartă-mă, Elyse. Eram cufundată în gânduri.

– Păi, ai face bine să revii cu picioarele pe pământ. Te-ai putea accidenta. Atitudinea ei de preocupare altruistă era o noutate pentru Josh.

Ochii ei căprui-închis se fixară asupra pantalonilor prespălați pe care-i purta Josh.

– Hei, Nu te-am mai văzut purtându-i cu bluza asta. Combinația este… interesantă.

– Nu pari convinsă.

– Păi, durează o vreme până să te obișnuiești cu ideea. Cămașa roșie și pantalonii verzi, înțelegi.

Josh și Elyse pătrunseră în clădire și se opriră să discute cu un grup de prietene. El spera să arate așa cum trebuia. Nu se așteptase ca Elyse să-i observe îmbrăcămintea.

– Bună, Jenny. Ce mai faci? întrebă Connie Bevelman, o blondă micuță.

– Excelent, dar tu? răspunse Josh, iritat.

– Minunat. Azi-dimineață am avut o conversație grozavă cu mama de la inimă la inimă și am stabilit totul. Connie clipi cu înțeles.

– Nu-nțeleg, spuse Josh nelămurit.

– Știi bine, despre cât eram de supărată că se căsătorește cu Frankfurter. Părea exasperată. Jenny ar fi trebuit să-și amintească.

– Ah, da, într-adevăr. Am uitat. De ce-i zici Frankfurter? întrebă Josh, încercând să-și îmbunătățească informarea.

– Un motiv suficient ar fi că-l cheamă Frank. Ei bine, știi cât eram de abătută din cauza lui și pentru noua slujbă a mamei, care o ține mereu departe de casă, continuă Connie.

– A-ha.

– Acum mă simt mult mai bine. Mă întreb doar de ce am așteptat atâta vreme ca să clarificăm lucrurile. Nu-i așa?

– Nu, adică da, spuse Josh.

Nu-și mai amintea de când nu mai avusese o discuție serioasă cu mama lui. Era mereu preocupată ca el să nu cumva să dea de necazuri și se înscrisese la cursul acela aiurit: „Cum să-i înțelegi pe adolescenți!“, dar nu vorbiseră niciodată despre vreo anumită problemă.

– Eu nu comunic deloc cu părinții, interveni suspinând Toni Wiseman și trânti ușa dulapului. Ne rezumăm la: „Dă-mi te rog zahărul“, sau sarea.

– Tata nu mi se adresează decât ca să-mi ceară carnetul de note, spuse altcineva.

În vreme ce clopoțelul suna, toate izbucniră în râs.

Elyse își privi ceasul de mână, Swatch.

– Hei, trebuie să plec. Ne vedem la prânz. Pa, zise ea, rupând-o la fugă.

Ceea ce însemna că ar fi fost cazul să plece și Jenny. Urcă la etaj, la cabinetul de istoria muzicii. Profesoara se numea doamna Mumper. Josh nu mai avusese de-a face cu ea, dar dacă Jenny o plăcea, probabil că era de treabă.

Avea cam cincizeci de ani, era masivă și foarte expresivă. Purta o fustă din petice și o bluză lungă,

prinsă în talie cu o centură. Avea un păr lung cu fir aspru, care-i dădea aspectul unui hippyot îmbătrânit.

Una dintre prietenele Jennyei, Cathy Bowen, stătea într-un colț al clasei. Părea să plângă.

– Ce-ai pățit? întrebă Josh, cu impulsivitate.

– Ah, Jenny. M-am despărțit de Doug, spuse ea, trăgându-și nasul. Vrea să se-ntâlnească și cu alte fete. A zis că legătura noastră devenise prea serioasă. Mă simt groaznic, aș vrea să mor!

Josh rămase cu gura deschisă. Să moară … din cauza lui Doug Kalinsky? Neîndemânaticul ăla care nici să lanseze mingea ca lumea nu era în stare?

– Hei, sunt convinsă că nu-i chiar așa de grav, spuse Josh compătimitor.

– Este mai rău. N-o să ne mai întâlnim deloc. Adică, dacă n-am fi colegi de școală. Își îngropă figura în batistă. Într-un colț era brodată o figurină olandeză reprezentând un băiețel.

– N-o să fie sfârșitul lumii, sunt sigură, o încurajă Josh.

– Ba da, este! oftă ea tremurând. Adică, de acum înainte, am să-l văd flirtând cu alte fete. Mă gândesc numai la el. Ne vom întâlni întâmplător prin școală, iar eu n-am să rezist să-l văd cu alta!

După Josh, Cathy se îndrepta spre o criză majoră de isterie. Nu-i plăcea situația, așa că schimbă subiectul.

– Ce aveam de pregătit? întrebă el, privind peste umărul Cathyei la manualul deschis de pe bancă. Nu știa cum ar trebui să reacționeze la ieșirea aceea nervoasă. Cînd Jenny plângea din cine știe ce motiv, el se rezuma să stea acolo, stânjenit, așteptând să-i treacă.

– Of . . . Vivaldi. Cum se face că nu știi? Doar ești „miss muzica", nu-i așa? se încruntă Cathy printre lacrimi. Părea supărată pe Jenny, dar Josh nu înțelegea de ce.

– Ah, păi da, dar uitasem de Vivaldi. Se apropie audiția și sunt cam agitată. Și-ar fi dorit să aibă măcar parțial acces la mintea Jennyei, încât să-și poată dea seama ce se petrecea în clasă. Istoria muzicii și povestirile emoționale ale colegelor constituiau pentru el adevărate aiureli.

Clopoțelul sună. Cathy își șterse ochii și se întoarse cu fața la catedră. Josh o imită, sperând să nu fie rândul Jennyei la ascultare.

Pe când doamna Mumper făcea prezența, el anticipă evenimentele zilei, ajungând la concluzia că trebuia neapărat să dea de Jenny imediat după ora aceea. Poate că, dacă s-ar fi întâlnit, toată nebunia aceea ar fi luat sfârșit.

– Jenny Knudson, răsună vocea exasperată a doamnei Mumper. Ești aici, draga mea?

Profesoara gesticula cu creionul în aer, de parcă ar fi încercat s-o smulgă astfel din amorțeală. Josh înțelese în sfârșit că lui i se adresa și se ridică în picioare.

– Da. Scuzați-mă. Mă gândeam la altceva, murmură el, simțind cum roșește.

– N-ar trebui. Deja te-am strigat de două ori, dar parcă ai fi încă la micul dejun, pufni doamna Mumper, iar clasa râse. Profesoara își drese glasul.

– Întrebarea pe care ți-am pus-o este următoarea: În ce an s-a născut Antonio Vivaldi?

Josh își zise că mai bine dădea un răspuns greșit decât să-și recunoască neștiința. Iar răspunsul îi era total necunoscut. Transpirația îi broboni fruntea.

Apoi se petrecu ceva total neașteptat. Cathy își lăsă bărbia în palmă, iar schimbarea de poziție îi deschise lui Josh perspectiva asupra manualului de pe bancă. Pagina era ocupată de o litografie sub care se putea citi: Antonio Vivaldi, 1675? – 1741.

Triumfător, Josh înfruntă privirea doamnei Mumper.

– Păi, se crede că s-ar fi născut în 1675, dar informația e urmată de semnul întrebării.

– Și după tine, Jenny, care-i motivul? continuă doamna Mumper.

Josh ridică din umeri.

– Poate că nu voia să i se cunoască adevărata vârstă.

Colegele izbucniră în râs.

– În dimineața asta, ești cam strengărită, domnișoară Knudson, spuse doamna Mumper,

zâmbind. Josh își zise că asta era o atitudine foarte neobișnuită pentru Jenny și că probabil Vivaldi nu era cel mai indicat subiect de glumă.

Spre norocul lui, doamna Mumper se întoarse spre alt elev, Ronnie Gray, căruia-i ceru părerea. Josh nu mai ascultă răspunsul. Aștepta cu nerăbdare clopoțelul ca să poată pleca în căutarea Jennyei, sau a sa – în sensul cel mai real al propoziției.

***

Zărind-o pe Jenny în fața dulăpiorului lui, Josh fu copleșit de o senzație ciudată. Cât de des ai ocazia să-ți urmărești de la distanță propria persoană, într-o activitate normală? Poate să te vezi înregistrat de camerele de supraveghere dintr-un supermagazin, dar n-ar fi același lucru, își spuse el. Nu era o imagine TV, ci realitatea. Alergă pe coridor, minunându-se de ușurința cu care trupul Jennyei se strecura prin aglomerația de pe hol.

– Jenny!

Automat, Jenny întoarse capul. Îi zâmbi, sau mai degrabă își zâmbi.

– Voiam să zic Josh, șopti el, sărutând-o cu ușurare. Apoi spuse: Până acum, nu m-am mai sărutat niciodată pe mine însumi.

– Ah, Josh, te-am căutat peste tot! strigă Jenny. Ce ne facem?

– Habar n-am, răspunse el, menținând tonul șoptit. Doamne, s-a întâmplat cu adevărat! La început, nu mi-am putut crede ochilor.

– Da, și eu am pățit la fel. Dar speram că, dacă ne întâlnim, se va produce schimbarea inversă. Nu poate să ne lase așa!

– A spus trei zile, Jenny. E imposibil să rezistăm atâta vreme. Azi-dimineață am încercat să-ți deschid calculatorul, ca ieri, dar nu s-a petrecut nimic. Nici urmă! Tipul s-a evaporat.

– Sâmbătă vine repetiția în costume! Trebuie să mă antrenez! Obligatoriu să dăm de el și să-l convingem să ne redea corpurile, declară Jenny.

– Absolut. Ne vom ocupa de asta imediat. Prindeți hoțul! spuse el, simțind nevoia descreținii frunții în fața dezastrului.

– Termină cu glumele astea, Josh! zise Jenny, înăbușindu-și râsul.

Ceilalți se întorseseră și-i priveau.

– Parcă văd cum depunem o plângere privind experiențele noastre de dedublare. Apoi, primim un bilet spre cel mai apropiat balamuc, mormăi el.

– Cred că am putea încerca la ziar, sugeră Jenny.

Josh ridică din umeri și își studie făptura.

– Hei, îmi place cum m-ai îmbrăcat.

– Mulțumesc. Dar nu-s sigură că plăcerea e reciprocă. Nu cred că aș fi recurs vreodată la combinația asta de culori. Privi nesatisfăcută la hainele pe care le alesese Josh.

– Așa a zis și Elyse. Ei bine, poate că vei avea mai mult noroc data viitoare. Se îndepărtaseră de șirurile de dulăpioare personale.

– Te-ai întâlnit cu Elyse? întrebă ea.

– Ce ciudat este să-mi vorbești cu vocea mea, spuse Josh.

– Ce-ai fi vrut?

– Hai să mâncăm ceva, sugeră Josh. Probabil că ești moartă de foame.

Amândoi izbucniră în râs. Faptul că erau împreună reuși să topească, pentru moment, spaima înghețată care le cuprinsese măruntaiele.

***

La cantină, Josh luă două tăvițe și-i înmână una Jenyei, ca de obicei.

Se așezară la aceeași masă și-și împărțiră mâncarea. Așa făceau mereu. Jenny sorbi din paharul cu lapte, privind pofticioasă la farfuria cu hrană dietetică din fața lui Josh, pe când el saliva la gândul fripturii din farfuria ei. Ar fi devorat într-o clipă grătarul și cartofii prăjiți. El rupse tăcerea.

– Ora următoare am, adică ai, informatică. Hai să intrăm în laborator înainte de începerea orei și să încercăm să-l contactăm pe spirit.

– Bine. Și dacă ne surprinde profesorul?

– Ar fi teribil! exclamă Josh. Domnul Leipzig ne-ar putea fi martor. Pentru noi, s-ar putea dovedi începutul unei cariere lungi și profitabile. Jenny clipi.

– Pe post de ciudații școlii?

Își terminară rapid prânzul și porniră imediat spre sala computerelor. Ușa era descuiată, iar ei se strecurară înăuntru, aprinzând lumina.

Jenny se așeză în fața unuia dintre monitoare și porni calculatorul. Introduse o dischetă cu jocuri și așteptă. Lumina ecranului împrumuta o nuanță verzuie degetelor ce mângâiau tastatura.

– Unde ești, spirit al computerului? exclamă Josh, lovind tastele pe deasupra umărului ei – de fapt, a propriului umăr. Apoi ridică un deget spre ecran, poruncitor. Arată-te! ordonă el.

– Vrem să-ți faci apariția! întări Jenny. Cuvântul „vrem“ i se păruse o idee promițătoare.

Dar spiritul nu se supuse. În schimb, sună clopoțelul. Josh se lăsă pe spătarul scaunului, vorbind ca un robot.

– Am pătruns în zona crepusculară! Suntem în căutarea unui omuleț ciudat care sălășluiește în computer. Eroare de calcul!

În aceeași clipă, domnul Leipzig intră în sală.

– Ce fel de eroare? întrebă profesorul, amuzat.

– Ah, nu, nimic. Orice lucru are o explicație, vorbi Jenny în numele amândurora. Acum, cu proful alături, pierduseră orice șansă de a mai invoca figura spiritului, mai ales că se uita la monitor peste umărul lui Josh.

Întorcându-se spre Jenny, Josh spuse:

– Tocmai mi-am amintit. Am uitat manualul la cantină. Vino cu mine să-l caut.

– Sigur. Jenny primi cu recunoștință ocazia oferită de a scăpa de sub ochiul vigilent al domnului Leipzig.

În vreme ce părăseau sala, profesorul îi privi pe rând. Afară, Josh rupse o bucățică de hârtie dintr-un caiet.

– Spune-mi ce program ai și dă-mi cât mai multe informații despre colegii tăi. Cred că vom rămâne în situația asta toată după-amiaza.

Jenny îi comunică orarul, iar el făcu același lucru pentru ea.

– Ne întâlnim la dulăpiorul tău după program, bine? propuse Josh.

– OK, fu ea de acord.

Încurcată situație!

– Hei, zise Josh cuprinzându-i fața în palme, putem să mulțumim pentru un singur lucru.

– Care? se interesă Jernny, neînțelegând la ce se referea.

– N-a spus că schimbarea va fi definitivă, zâmbi Josh.

– Slavă Domnului, Josh!

***

După ore, se reîntâlniră la dulăpiorul ei. Josh scoase cărțile de care ea urma să aibă nevoie și porniră pe culoar.

– Hei, n-ai de gând să-mi duci cărțile? întrebă Josh.

– O, ba da. Am uitat de frumoasele maniere. Jeni îi luă pachetul de cărți din mână. Vai, Josh, cât de ciudate sunt toate! Să-ți car cărțile, vreau să spun … asta-i ceea ce se cheamă „schimbare de roluri", dar … Se opri, apoi întrebă:

– Și acum, ce ne facem?

– Mergem la tine acasă și încercăm să-l contactăm pe spirit. Porni spre poarta laterală a clădirii. Aici mi-am parcat mașina.

– Adică, mașina mea.

– Da. Păi, exercitarea posesiei este esențială din punct de vedere legal, glumi el, luând-o înainte spre parcare.

– Se aplică și la corpuri? vru Jenny să știe, observând expresia poznașă apărută pe propria ei mutră.

– Ar trebui. Am în stăpânire corpul tău de destulă vreme.

– Numai la asta îți stă gândul? îl tachină ea.

– Bineînțeles că nu!

Urcară în mașină. Jeni constată cât de lipsită de confort părea broscuța din perspectiva lui Josh. Pentru ea, dimensiunile interioare erau ideale, când se afla în propriul trup.

– Ei bine, uneori mă întreb dacă nu cumva voi băieții aveți o idee fixă, mai ales după ceea ce am îndurat azi. Îi relată întâmplările de la ora de sport.

Josh izbucni în râs.

– Închipuie-ți ce-ar fi fost dacă aflau băieții!

– Am intrat într-o asemenea panică încât am plecat fără să mai fac duș.

– O, vai, nu! O să mă tachineze multă vreme pe tema asta. Ce-ai făcut pe pistă? Adică, ce *am* făcut?

– Nu prea grozav. Toți te împungeau din cauza timpului slab. Se așeză mai comod și continuă: Și făceau remarci răutăcioase la adresa Rhondei Nygard. Au fost atât de nesuferiți!

– Așa fac întotdeauna, zise Josh, ridicând din umeri.

Jenny schimbă subiectul.

– Sunt îngrijorată. Dacă nu reușim să ne recăpătăm corpurile – știu că nu-i o idee prea plăcută – cum vei reuși să dansezi în locul meu, după-amiază?

Gândul îi provocă lui Josh un fior de teamă. Ce avea să se întâmple? Sigur, n-avea cum să reușească

din prima exercițiile complexe la care ea muncea de câteva luni. Iar cariera ei viitoare depindea de acele exerciții. Schimbul n-avea cum să se fi petrecut într-un moment mai prost.

– Hei, Jen, zise Josh, ridicându-și pumnul victorios. Ai de-a face cu un campion. Pot orice!

– A-ha. Îți dai seama ce înseamnă pentru mine repetiția asta? întrebă ea privindu-l.

– Cred c-am auzit povestea de cel puțin o mie de ori, deși nu credeam că voi fi implicat, replică el. N-ai nici un strop de încredere?

– Nu-i vorba de încredere. *Dar*, se întrebă ea, *despre ce putea fi vorba?*

– Dar în privința antrenamentului la baseball, reluă Josh, crezi că ai să te descurci?

Ea inspiră profund.

– Uite ce-i, toată treaba este ridicolă. Până atunci, sunt convinsă că ne vom reveni. N-are cum să dureze mai mult, nu-i așa? Mi-e dor să fiu din nou eu.

– Da, și mie. Până nu m-am transformat, nu-mi dădusem seama cât de atașat eram de propria persoană. Abia acum încep să pricep cât sunt de ciudate fetele. De exemplu, azi-dimineață, Cathy Bowen plângea fiindcă se despărțise de Doug, se lamentă Josh.

– Ah, nu! Groaznic! Probabil că este distrusă, spuse Jenny, încruntându-se de îngrijorare. Trebuie să vorbesc cu ea.

– N-ai cum, Jenny. Nu mai ești tu însăți, se grăbi Josh să-i amintească. N-o să vrea să ți se destăinuie.

– Și ce i-ai răspuns? Ai încercat s-o încurajezi? vru Jenny să afle.

– Nu știu, ridică el din umeri. I-am spus ceva de genul: nu-i sfârșitul lumii! Însă ea era tare necăjită.

– Păi, cum altfel? Pe tine nu te-ar deranja dacă ni s-ar întâmpla nouă așa ceva?

– Ba da. Întrebă ezitant: hei, Jen, la noi toate-s în regulă?

– Ei bine, chiar în clipa asta, n-aș prea zice, răspunse ea, chicotind. Dar am face bine să rămânem uniți, fiindcă unica persoană care poate înțelege prin ce treci sunt eu. Și viceversa.

Afirmația era destul de liniștitoare.

– Și acum, să-ți povestesc despre repetiție. Jenny părea nerăbdătore să schimbe subiectul. Maioul de balet este pe raftul de sus din dreapta al dulapului, unde l-am pus ultima dată.

– Ieri, o corectă Josh.

Cuvântul păru să-o sperie. Ieri. Când încă erau normali.

– Da, ieri. Numele profesoarei este doamna Herbert și se așteaptă să fiu familiarizată cu acest dans. Am să-l repet o dată în fața ta, când ajungem acasă.

– Ăsta-i dansul la care te chinui de câteva luni? strigă Josh.

– Da.

– Doamne, sunt mort!

Jenny oftă.

– Nu-i un gând prea încurajator. Dacă ținem seama că ești în pielea mea.

***

Spre norocul lor, când ajunseră, nu mai era nimeni acasă. Primul impuls fu să se repeadă în birou și să încerce să-l invoce pe spiritul computerelor.

Josh privea fix ecranul, murmurând:

– Hai o dată! Fă-ți apariția și spune-ne ce să facem!

– E cam încăpățânat, Josh, zise Jenny, hipnotizată parcă de ecranul gol.

– Nu prea vrea să coopereze cu noi, se plânse Josh. Adică, gândește-te cât tupeu a avut să apară și să împlinească niște dorințe, pentru ca apoi să dispară și să-i lase pe oameni să se descurce singuri. Cineva ar putea avea de suferit!

Privind ecranul, Jenny se simți tot mai descurajată. Îi aruncă o privire lui Josh și spuse:

– Poate că este ocupat deocamdată, sugeră ea.

– Ar trebui să fie disponibil pentru urgențe, replică el. Hai să-i dăm ocazia să-și facă datoria.

Se aplecă, opri și porni din nou calculatorul. Reintroduse discheta de jocuri, dar pe ecran nu apăru nici o figură.

– Grozav spirit! Nu te poți baza pe el, Jen.

Ea se ridică și păși prin cameră.

– Măcar, știm la ce ne putem aștepta. Trei zile, fie că ne convine sau că nu.

Josh oftă din rărunchi.

– Înseamnă că n-avem de ales. Vino. Hai să vedem cum mă descurc la dans.

Jenny puse o casetă cu muzică de Chopin și încercă o demonstrație stângace pentru Josh. Avea un solo în uvertură și două dansuri romantice din „Les Sylphides".

Privindu-și propriul corp care se împleticea prin încăpere, Josh izbucni în râs.

– Termină cu râsul, strigă Jenny. Habar n-ai cât este de greu. Mă simt ca un pui de elefant.

– Gata cu umorul de camionagiu, zise el, căutându-i privirea. Nu, serios, sunt convins că este dificil. Nu mă văd în stare de așa ceva. Își înăbuși zâmbetul superior.

– Ei bine, a venit vremea să încerci să fii în stare. Doar ești campionul. Jenny trecu la următoarea bucată, ajungând rapid la exasperare.

– A-ha. OK. Se ridică și încercă o combinație de pași.

– Nu. Nu așa. Ești complet dezechilibrat! spuse Jenny, exasperată.

– Păi, demonstrația ta cam lasă de dorit, replică el. Cred că în momentul acesta nici unul dintre noi nu este apt pentru un spectacol.

– Nu-i amuzant, se răsti Jenny, gata-gata să izbucnească în lacrimi. Toate aspirațiile ei, pentru care muncise atât de mult, păreau compromise.

– Uite, Jen, dacă tot ești în locul meu, ar trebui să nu te lași copleșită de sentimente. Acum ești băiat. Trebuie să arăți duritate!

– Da, tip „macho"! Mănânc lame de ras la micul dejun. Își încordă demonstrativ mușchii brațului.

– Nu glumi, Jenny. E lucru serios. Băieții trebuie să-și stăpânească pornirile astea.

– De ce *devine serios* numai când vorbim despre tine? Ai impresia că sentimentele mele n-au nici o importanță? strigă Jenny.

– Ca să fiu cinstit, în momentul acesta, nu contează, răspunse el.

– Înțeleg că nu prea mă iei în serios, Josh. Acum, stătea cu mâinile-n șolduri, străpungându-l cu privirea.

– Hai să nu ne mai ciondănim, Jenny. Sunt cât se poate de serios, vezi? Își compusese o expresie care

s-ar fi vrut de concentrare pură. Să mergem în spatele casei să vedem cum te descurci la bătaie.

Deși avea la dispoziție corpul lui, nu reuși mare lucru. Mai jucase baseball pe stradă, copil fiind, dar asta se petrecuse de multișor.

Josh stătea în centrul curții, aruncându-i mingi, iar ea încerca să le lovească, ratând mereu.

– Strânge mai bine bâta, Jen. Haide, sunt sigur că vei reuși.

Respectă indicațiile întocmai.

– Ochii la minge! Nu lovi așa devreme, așteaptă să ajungă aproape. Așa! Of, la dracu!

Jenny era uimită de priveliștea ei, aruncând atât de bine mingea, și faptul îi distrăgea atenția. În afară de asta, mâinile lui erau mult mai mari – ca niște labe de urs. Când încerca să lovească, se dezechilibra puțin.

În cele din urmă, după câteva încercări eșuate, Jenny spuse:

– Josh, a venit vremea să pleci. Începe repetiția și trebuie să fii prezent.

El se apropie și-i luă bâta din mână.

– Bine. Dar să știi că aș prefera să joc baseball. Se sărutară fugar, încă jenați de situație. Am să te conduc până la mine acasă.

O dată ajunși, se sărutară iar și Jenny păși pe lespezile de la intrare. Singura prezentă era menajera, Betsy. Jenny se duse direct în camera lui Josh și începu

să caute echipamentul de baseball. Bineînțeles că se împiedică de ghetele cu crampoane. Mai greu era să eviți o accidentare împiedicându-te de ele decât să le găsești.

După o privire spre ceasul de pe noptieră, Jenny se îmbrăcă și ieși, în vreme ce menajera lucra cu aspiratorul în capătul celălalt al holului.

***

– Friedman, ai dat de dracu, înțelegi? urlă antrenorul Jacobs, cu figura acoperită de o rețea de riduri.

Sub impactul acestui atac verbal, Jenny se crispă. Uitase că timp de trei zile era obligată să dea față și cu nesuferitul antrenor de baseball. Trei zile!

Echipa lui Josh se numea Druids și se divizase în două pentru un joc de antrenament.

Jenny era la prima bază. După ce scăpă o minge trimisă de Willie Edwards, nervoasă, lovi cu pumnul în mănușa lui Josh. Willie își clătină capul a dezgust.

Jenny se simțea foarte neîndemânatică. Nici vorbă de stăpânirea de sine pe care o aveau băieții, după cum pretinsese Josh. În gând, îi ceru iertare lui Josh. Apoi se pregăti pentru următoarea fază. La bătaie ajunsese Eddie Collander, încovoiat ca un uriaș semn de întrebare.

Zgomotul bâtei lovind mingea reverberă pe întregul teren. Toți adversarii alergau cu ochii în sus și mâinile întinse. Sean Cunningham prinse mingea și o scăpă. Eddie fugea ca un iepure și reuși să ajungă în casă, împreună cu Walt Collins și Benjamin Stein. Echipa lui Eddie jubila extaziată.

Scorul ajunsese 3 – 0. Două reprize. Apoi aruncătorul îi servi o minge lui Doug Kalinsky, care lovi în gol. Willie o prinse sigur.

Pe bancă, antrenorul veni la Jenny.

– Sper să lovești mai bine decât ai prins, Friedman. Nu-mi dau seama ce-ai pățit. Ce mă fac cu tine?

Jenny simți că se face mică, în interiorul acelui trup străin.

– Nu știu. S-ar putea să am un început de gripă, încercă ea o justificare.

– Un început de gripă? o maimuțări antrenorul. Da, poate că ești bolnav, dar eu încep să-mi pierd răbdarea. Poate vrei să te duci acasă și să te tratezi cu o porție de somn. Antrenorul își scărpină chelia. Am văzut de toate și am auzit cele mai ciudate scuze, dar n-am mai avut un jucător cu asemenea fluctuații de formă.

– Îmi pare rău. Sunt sigur că o să-mi revin până la jocul de vineri, încercă ea să-l liniștească, simțingu-se groaznic. Formă! Știa foarte bine cauza. *Ah, Josh, te rog să mă ierți!*

Se așeză urmărindu-i pe ceilalți, cărora le venea rândul la bătaie. Gary Krupp reuși să ajungă în casă, Cecil Morris o făcu mergând agale, iar Terry Fields rată.

– E rândul tău, Friedman, anunță antrenorul. Și te rog, de astă dată arată ce poți. Ai baftă că ăsta este doar un antrenament.

Jenny inspiră adânc. Alese o bâtă mai groasă de lemn, asemănătoare cu cea pe care o folosiseră în curtea din spatele casei. Se îndreptă alene spre punctul de bătaie și luă poziția încovoiată pe care o observase la ceilalți.

Freddie Halbrecht trimise o aruncare rapidă, curată, la înălțime mică.

– Prima! strigă arbitrul.

Freddie aruncă din nou. De data asta, Jenny își încleștă mâinile pe bâtă, așa cum îi spusese Josh. Își impuse să aștepte și lovi cu putere.

– A doua!

– Hai, Friedman! mârâi antrenorul, din spate.

Jenny se înfioră. Se propti mai ferm pe picioare, preocupată să nu arate ca o fată.

Următoarea aruncare veni rapid și cu forță. Când lovi, fu cât pe ce să cadă grămadă.

– A treia! Ești eliminat!

Cuvintele aspre îi răsunară vibrând în urechi.

– Următorul!

Antrenorul se apropie și își sprijini mâna pe umărul lui Josh.

– Du-te și te culcă. Roag-o pe maică-ta să-ți prepare niște supă de pui. Fă-te bine, băiete! Se apropie meciul.

În sfârșit, antrenamentul luă sfârșit. Extenuată, Jenny luă un mănunchi de bâte și le îndesă în sacul jerpelit. Abia aștepta să ajungă acasă – mai bine zis la Josh – și să zacă.

De fapt, efortul de a-și cântări fiecare reacție și acțiune se dovedea extrem de obositor. O singură zi în locul lui Josh, fusese suficientă s-o facă să se simtă părăsită într-o țară străină, fără să cunoască limba.

Și nu era vorba doar de cazul lui Josh. O descumpănea limbajul folosit de băieți în general. De parcă nu le-ar fi păsat de nimeni. Înțelegea dorința de autodepășire dusă până la limita posibilităților fizice, dar îi părea de neînțeles pretenția aceea de atotputernicie afișată mereu. Oare de când adoptaseră asemenea atitudine?

Diferența era foarte mare. Se simțea într-o tensiune permanentă, ca un arc întins la maximum, fără o clipă de relaxare. Cele trei zile aveau s-o scoată din minți.

Se întrebă dacă Josh încerca aceleași senzații.

Capitolul 5

Josh era la bara de încălzire, concentrându-se asupra mișcărilor balerinei din fața sa. Îi imita cu atenție toate mișcările și, din când în când, își verifica în oglindă prestația.

Făceau reverențe, îndoindu-și genunchii dar ținând spatele drept. La început, le considerase floare la ureche. Însă destul de repede constatase că nu era deloc ușor să le faci de parcă ai purta un teanc de cărți în echilibru pe creștet.

– Jenny Knudson! Ce-i aia? întrebă doamna Herbert, o femeie micuță, voinică, a cărei atitudine încrezătoare părea să satureze aerul din sală.

Ridicat pe vârfuri în pantofii de poante ai Jennyei, Josh avu un frison de teamă. Din fericire, degetele ei erau destul de rezistente și obișnuite cu această poziție neobișnuită. De pe urma sportului, Josh era

destul de suplu, dar cu toate astea, nu era capabil să realizeze corect exercițiile demonstrate mai devreme de Jenny. Imposibil!

– Jenny, astăzi parcă n-ai fi tu însăți. În glasul instructoarei de balet răsuna neîncredere. Nu mai ești cea pe care o cunoșteam! Ți-e rău?

– Păi, în ultima vreme m-am simțit cam ciudat, recunoscu Josh.

Ochii doamnei Herbert se îngustară, iar buzele i se strânseră în semn de îngrijorare.

– Îmi pare rău să aud una ca asta, Jennifer. Clar că nu ești în apele tale. Trebuie să ne lămurim care-i motivul și să-l eliminăm. Vocea ei împrumută un ton de șoaptă conspirativă. Știi bine că ești marea noastră speranță pentru școala de balet.

– Înțeleg aluzia, spuse Josh, zâmbind și dând din cap. Doamna Herbert clipi surprinsă, dar nu răspunse la comentariu. Josh pricepu că profesoara nu era obișnuită să audă asemenea vorbe. Ei bine, această Jenny încorpora și alte diferențe subtile.

Doamna Herbert își flutură degetele subțiri în aer și se adresă clasei:

– Bine, acum reverențe. Toată lumea, împreună! Unu-doi-trei-patru și unu-doi-trei-patru și …

Josh se supuse, provocând o nouă înnegurare a trăsăturilor instructoarei și câteva gesturi

nerăbdătoare. Termină exercițiul neglijent, dorindu-și din răsputeri ca Jenny să revină în propriul trup în acel moment și să îndrepte lucrurile.

Îl avertizase că încălzirea la bară era mai dificilă decât părea. Chiar o asistase de câteva ori. Era extraordinar de grațioasă.

Una era să meargă la școală dându-se drept Jenny și cu totul alta să danseze în locul ei. Știa desigur că existau și balerini, dar nu-și propusese niciodată un astfel de viitor. I se părea o activitate exclusiv feminină. Nu făcea parte dintre cei gata să râdă de un băiat care ar fi vrut să devină balerin, însă dansul nu era pentru el.

Cum se descurca oare Jenny în locul lui? Când îi povestise despre rezultatul slab la proba de atletism, începuse să se îngrijoreze. Sigur că putea îndrepta asta de îndată ce va reveni în propriul trup, dar detesta să le furnizeze celorlalți cel mai mic motiv de-a face haz pe socoteala lui.

Ridicând fruntea, întâlni privirea exasperată a doamnei Herbert.

– Faci o mișcare prea largă cu piciorul acela, Jennifer, îi spuse ea elevei. Probabil că iar greșise, își zise Josh.

Își dădu toată silința să imite execuțiile celorlalte eleve. Apoi, veni vremea să lase bara și să treacă la dansul propriu-zis.

Întreaga grupă interpreta trei dansuri din „Les Sylphides“, pregătite pentru audiția la școala de balet. Personajele erau niște fete mlădioase și grațioase, un fel zâne ce populau văzduhul. La Jenny totul păruse atât de minunat. Îi arătase o dată dansurile, așa că știa cam ce ar fi trebuit să facă și se lansă în execuție.

– Stop! Stop! Stop! ceru instructoarea, ridicând mâna.

Josh se opri. În oglindă, imaginea Jennyei aducea cu o barză rămasă într-o poziție instabilă – mult diferită de a unei balerine grațioase.

Un grup de fete pufniră în râs, în spatele lui Josh.

– N-ar fi grozav să schimbăm baletul în comedie? se auzi o voce.

– Jenny este prea bună balerină ca să danseze în felul ăsta, comentă alt glas.

Josh își zise că trebuia să se relaxeze. Își privi imaginea din oglindă. Jenny era foarte drăguță, ca de obicei. Dacă ar fi reușit să se și miște la fel!

– Revino-ți, zise el cu voce tare, adresându-se imaginii. Deși de obicei se mișca degajat, în momentul de față Josh era prea crispat. Pașii de balet i se păreau nenaturali.

– Jenny, sunt convinsă că mâine te vei simți mult mai bine, spuse doamna Herbert, conducând-o afară de pe parchet, astfel încât repetiția să poată continua.

Ce-ar fi să te duci și să te odihnești bine la noapte, să mai exarsezi dacă vrei, dar să lași restul grupei să lucreze?

– Da, bine, răspunse Josh fericit. Dar în același timp se simțea rău fiindcă nu fusese capabil s-o suplinească pe Jenny. *Să fim cinstiți, Friedman, ai făcut-o de oaie!* Se așeză pe băncuța de lângă perete.

Le privi pe celelalte fete dansând pe muzica aceea inefabilă, impresionat de grația lor. Jessica Melvin, Tracy Holt, Sasha Hayward, Amanda Sterling. Toate erau mlădioase, cu picioare lungi, fine, totuși diferite. Toate erau experte, însă nici una dintre ele nu se putea compara cu Jenny. Mișcările ei erau aparte și probabil că acesta era motivul supărării doamnei Herbert.

Josh rămase prăbușit pe băncuță până la terminarea repetiției, în timp ce elevele pluteau parcă prin încăpere. În scurtul interval, încercă să rețină cât putea de mult despre dansuri, ascultând cu atenție toate indicațiile doamnei Herbert. În cele din urmă, lecția luă sfârșit.

– Îmi pare rău că în seara asta am terminat atât de târziu, fetelor. Instructoarea se încruntă, uitându-se la ceasul de mână. Mai sunt încă unele imperfecțiuni la care trebuie lucrat. Ne vedem mâine.

Jessica Melvin veni spre Jenny.

– Ce-ai pățit? Ești bolnavă?

– Da. Așa cred, murmură Josh, împachetându-și echipamentul.

– Niciodată nu te-am mai văzut atât de ieșită din formă, declară ea, cu fruntea încrețită de îngrijorare. Jessica era o brunetă cu gene negre, lungi, ceva mai înaltă decât celelalte.

– Mâine mă voi simți mai bine, Jess. Îți mulțumesc. Josh zâmbi, sperând din suflet ca vorbele lui să se adeverească.

Plecă împreună cu colegele, dorindu-și ca măcar o parte din priceperea lor să fie molipsitoare. Afară își luară rămas-bun.

– Ne vedem mâine, Jenny. Odihnește-te! strigă Jessica, zâmbind compătimitor.

– Mulțumesc, Jess. Așa voi face.

Josh știa că Jessica era una dintre prietenele preferate ale Jennyei. Desigur, între balerine exista o competiție permanentă, dar ele reușeau să păstreze o atitudine amical-colegială una față de cealaltă.

De când cele cinci eleve fuseseră selecționate pentru audiție, tensiunea dintre ele crescuse mereu. Erau conștiente că succesul uneia însemna eșecul celorlalte. Însă își păstraseră spiritul concurenței sportive. Jenny îi spusese că asta se datora faptului că învățaseră să câștige, dar știau să și piardă.

Josh își luă la revedere, dintr-o dată fericit să scape de prezența celorlalte, a căror îngrijorare îi dădea o

senzație de disconfort. Fetele aveau grijă una de cealaltă, își spuse el. Dacă ar fi fost un lot de băieți, acum ar fi trebuit să rabde o ploaie de insulte. Așa procedau ei pentru a ușura povara înfrângerii, în vreme ce fetele erau mereu gata să-și ofere sprijinul.

Porni Volkswagenul. Motorul tuși puțin. Poate că simțise schimbarea șoferului. Conducea, cu gândul la spiritul computerelor. Ar fi grozav dacă ar reuși să ia legătura cu el.

***

Josh uitase că avea de împlinit unele munci domestice, în numele Jennyei. Ajuns acasă, îl găsi pe Bernie pregătind cina.

– Am făcut cotlete de porc, zise el, aruncându-i o privire pe deasupra ramei ochelarilor aburiți. Nu știam când ai să ajungi acasă.

– Îmi pare foarte rău. Astăzi, lecția de dans a fost o adevărată corvoadă, spuse Josh.

– Băutura energizantă nu te-a ajutat? Bernie ridicase o sprânceană, dar continua să fie absolut serios.

– Ă, nu. Cred că trebuie să treacă o vreme până să-și facă efectul. Inteligent flăcău, își zise Josh.

– Mă interesează efectul pe care-l poate avea o asemenea băutură asupra performanțelor oamenilor, explică Bernie, scoțând cotletele pe un prosop de hârtie. Poate că am să fac un studiu practic.

– S-ar putea să fie amuzant, comentă Josh neatent, deschizând pe rând sertarele în căutarea tacâmurilor. În sfârșit, le găsi și puse masa. Mă poți utiliza pe post de cobai.

– Progresul s-ar vedea la sărituri și piruete. Berni zâmbi și-i întinse cotletele.

– Frumos, Bernie, foarte drăguț! spuse Josh, așezându-se la masă.

– O chem pe mama, zise Bernie, pornind în goană spre camera ei.

Când intră în încăpere, doamna Knudson părea preocupată.

– Bună, Jenny. Cum a mers repetiția? întrebă ea, așezându-se la masă.

– A fost OK. Doamna Herbert ne-a ținut mai mult decât de obicei.

– . . . ?

– Păi, da. A trebuit să mai trecem o dată prin toată rutina. Nu pomeni de faptul că întârzierea i se datora.

– Așa credeam și eu, spuse doamna Knudson, tăindu-și cotletul. Dar nu începu să mănânce, așa cum și-ar fi dorit Josh, așa că fu obligat să-și înfrâneze și el pofta.

– Dar la școală cum a fost? întrebă Josh.

– Minunat. Am vorbit despre: „Umorul în societatea contemporană“. Doamna Knudson ținea un curs de etnografie la universitate.

– Ai mai auzit vreun banc? se interesă Josh.

– Nu, eu le-am spus, Jenny. Și le-am analizat – comic de nume, snoave, glume etnice, bancuri politice etc. Lista este practic infinită. Pe urmă, mai sunt și calambururile.

– E grozav să ai o mamă care-și câștigă existența spunând bancuri. Josh gustă din mâncare.

– Ceea ce pe vremuri era jignitor a ajuns acum ilar, continuă doamna Knudson, de parcă și-ar fi continuat expunerea academică. Dar cel mai mult am zăbovit asupra tendințelor actuale, ca de exemplu glumele despre computere.

– Despre computere? Josh deveni dintr-o dată extrem de atent.

– Da. Cum sunt caricaturile din revistele moderne. Un individ se află pe patul morții, iar doctorul se întoarce spre asistentă și spune: cheamă familia, cred că-i pe cale să-și *proceseze* ultimele cuvinte.

Bernie și Josh râseră.

– Imaginați-vă cum ar fi dacă am ajunge să nu mai comunicăm decât prin intermediul computerului, zise Bernie.

După cină, se apucă să curețe masa. Josh se ridică să-i dea o mână de ajutor, conștient că Jenny așa ar fi procedat.

– Adică, ce-ar fi dacă în fiecare dimineață ar apărea o figură pe ecranul monitorului și i-ai da indicații ce vrei să facă în ziua respectivă? continuă Bernie ideea.

– Ai văzut vreo astfel de persoană pe monitor, în ultimul timp? întrebă Josh, plin de speranță. Poate că spiritul era un obișnuit al casei. Poate că li se arătase și altor membri ai familiei!

Bernie pufni în râs.

– Doar în vis. Ce n-aș da să apară! Ar face viața atât de ușoară.

– Da, ar fi bine. Dar nu există nici o garanție că ne-ar ușura traiul, spuse Josh, în cunoștință de cauză. Ești sigur că n-ai observat nimic ciudat la calculator?

Încruntându-se, Bernie clătină din cap.

– Nu, nimic. Hei, Jen, sper că nu mi-ai luat vorbele în serios, nu-i așa?

Josh se foi.

– Nu, nu. Totuși, aș putea folosi ideea într-o lucrare la limba engleză, inventă el, ca să-și explice interesul.

Doamna Knudson se ridică de pe scaun.

– Sună cam prea fantezist. Iertați-mă, dar am de corectat niște lucrări.

Bernie și Josh curățară farfuriile și le introduseră în mașina de spălat vase. Apoi, Josh își făcu de lucru pe lângă birou, dar doamna Knudson lucra acolo. Trebuia să mai aștepte.

Îl dureau toți mușchii și intră în camera Jennyei să se apuce de lecții. Se făcuse deja opt, dar el continuă să stea la masă și să-și facă temele conștiincios, până reuși să termine.

Găsi fără dificultate cămășile de noapte ale Jennyei (era o fată ordonată). Pe când se pregătea de culcare, se întrebă de ce se certaseră în privința sexului. De ce îl refuzase Jenny? Pretindea că-l iubește, dar uneori atitudinea ei îl făcea să creadă altceva, deși n-ar fi recunoscut în fața nimănui. Se simțea înlăturat de o forță necunoscută. O dorea! Atât și nimic mai mult. De ce nu putea simți și ea la fel? Parcă dorința ar fi existat numai din partea lui.

Deocamdată, întreaga problemă era suspendată. Se furișă pe vârfurile degetelor până la birou să vadă dacă doamna Knudson mai era acolo.

Plecase. Aprinse lumina și se așeză în fața monitorului. Încărcă jocul de pe dischetă și șopti: *Hai, spirit al computerului, nu mă lăsa baltă! Trebuie să-ți vorbesc!*

Spera ca tonul imperativ să-l convingă pe spirit, dar acesta nu apăru. Așteptându-l, lansă trei jocuri. Disperat, în cele din urmă stinse calculatorul și se furișă înapoi în dormitorul Jennyei.

***

Jenny încerca să se relaxeze sub jetul dușului, lăsând apa fierbinte să-i șiroiască pe trup. Însă nu-i prea era la îndemână, își spuse ea, cu permanenta conștiință a faptului că se găsea într-un corp străin. În

prezența prietenilor lui, trebuia să rămână în gardă tot timpul. Până și acum, sub duș, acolo unde se bucura de obicei de singurătate, continua să simtă prezența neliniștitoare a lui Josh. Tânjea după propriul corp – avea nevoie de intimitate.

Ieși de sub duș și îmbrăcă în grabă o pereche de pantaloni de catifea reiată și o cămașă pe care n-o mai văzuse. O găsise mototolită la fundul unuia dintre rafturile dulapului și fusese imediat cucerită de dungile întrepătrunse, maronii și albastre.

Intră în bucătărie să vadă ce era de mâncare. Pe aragaz trona o plăcintă sub care era prins un bilețel.

„Doamnă Friedman,

Coaceți-o la 350° cam 25 de minute.

Am pus salata în frigider.

Betsy“

Jenny găsi salata și se hotărî să-i potrivească un sos. Doamna Friedman nu avea să ajungă acasă decât după ora șase, așa că Jenny avea tot timpul, total neobișnuit pentru ea.

Vârî echipamentul lui Josh în mașina de spălat și făcu sosul. Apoi, se apucă de teme.

Pupitrul lui era plin de hârtii. El reușea să se descurce destul de bine în harababura aceea, dar Jenny întâmpină dificultăți. Dădu totul jos de pe masă și reorganiză mai judicios spațiul de lucru.

În vreme ce făcea ordine, câteva foi de hârtie subțire căzură pe covor și se împrăștiară dând la iveală

o surprinzătoare colecție de schițe, care-i tăiară respirația. Se aplecă și le culese cu grijă. Una reprezenta niște veliere desenate în peniță, cu umbre gri-apoase. Următoarea era un autoportret al lui Josh în echipament de baseball. Apoi, doi băieți alergând pe stradă. Jenny își trecu degetele peste liniile frumoase, curgătoare ale desenelor, gândindu-se la el.

Nu mai văzuse lucrări ale lui Josh atât de bune. Știa că era talentat la desen. Avea spontaneitate și ușurință. Era degajat, niciodată nesigur, iar schițele îi ieșeau mereu, dar parcă nu *atât* de bine. Desenele astea demonstrau aceeași spontaneitate, dar dublată de trăsături de penel îndrăznețe, agresive, care-i rețineau privirea.

Le studie vreme îndelungată, încercând să descifreze personalitatea autorului. Pentru moment, se simți lezată că el nu dorise să i le arate, deși ea își manifestase adesea dorința de a-i vedea lucrările. Însă Josh avea obiceiul de a-și minimaliza talentul, de a schimba subiectul, sau de a-i abate atenția prin orice mijloc posibil.

Rotindu-și privirea prin camera confortabilă, dar dezordonată, simți că-l invidiază pe Josh pentru nepăsarea cu care privea lucrurile. Pentru ea, viața era mult mai solicitantă din proprie opțiune și avea tendința să-i accentueze acea caracteristică. În centrul universului ei se afla dansul. Era tot timpul pe fugă,

având mereu un program foarte încărcat. Așa că, o deranja cu adevărat când Josh se purta de parcă lipsa de la o repetiție n-ar fi însemnat cine știe ce. Nu-i lua în serios ambițiile personale sau aspirațiile – încerca mereu s-o tempereze, spunând: „Liniștește-te, trenul vieții n-o să plece fără tine!“

„Dar ar putea-o face“, răspundea Jenny de obicei, simțind că dacă n-ar reuși să țină pasul cu ceasul biologic, întregul ei sistem s-ar prăbuși.

Acum însă, nu mai avea ce face. Cum să țină pasul cu acel orologiu interior când nu mai putea dispune nici de propriul trup?

Suspinând, Jenny puse cu grijă desenele într-un sertar și se apucă de teme. Apoi, la șase fără un sfert, intră în bucătărie să pună plăcinta la cuptor. Chiar atunci, intră și doamna Friedman.

– Îți mulțumesc Josh! spuse ea, sărutându-și fiul pe obraz. Cum de ți-a trecut prin minte? Sunt moartă de foame!

– Ți-am auzit stomacul chiorăind de la cinci kilometri, glumi Jenny. *Reușit comentariu*, își zise ea. *Tipic pentru Josh.*

– Ei bine, da. În drum spre baie, trecu prin fața mașinii de spălat. Când a plecat Betsy? Mașina merge încă.

– Eu am pornit-o … mamă. Îi venea greu să-i spună „mamă“ doamnei Friedman.

– Doamne ferește! Ce-ai pățit? Te-ai molipsit de vreo epidemie de ordine și curățenie?

– Păi, ă … echipamentul meu de sport trebuia spălat. Acesta era adevărul.

– Asemenea nenorociri se mai întâmplă, chicoti doamna Friedman.

Domnul Friedman își făcu apariția, venind de la muncă și își privi feciorul ridicând din sprâncene. Era un bărbat masiv, cu aspect de urs. Purta barbă.

– Josh la bucătărie? Ar trebui să imortalizăm momentul cu o fotografie, aprecie el.

– Știu că nu-i teritoriul meu, dar am vrut să prepar masa mai devreme, explică Jenny.

– Ori ai vreo întâlnire, ori îți trebuie un echipament nou de baseball, îl necăji domnul Friedman.

– Nu. Așa sunt eu, un înger de copil! răspunse Jenny, înțelegând că depășise limitele personajului. Josh nu era băiat rău, doar cam răsfățat. Nimeni nu aștepta de la el vreo contribuție reală în activitățile domestice, așa că se complăcea în respectiva situație.

La masă, doamna Friedman fu impresionată de sosul salatei.

– De unde ai aflat cum să-l prepari, Josh? Mi-am închipuit mereu că nu ești capabil nici să fierbi un ou.

– Ne-au învățat în tabără, mamă, zise Jenny, considerând răspunsul ca plauzibil. Știa că Josh deprinsese gătitul în tabără. Mai vorbiseră despre asta.

Totuși, n-avea habar dacă printre cele învățate se afla și sosul cu oțet. Știa că mai preparase adesea paste făinoase, dar era absurd să-l considere mare maestru în arta culinară.

– Ah, da, uitasem. Însă cunoștințele tale în domeniu nu s-au mai manifestat până acum, glumi doamna Friedman.

– Recunoaște-i meritul, Rachel, ricană domnul Friedman. Doar e singurul nostru flăcău.

– Știu și mă frământ din cauza lui, Sid, oftă ea, … cu toate poveștile pe care le aud. Vreau să spun, la cursul de „Cum să te porți cu un adolescent". Este foarte instructiv. Ei pretind că pregătirea începe acasă, dar nu-s chiar atât de sigură.

Jennyei i se părea ciudat că doamna Friedman se înscrisese la un curs care s-o învețe cum să se descurce cu propriul copil.

– Dacă ții să afli cum să tratezi un adolescent, de ce nu mă întrebi pe mine, mamă?

– Poftim? clipi ea surprinsă. Ah, cred că aș fi putut s-o fac, dar îmi place să aud părerile specialiștilor.

– Îți faci prea multe griji. N-am nimic. Mă port foarte bine, spuse el, încercând s-o liniștească.

– Oh, cred că ar fi mai bine să reformulezi, băiete. Domnul Friedman se aplecă să-i șoptească la ureche, complice: maică-ta te poate contrazice foarte ușor doar aruncând o privire în camera ta.

Problema asta am de gând s-o rezolv curând, își spuse Jenny. *N-am să pot supraviețui în acest haos, chiar dacă este vorba de numai trei zile.*

– Astăzi, subiectul seminarului a fost fiul familiei Nordstrom, Willis. Tot amenință că o să fugă de acasă. Doamna Friedman își împături șervetul și se ridică de la masă.

– Poate că nu-i dau destul de mâncare, sugeră domnul Friedman, încercând să lămurească problema. Nordstromii țin dietă vegetariană, nu-i așa?

– Nici o grijă, mamă. N-am să plec de acasă – adică, atâta vreme cât mă veți hrăni bine, o asigură Jenny.

Zâmbi, dar continuă să se arate îngrijorată.

– Nici nu știi ce ușurare îmi aduc vorbele tale, Josh.

Jenny se ridică și o ajută să umple mașina de spălat vase, ceea ce constitui o nouă surpriză pentru domnul și doamna Friedman.

– Abține-te doar să pui prea mult detergent în mașină, interveni doamna Friedman. Îți mai amintești ce s-a petrecut ultima oară?

Ah, da. Bine. Jenny se îndepărtă de mașină, derutată. Oare ce se întâmplase? Cunoscându-l pe Josh …

În sfârșit, părinții trecură în camera de zi să privească programul de la televizor, iar Jenny urcă în camera lui Josh.

Extenuarea era cât pe ce s-o dea gata. Probabil că trecuse prin cea mai grea zi din viața ei și se simțea prea obosită pentru a-și mai termina temele. Stinse veioza de pe noptieră și rămase întinsă în pat pe întuneric, ascultând zgomotele pe care le producea respirația lui Josh. Continuă să le urmărească atentă până ce-i deveniră familiare.

Se gândi la comportamentul lui afectuos, la dorința permanentă de a o atinge, de a fi aproape de ea. Intimi. Ei bine, și ea dorea același lucru; nu era un drum cu sens unic. Însă uneori, împreună fiind, sentimentul se dovedea atât de puternic încât o înspăimânta. Calea spre acest gen de intimitate ar fi însemnat un pas mare înainte. Se temea că le-ar fi putut altera sentimentele. Nerăbdarea lui Josh o făcea să se retragă și-i era dificil să explice motivele. Acum, se întrebă care era cauza atitudinii diferite a băieților. Să fi fost sexul mai impotrant pentru ei? Oare erau mai repede gata pentru activitatea respectivă?

***

Vineri, amândoi trecură cu chiu cu vai de orele dimineții. Apoi, Jenny îl luă pe Josh cu mașina și merseră împreună la școală.

Pentru el, dimineața se dovedise plină de probleme. Doamna Knudson îi ceruse să pregătească

niște clătite, ceea ce-i depășea puterile. Așa că urmărise întocmai rețeta și turnase amestecul într-o cratiță minune. Berni îi sărise în ajutor, punând porțiile cu lingura într-o tigaie unsă cu unt.

– Jenny, ce-i cu tine? spusese el, încruntându-se. Ai fost întotdeauna maestră la clătite.

– Zău? clipise Josh, uimit. Da, așa-i, își revenise el rapid.

– Da, nu-mi pot da seama ce-ai pățit. Fii atentă, ai să le arzi!

Cu stângăcie, Josh scoase clătitele din tigaie și le așeză pe un platou. Se simțise atât de stingher. Trebuia neapărat să învețe să gătească, îi mărturisi el Jennyei.

Apoi, mama se enervase din cauză că cineva, adică Josh, pusese prea mult detergent în mașina de spălat vase, iar spuma dăduse pe dinafară, revărsându-se pe dușumea. Pe vase rămăseseră urme de detergent și câinele întinsese apa prin toată casa. Toate trebuia spălate din nou.

Povestea Jennyei fu oarecum diferită. Aparent, doamna Friedman rămăsese plăcut surprinsă și speriată să constate că Josh făcuse ordine în cameră. Situație cu totul necaracteristică pentru el!

– Ar trebui să ne comportăm mai conform cu originalul, spuse Josh, pe când se apropiau de școală.

– Data viitoare, poate că ar trebui să facem doar schimb de părinți, glumi Jenny.

– Să nu mai aud de dorințe! zise Josh și izbucniră amîndoi în râs.

– Ei bine, eu aș vrea să nu fi lipsit la repetiția de ieri, continuă Jenny. Cum a mers?

– Nu mă-ntreba, murmură Josh. Sunt un tip atletic, dar la balet nu mă descurc. Din cauza mea, repetiția a durat mai mult, iar drăguțul de Bernie pregătise deja masa când am ajuns acasă. Josh părea apăsat de remușcări. Iartă-mă!

– Ah, Josh, își mușcă ea buza, amintindu-și senzația de după antrenamentul la baseball. Ce a spus doamna Herbert?

– Era doar îngrijorată de starea mea de sănătate. Și de capacitatea mea de a face față audiției. Josh fluieră a pagubă.

– Uite ce-i, nu-ți face reproșuri din cauza dansului. Nu este vina ta. N-ai mai avut contact cu baletul, pe când eu am mai jucat baseball înainte. Și totuși, m-am încurcat teribil. Antrenorul a rămas cu impresia că ești bolnav și spunea că nu te-a văzut niciodată jucând atât de slab …

– Doamne, asta mi-ar putea compromite locul în echipă, spuse el gânditor.

– Poate reușim astăzi să dăm de spirit, încercă Jenny să-l încurajeze. Dacă este prins în computer, probabil că trebuie să ia contact cu oamenii – măcar ca să se hrănească, ce zici?

– Poate. Dar este posibil să fie o ființă „autarhică“ și să n-aibă nevoie de nimic.

– Ca o fantomă, aprobă Jenny.

– Da, așa ceva, adăugă Josh.

– Nu mă prea încântă ideea că viața mea este în mâinile unei ființe fantomatice, spuse Jenny.

– Era o simplă teorie, Jenny. Adică, ar putea fi orice – n-avem cum să-l definim. Uite, hai să ne luăm o pauză după ora de balet. Să mergem la un film, sugeră el. În felul ăsta, vom scăpa o vreme de obligativitatea de a ne preface. Am putea fi noi înșine.

– Bună idee, suspină Jenny.

Însă tot restul zilei, școala îi ocupă integral preocupările. La informatică fu pe dinafară. Dacă în ziua precedentă domnul Leipzig nu-i verificase cu atenție temele, de astă dată ceru să vadă toate lucrările. Jenny habar n-avea despre tabele de calcul. Și negăsind nici un computer liber, nu i se ivi ocazia de a încerca să-l contacteze pe spirit.

Mai grav, antrenorul Jacobs anunță o ședință suplimentară de antrenament, după ore. Băieții se întâlniră pe teren. Prietenii continuau s-o necăjească din cauza rezultatelor de la ultimul joc simulat. Apoi, ieșind din sală, păreai complet terminat, explică unul dintre colegi.

Pe teren, Jenny îi asigură pe ceilalți:

– Azi va fi mai bine.

– Da, vezi să nu, interveni cineva, cu scepticism.

Așa că provocarea fusese aruncată. Jenny se simțea mânioasă și hotărâtă. Îl întărâtau pe Josh cu expresii de genul: dacă nici acum nu reușești, ești un ratat! Nici vorbă de suport moral din partea echipei.

Jenny porni spre poziția de bătaie, încercând să-i imite mersul, închipuindu-și că este el. OK, Josh, își spuse ea, luând poziția, de data asta o să le arăți ce poți! Vom șterge amintirea zilei de ieri.

– Prima lansare! strigă antrenorul. Jenny se dezechilibră puțin din cauza forței pusă în lovitură. Ține-te bine de bâta aia, Friedman. Așa băiete!

O singură încurajare. Se aplecă hotărâtă înainte. Prima minge! Hai, hai, Josh, să le arătăm cum …

Poc! Mingea zbură spre stânga terenului. Jenny lăsă bâta și o zbughi până la prima bază. Toți izbucniră în urale.

Următorii doi jucători reușiră să lovească și Jenny ajunse să ia poziție la prindere, pe postul lui Josh de la prima bază. Prinse două lovituri. Toți ochii mărturiseau un respect renăscut. Antrenorul ridică pumnul într-o mișcare entuziastă.

– S-ar părea că mi-am spălat păcatele, îi șopti Jenny aruncătorului, Willie Edwards.

– Ce tot spui, Friedman? Asta-i o echipă și fiecare trebuie să-și dea toată silința.

– Că de nu … murmură Jenny. Dar n-avea cum să le explice celorlalți cum se simțea. Părăsită. Singură în fața eșecului, ba chiar atacată. Spre deosebire de clasa de balet, când după o zi mai proastă fetele săreau imediat, compătimitoare. Se îmbărbătau una pe alta, dezinteresat.

***

– N-ai dreptul să greșești, nu-i așa? îl chestionă ea pe Josh, mai târziu, în drum spre cinematograf.

– La ce te referi? păru el încurcat de întrebare.

– Vreau să spun că propriilor tăi colegi nu le pasă cum te simți, dacă ratezi. Orice greutate ar apărea, ori o rezolvi, ori încerci să scapi cu o glumă.

– N-am observat, ridică Josh din umeri.

– Fetele își împărtășesc problemele și băieții nu, explică Jenny.

Josh își aminti preocuparea arătată de Jessica privind starea de sănătate a Jennyei, după repetiție.

– Băieților nu le plac chestiile siropoase, replică el.

– Durerea este siropoasă? insistă Jenny.

– Nouă așa ne pare, răspunse Josh, neatent. Hei, iată un loc de parcare chiar în fața cinematografului!

– Și vă mai place să schimbați subiectul, observă ea cu asprime.

– Vino! Nu prea avem vreme.

Nerăbdător, ieși din mașină, iar Jenny înțelese că era sfârșitul conversației.

Porni în urma lui, gândindu-se la rarele ocazii când Josh i se confesase. Se simți singura persoană din lume care cunoștea unele lucruri intime despre el. Îi divulgase unele informații despre familie, despre prieteni, dar nu și despre ceea ce simțea pentru ea. Îi spusese că o iubește, dar nu aprofundase subiectul. Uneori, îi declara că o dorește.

Josh nu simțea nici o dorință de a fi mai explicit. Prefera să-și păstreze gândurile pentru sine. Iar despre emoții părea să nici nu-i pese. Adesea, Jenny se întrebase dacă avea așa ceva. Sau poate că le exprima într-un mod neașteptat pentru ea.

– Hei, Jen, nu vii? strigă el. Câțiva oameni întoarseră capetele. Jenny chicoti, grăbindu-se să i se alăture. Dintr-o dată, găsi hilar, chiar deosebit de amuzant, să-l observe în acel trup de fată, al ei, gesticulând frenetic.

Când ajunse, el o cuprinse cu brațul.

– De ce râzi? Lumea o să creadă că ți-ai pierdut mințile, o avertiză el.

– S-ar putea să aibă dreptate, zise ea. Mintea mea este captivă în trupul unui nebun.

– Uneori, îmi spui lucruri atât de drăguțe, glumi Josh.

Râseră iar și intrară în clădire – exact ca în vremurile bune.

Capitolul 6

În dimineața următoare, Josh porni computerul. Îl auzi pe Bernie urcând și-l opri repede. Îi ieși în întâmpinare pe hol.

– Ce avem de mâncare astă-seară? întrebă fratele Jennyei.

– Păi, nu m-am hotărât încă, se bâlbâi Josh. Gândurile îi rămăseseră în birou.

Bernie își vârî nasul în frigider.

– Dacă este posibil să vii iar târziu, am putea fierbe niște crenvurști picanți. Sunt ușor de făcut.

– Ă … bine, spuse Josh, considerând că era mai bine să nu discute. Dacă Bernie credea că se prepară ușor, atunci așa trebuia să fie. Hei, Bernie!

– Ce-i? Clipea, cu gura plină de prăjitură.

– Nu-i faci tu?

– Asta-i treaba ta, Jen. Am fost de serviciu și aseară.

– Da, știu. Dar n-o să prea am vreme. Săptămâna aceasta, repetițiile vor fi mai lungi și pe urmă ies în oraș cu Josh. Știa că exagerează, dar încercă, totuși. Am să mă revanșez.

– Cum? întrebă Bernie, oftând.

– Păi, poate având grijă de hamsterul tău?

– Bine. Ne-nțelegem noi cumva. Am să pregătesc cina. Ah! exclamă Bernie, desprinzând un bilețel de pe ușa frigiderului. Nu uita să cumperi lapte.

– OK, strigă Josh peste umăr, în vreme ce ieșea din casă, apoi se întoarse să ia o cămașă groasă. Trebuia să-și amintească atâtea lucruri! Îi era dificil să țină pasul cu programul ei încărcat.

Magazinul de alimente, masa de seară, spălatul vaselor, dansul – cum reușea să le rezolve pe toate? Ca să nu mai pomenească de teme! Era uimitoare, absolut uluitoare. Mai înainte, nu-i trecuse prin minte că Jenny avea atâtea pe cap, deși ea se mai plânsese din când în când.

Viața lui era mai puțin complicată, își spuse, mergând cu bicicleta spre studioul de balet. Știa că nici alte fete nu aveau un program așa încărcat. Numai întâmplarea o adusese în asemenea situație. Adică, nu doar întâmplarea, se corectă el. Dacă n-ar fi fost baletul, ar fi trebuit să se declare mulțumită cu mult mai puține activități.

Când intră în sală, celelalte fete ridicară privirile și o salutară. În grup apăruse o fată nouă, care-i fu prezentată drept Caitlin Tapper.

– Jenny, cum îți mai merge? întrebă Jessica. Purta jambiere de culori diferite pe fiecare picior, una roz-deschis, cealaltă verde, un maiou portocaliu cu dungi și colanți purpurii. Josh își zise că semăna cu un exponat de țesături populare. Rămăsese atât de uimit de amestecul de culori, încât întârzie cu răspunsul aproape un minut. Jenny? Jessica o privea îngrijorată.

– Ă … ah, bine, spuse el nervos.

– Sunt tot mai emoționată. Nu simți la fel? adăugă Jessica.

– Ba da. Nu acesta era cuvântul care să-i descrie exact senzația. Celelalte fete se adunaseră în jurul unei cutii cu jupe albe, maiouri și ciorapi de balet, care constituiau articolele de bază ale costumelor pentru recital. Aerul vibra de freamăt.

– Vom fi îmbrăcate în alb. Grozav, nu-i așa? continuă Jessica. Aș vrea să văd din timp scena ca să-mi pot imagina cum vom arăta.

– Pare minunat, spuse Josh, însă vocea Jennyei răsună fără entuziasm. Până acum, nu se prea gândise la costumele de balet. Trebuie să fie ca și când ai căpăta un echipament nou de baseball, scăpă el.

– Cum? se încruntă Jessica. Ah, cred că da. Dar ce-ți pasă de echipamentele de baseball, Jen? Doar nu te preocupă așa ceva, nu?

– Ă … nu. Însă îl interesează pe fratele meu, minți Jenny.

– Ah!

Jessica îi întinse un maiou mulat, jupa și ciorapii colanți.

– Uite, astea-s măsură mică. Ar trebui să-ți vină.

În același moment, doamna Herbert bătu din palme pentru a semnala începutul repetiției. Ascultător, Josh luă locul rezervat Jennyei la bară și începu exercițiile preliminare.

– Jennifer, a doua poziție aduce mai degrabă a poziție de călărie. Apropie-ți tălpile, draga mea.

Josh se supuse. Încerca să se sugestioneze că este Jenny și se concentră la execuțiile celorlalte. Profitabilă atitudine! Pe parcursul primei părți a lecției, doamna Herbert n-o mai urmări pe Jennifer. Noua elevă, Caitlin Tapper, îi solicita atenția la capătul opus al barei. Mai târziu, o auzi pe instructoare spunându-i fetei că ar trebui să se înscrie la altă grupă, deoarece aceasta era prea avansată pentru ea.

Mulțumesc cerului că mai există și elevi noi, își spuse Josh, trecând la mișcările mai îndrăznețe ale primului dans.

– Jenny, ai grijă la sărituri! Te dezechilibrezi! strigă doamna Herbert, exasperată.

Josh reuși cu greu să se oprească exact în clipa în care Caitlin ieșea spre vestiar. Asta însemna că va beneficia iar de întreaga atenție a doamnei Herbert.

Instructoarea se apropie și îi spuse pe un ton confidențial:

– Asta-i partea în care toți ochii vor fi pe tine, Jennifer. Ești solistă, așa că atragi atenția publicului. Amintește-ți, trebuie să pari exuberantă, dar nu nestăpânită. Trebuie să fii splendidă, perfectă, își continuă ea explicațiile. În ultimele zile, n-ai dansat grozav, dar probabil că știi foarte bine. Îl bătu pe braț. Exersează, draga mea, exersează până la epuizare.

– Da, desigur, OK. Josh uitase de exercițiile de acasă. Nu se gândise decât la sine – la antrenamentele de baseball pe care le pierduse, la propria viață, din care absenta pentru moment. Clar că exercițiile i-ar fi fost de folos acum. Probabil că s-ar fi descurcat mult mai bine. Dacă ar reuși să gândească în felul Jennyei, să se pună în locul ei, poate …

Concentrându-se, refăcu mișcările dansului. Jenny era cea mai talentată balerină din grupă. Chiar și un ochi neavizat ca al lui reușea să observe. Își aminti de ultima reprezentație la care asistase; cu toate că avusese un rol de duzină, păruse să iasă în evidență dintre celelalte balerine. Avea o dotare naturală, aparte. Cum să reușească s-o imite? Părea imposibil. Își

zise că trupul ei pricepea limba aceea – dacă ar fi acolo și mintea care să-l conducă! Dacă Josh ar stăpâni cunoștințele ei, dansul ar ieși perfect.

– Mult mai bine, Jennifer! Mult, mult mai bine! Pe alocuri, continui să fii crispată. Și controlează-ți mai mult mișcările brațelor, dragă. Degetele doamnei Herbert, mlădioase ca niște bagete fermecate, se ridicară în aer. Cred că-ți vei reveni la timp pentru spectacol. Avea un zâmbet încurajator.

– Sper că da, răspunse Josh, zâmbind. „A reveni" nu era verbul potrivit. Se întrebă dacă exista vreo normă de timp pentru adaptarea la schimbarea corpurilor.

***

După repetiție, Jessica o invită pe Jenny la o cola. Josh se codi.

– Știu și eu …

– Mereu ai câte ceva de făcut după program. Totuși, te înțeleg. Dar vorbisem săptămâna trecută să ieșim împreună, insistă Jessica.

Josh avea în minte mulțimea de corvezi care-l așteptau acasă. Apoi se gândi la ce-ar simți Jessica dacă i-ar refuza invitația. Nu voia să destrame prieteniile Jennyei.

– Bine, hai să mergem, dar nu stăm mult, zise el.

Împachetă echipamentul de balet și o urmă pe Jessica. Traversară strada și intrară într-o cofetărie ale cărei ferestre erau năpădite de plante agățătoare și scoici.

Josh comandă o cacao cu lapte. Scoase paiul din pahar și-l așeză frumos pe șervețel.

Jessica privi curioasă manevra, dar continuă să-și savureze cola cu înghețată.

– Am observat că în ultimele câteva zile ți-ai schimbat stilul. Îmi dau seama că n-ai prea exersat, dar mai este și altceva.

– … ? Frica blocă vorbele în gâtlejul lui Josh.

Jessica își apăsă buza de jos cu arătătorul, meditativ.

– Masculin. Asta este! Dansul tău a căpătat dintr-o dată o alură masculină. Nu-i neîndemânatic, ci doar mai bărbătesc.

– Ce vrei să spui? zise Josh, înghițind cu greu.

– Păi, există o diferență, după cum știi, Jen. Jessica zâmbi. Este mai degrabă agresiv decât grațios.

– Asta sună a discriminare, remarcă Josh încruntându-se.

– Ah, mai lasă-mă! Mergem împreună la balet de la nouă ani. Am văzut destui băieți și fete dansând ca să ne dăm seama. Cu toate că sunt egali juridic, bărbatul și femeia se manifestă vizibil diferit.

– Da, cred că ai dreptate. Dar nu-i nimic în neregulă cu stilul de dans bărbătesc, trecu Josh în defensivă. Nimeni nu se plânge că Mihail Barâșnicov dansează ca un bărbat.

– Nici o problemă, aprobă Jessica, cu condiția să nu fii fată.

Josh fu gata-gata să se înece cu băutura, dar se strădui să păstreze aparența de sânge rece. Poate că voi lansa o nouă modă, sugeră el.

Jessica se aplecă peste masă.

– Te necăjește ceva, Jenny? întrebă ea. Poate vrei să discutăm.

– Să mă deranjeze ceva? O, nu! negă Josh, scuturând din cap cu vehemență. N-am nimic!

– Ei bine, să știi că poți apela oricând la mine. A trecut multă vreme de când n-am mai stat de vorbă.

– Într-adevăr. Hei, poate că n-am discutat niciodată, își spuse Josh, zâmbind. Nu-i convenea această încercare de a-l provoca la confidențe. De ce or fi vrând fetele să vorbească mereu? Bătând cu paiul în linguriță, încercă să găsească o portiță de scăpare din respectiva conversație, cât și din local.

– Hei, ascultă-mă, trebuie s-o iau din loc, Jessica. Am întâlnire cu Josh. Înțelegi, nu-i așa?

– Da sigur. Părea dezamăgită, dar acceptă explicația.

Lui Josh i se păru că nu poate dispărea atât de repede cât și-ar fi dorit. În grabă, se împiedică de picioarele scaunului. Se simțea ca un fulg. Bineînțeles că acest corp i se păruse mereu ușor, acum însă, era pe punctul de a-și lua zborul, complet imponderabil, cu el prins înăuntru. În timp ce încerca să deschidă ușa, simți privirea nedumerită a Jessicăi, ceea ce-i spori nervozitatea.

Dar îndată ce reuși să se îndepărteze de ea, cuvintele Jessicăi îi reveniră în minte. Poate că tocmai masculinitatea lui era vinovată că nu reușea să imite stilul Jennyei. Pe urmă, nici nu știa prin ce se caracteriza feminitatea. Încă de la vârste fragede, băieții erau descurajați să se manifeste ca niște fete.

Își spuse că, dacă ar reuși să se conecteze cumva la feminitatea ei și ar exersa câteva ceasuri, poate va reuși să ducă la bun sfârșit repetiția în costume. Adică, în cazul că rămâneau în situația actuală încă o zi.

***

Mai târziu, în vreme ce se plimbau împreună pe strada principală, Jenny zise:

– Am uitat să te anunț. Astă-seară trebuie să te duci la o petrecere în pijamale, acasă la Elyse. Iartă-mă.

– O petrecere în pijamale? Adică numai fete?

– Păi, da, răspunse ea încurcată. Deocamdată, părinții nu ne-au dat voie să invităm și băieți.

– Nu mă duc, declară el fără să ezite. Se opriseră în fața unui magazin de computere.

– Trebuie, Josh! imploră ea.

– Nu, nu trebuie, replică el. Asta depășește puterea mea de sacrificiu.

– Nimeni nu mă va înțelege, dacă nu-mi fac apariția.

– N-am de gând să mă duc și să le ascult cum vorbesc despre haine, despre băieți și cine mai știe despre ce, zise el hotărât.

– Nu doar despre asta discută fetele, iar tu știi foarte bine, îl puse la punct Jenny.

– Nu știu și nici nu vreau să aflu. Nu-mi doresc decât să fiu din nou eu însumi.

– Ei bine, să știi că nu ești singurul, zise ea mânioasă, prinzându-l de braț. Este foarte important pentru Elyse. A făcut invitațiile acum câteva săptămâni, iar eu sunt cea mai bună prietenă a ei.

– Deci n-am de ales? oftă Josh. N-aș putea să inventez vreo boală rară, sau altă scuză?

– Nu-i deloc amuzant, i-o tăie Jenny.

Josh fluieră a pagubă. Lucrurile luau o întorsătură mult mai rea.

– Oricum, ce faceți voi la aceste petreceri? Mereu mi-am pus întrebarea. Băieții nu au asemenea obiceiuri.

Jenny izbucni în râs.

– Nu-i prea mare diferență față de vremurile când eram mici, în tabără. Mai ții minte când rămâneam treji până târziu spunând povești cu fantome, sau când ne băteam cu pernele? Vorbim, râdem. Îmi pare teribil de rău că voi lipsi.

– Și mie. Hei, fii atentă, pe ecranul acela nu-i o figură? Brusc, ochii îi fuseseră atrași de imaginea grafică a unui chip, apărută pe unul din monitoarele expuse în vitrină.

Jenny se întoarse pentru a constata că nu era decât un personaj de desen animat.

– Ce dezamăgire! exclamă ea.

– Hai să intrăm, propuse el. Îl urmă în magazin, iar Josh se interesă de computerul din vitrină. Aveți vreun program care să creeze și figuri umane?

Vânzătorul râse.

– Nu. Dar sunt convins că în câțiva ani o să apară și așa ceva.

Cei doi se priviră cu înțeles.

– Prea târziu, spuse Jenny liniștită.

Josh se așeză și se interesă de modul de operare al programului care genera desene animate. Funcționarul fu încântat să-i facă o demonstrație, după care-i lăsă singuri.

– Dacă reușim să dăm de spirit și-l convingem să anuleze schimbarea, nu voi mai fi obligat să particip la petrecerea aceea, explică Josh nerăbdător.

– Aș putea merge eu însămi, concluzionă Jenny.

Peste cincisprezece minute, vânzătorul se întoarse.

– Vă mai pot ajuta cu ceva? Doriți să cumpărați un sistem?

– Nu, mulțumesc, răspunse Josh, în grabă. Joaca la noul computer era distractivă, însă spiritul nu binevoise să se arate. Jenny și Josh mulțumiră din nou vânzătorului și ieșiră din magazin cu mâinile pline de pliante publicitare.

– Gata! Nu-i acasă.

– Acum, sunt pe cale să cred că nu l-am văzut niciodată, spuse Jenny. Aproape că nu-mi mai vine să cred că există. O fi fost un vis.

– Atunci, cum explici situația noastră? Singura consolare constă în faptul că mâine dimineață expiră cele trei zile. Ar trebui să ne trezim ca la început.

– Măcar, mă voi trezi acasă la Elyse.

Josh își privi ceasul de mână.

– E șase fără un sfert.

– Nu uita că trebuie să ajungi la petrecere pe la șapte și jumătate.

– Cu ce să mă îmbrac? mormăi Josh.

– Cu blugi – nu-i nevoie de ținută. Și nu uita să-ți iei și o cămașă de noapte.

– Mai sunt și alte lucruri pe care ar trebui să le știu?

– O să te descurci de minune, spuse Jenny, chicotind. Dacă te împotmolești, sună-mă, bine?

– OK. Se opriră la colțul străzii și se sărutară, pornind apoi în direcții opuse.

Îndreptându-se spre casa Jennyei, Josh începu să-și imagineze diverse moduri de a evita participarea la petrecere. Primul ar fi fost să reușească să-l găsească pe spirit. Apoi, ar fi putut avea un accident urmat de amnezie. S-ar fi putut îmbolnăvi. Sau ar fi putut să dispară.

Depăși intersecția și zări imediat mașina Elysei parcată pe aleea de acces. Inima i se opri. Era prins și nici una dintre posibilitățile imaginate mai înainte nu-i mai putea fi de folos.

Destinul implacabil îl obliga să participe la o petrecere în pijamale. Cu fetele!

Capitolul 7

– Bună, Jenny! strigă Elyse veselă, de îndată ce o văzu.

– Bună, răspunse Josh, cu entuziasm simulat. Trase aer în piept. *OK, trebuie să treci și prin încercarea asta. Acum, Friedman, dă tot ce poți!*

Elyse i se alătură pe aleea spre intrare.

– Treceam prin cartier și mi-am spus că ar fi frumos să trec să te iau. Ți-ai făcut bagajul?

– Nu, dar n-are cum să dureze mai mult de un minut. De obicei, când își petrecea noaptea „în deplasare", Josh își lua doar periuța de dinți și un tricou în care să doarmă. Ajunși în camera Jennyei, Elyse îl asistă, în timp ce-și alegea o cămașă de noapte, verifica trusa galbenă de spălat pe dinți și împacheta sacul de dormit.

– Asta-i tot? întrebă ea. Nu-ți iei fardurile și niște haine de schimb?

– Nu, mă mulțumesc cu atât. Nu rămân decât peste noapte.

Elyse clipi nedumerită și spuse:

– Ah, poți împrumuta de la mine, dac-o fi nevoie… Hai, celelalte probabil că au ajuns deja. Ar fi bine să ne grăbim ca să nu rămânem nemâncate.

Josh lăsă un bilețel pentru Bernie și doamna Knudson și o urmă pe Elyse la mașină. Se simțea depășit de evenimente.

– Câte vom fi? vru el să afle.

– Ah, doar știi, Jenny! Eu, tu, Connie, Toni și Cathy. Gașca obișnuită. Elyse trecu prin intersecție și intră pe strada ei.

Josh i-ar mai fi pus o mulțime de întrebări, dar își spuse că, în mod normal, trebuia să cunoască răspunsurile, așa că rămase tăcut. Dacă ar fi fost vorba de prietenii lui, atunci s-ar fi vorbit despre baseball, dar cu siguranță nu s-ar fi întâlnit pentru un asemenea motiv.

Fetele așteptau deja în curtea din spatele casei Elysei. Având-o pe Connie în frunte, se adunară toate la intrarea laterală să vadă cine venise.

– Ah, Jen, bună! Toate se înghesuiră în jurul lui. Făceam exerciții de stat în mâini pe peluza din spatele casei.

– Bună, răspunse Josh.

Fire proaspete de iarbă li se agățaseră în păr și pe haine. O clipă se simți nelalocul lui, apoi Connie îi luă

sacoșa și-l conduse. Curtea Elysei era uriașă, mărginită pe toate laturile de straturi de flori. În centru era întinsă o plasă de volei.

– Arată-ne cum să facem stândul pe mâini, Jen! o rugă Toni.

– Ea se pricepe la statul pe vârfuri, interveni Connie.

– Din întâmplare, mă pricep destul de bine și la asta, spuse Josh, demonstrându-și abilitățile de gimnast. Traversă peluza, mergând în mâini.

Fetele aplaudară realizarea. Toni încercă să facă podul.

– Să-ți arăt cum, se oferi Josh. Îi susținu spatele cu o mână, lăsând-o să se arcuiască spre pământ. Foarte bine – ai reușit!

– Zău? După ce ți-ai dat seama? După durere? zise ea, cu figura schimonosită de o grimasă de suferință.

– Hai să mâncăm, le întrerupse Elyse. Cred că ne-am stârnit suficient foamea.

Toate o zbughiră spre casă. În sufragerie fusese improvizat un bufet cu autoservire. Josh pescui din farfurie un crevete și-l aruncă în gură.

– Delicatese, spuse Toni ridicând o feliuță de salam.

– Avem și pizza, adăugă Elyse.

– E vreo sărbătoare? Poate vreo zi onomastică sau de naștere? întrebă Josh.

– Nici un eveniment important. O simplă întrunire, Jen. Cathy se încruntă. Doar nu te afli la prima petrecere, nu-i așa?

– Oh, desigur. Josh zâmbi. *Amintește-ți că nu ești la prima petrecere în pijamale!* își zise el. *Poartă-te ca și cum ai fi obișnuit cu asemenea întruniri.* Pe figurile fetelor putură fi observate semne de nelămurire pasageră, dar trecură repede la subiectul mâncare și la poveștile despre foste întâmplări.

Apoi, Elyse puse un disc. Câteva fete începură să danseze între ele. Josh rămase la masă.

– Hai, Jen, vino să dansăm, strigă Connie, ținând în mână o felie de pizza.

Josh fusese mereu uimit de obiceiul fetelor de a dansa una cu cealaltă. Nu părea să le deranjeze. Băieții n-ar fi făcut așa ceva niciodată. S-ar fi temut de părerea celorlalți.

– Ieri, la bibliotecă, citeam jurnalul unei balerine, începu Cathy. Își descria sentimentele față de balet, care reprezenta întreaga ei viață. La fel simți și tu, Jenny?

Ce să spună? Josh știa că dansul era foarte important pentru Jenny. Era o diferență față de ceea ce simțea el pentru sport. Lui îi plăceau multe sporturi complet diferite, pe când ea era atrasă exclusiv de balet.

– Da, așa este, răspunse el, în cele din urmă. Mă preocupă aproape tot timpul.

Până să le rostească, Josh nu fusese conștient de adevărul acelor cuvinte. Probabil că asta era! Jenny se gândea tot timpul la dans. De când îi luase locul, făcuse și el același lucru.

– Când dansezi, arăți de parcă ai trăi în vis, spuse Cathy suspinând.

Mă simt de parcă aș face parte dintr-un vis, reflectă Josh.

– Asta-i ideea. Lucrezi multă vreme ca să ajungi să arăți astfel.

– Chiar trebuie să-ți petreci atâta vreme exersând? întrebă Cathy.

Celelalte fete se opriseră din dans și formaseră un cerc în jurul lor. Era o întrebare pe care i-o pusese Jennyei de nenumărate ori. Răspunse afirmativ, imaginându-și că aceasta era singura variantă posibilă pentru ea. O auzise adesea vorbind despre necesitatea unui efort susținut.

– Mi se pare minunat să fii atât de hotărâtă, știind că aceasta va fi cariera ta, spuse Cathy admirativ.

Tot grupul se deplasă la masă pentru a da gata ce mai rămăsese din mâncare. Apoi, pe pardoseala camerei de zi, fură întinși sacii de dormit. Toată desfășurarea asta de forțe numai pentru a avea ocazia

să doarmă împreună și să stea de vorbă, își spuse Josh. Sporovăiau despre absolvire, despre facultățile pe care și-ar fi dorit să le urmeze.

– Cred că voi încerca la o universitate de pe coasta de est, ca să cunosc și alți oameni, explică Toni. Până acum, n-am părăsit niciodată orașul.

– Cred că e o idee foarte bună, zise Elyse. Dar mi-ar fi prea dor de casă. Aș face mai bine să rămân aici.

– De când s-a îmbolnăvit tata, nu mi-am mai dorit să plec, interveni Cathy. Cu toate că despărțirea de Doug m-a făcut să cochetez cu plecarea undeva departe.

– Senzația asta va trece, o consolă Elyse.

Josh se duse la baie și puse pe el cămașa de noapte a Jennyei, dar reveni la timp s-o audă pe Cathy spunând:

– Nu știu ce m-aș face fără voi, fetelor!

– Ar trebui să formăm o asociație, zise Toni.

– „Societatea de Sprijin Reciproc, SRL“, glumi Elyse.

– „Inimi Frânte, SA“, supralicită Connie și toate izbucniră în râs.

– Se spune că râsul este cel mai bun leac, filozofă Elyse, adăugând: și că timpul vindecă orice suferință.

– Cel ce schimbă locul des nu prinde cheag, glumi și Josh, iar râsetele răsunară din nou.

– Ce-ai pățit cu Doug m-a făcut să-l apreciez mai mult pe Carl, mărturisi Elyse, adresându-se Cathyei. Vreau să spun că-ți închipui că vei rămâne cu el pentru totdeauna, fiindcă asta simți, dar lucrurile nu ies așa cum credeai.

– De ce? întrebă Cathy.

– Pentru că oamenii se schimbă, răspunse Elyse. Soră-mea mai mare spune că nici pentru tine nu poți garanta că vei rămâne aceeași.

În ochii Cathyei apăruseră lacrimi.

– Așa s-a întâmplat cu noi. Mi-am dat mereu silința să-i fac pe plac, dar asta n-a adus fericire nici unuia dintre noi. Doug voia mai multă libertate.

– Băieții vorbesc mereu despre libertate, comentă Elyse. Tânjesc după independență și se tem că fetele le-ar răpi-o.

– Unele chiar așa procedează, declară Toni. Eu îmi doresc foarte mult să fiu intimă cu un băiat, să vorbim despre orice, să împărțim totul.

– Și cu sexul cum rămâne? întrebă Josh. Furat de subiectul conversației, uitase că în ochii lor trebuia să rămână Jenny.

– Ce mare scofală? Sexul reprezintă numai o parte dintr-o relație sentimentală, zise Cathy. Totuși, uneori, mi se pare că băieții îi acordă mai multă importanță decât fetele.

– Poate își închipuie că sexul și iubirea sunt același lucru, își dădu cu părerea Elyse.

– Când îi spun că vreau să fiu aproape de el, Alex nu pricepe că nu mă refer la acel soi de intimitate, dezvălui Connie. Eu vorbesc despre comunicare, participare, implicare.

– De câte ori eram împreună, aveam senzația că Doug nu se putea gândi la altceva în afară de sex, intră Cathy în detalii mai intime. Mereu ne certam din cauza asta. Mă stresa.

Josh asculta cu atenție. Să fi reprezentat sexul mai mult pentru bărbați? Oare chiar așa se manifestau? Nu era sigur – din cauză că majoritatea băieților, ca și el, preferau să nu discute despre sentimente.

– Băieții nu înțeleg că noi simțim altfel, spuse Elyse. Noi suntem mai romanțioase. Pentru noi, relația conteză mai mult. Dorim să ni se arate că suntem iubite.

– E foarte greu să-ți dai seama dacă un băiat te iubește. Uneori nici nu catadicsesc să pronunțe cuvântul, adăugă Connie.

– Eu simt nevoia să-l aud din când în când, mărturisi Toni.

Cathy se întoarse spre Jenny.

– N-ai prea intervenit în discuție.

– Mă gândeam, replică Josh nesigur.

– La Josh? Aș putea paria.

– Da, la Josh și la Jenny.

Toată trupa chicoti. Poate că așteptau de la Jenny niște dezvăluiri privind experiența ei cu Josh. Era uimit de modul deschis în care abordau subiectul și puțin speriat. Oare Jenny discuta cu fetele la fel despre el? Dacă așa stăteau lucrurile, cum să-i mai împărtășească gândurile fără ca acestea să devină de notorietate?

Îl deranjau toate acele plângeri la adresa băieților. Ce era cu toată discuția asta despre dragoste și sex? Suna de parcă băieții și fetele erau mereu în contratimp, incapabili să se pună de acord asupra vreunui subiect.

– Sexul poate fi un mod de exprimare a iubirii, se pomeni declarând. Ce-i rău în asta?

Fetele fură uimite de reacție.

– Jenny, încerci să ne spui ceva? întrebă Cathy încetișor.

Josh pricepu ce porumbel îi scăpase de pe buze și-i fu rușine.

– Băieții sunt altfel decât credeți voi. Și ei au sentimente, numai că nu sunt gata să le dezvăluie așa, la o mică bârfă.

– Cred că ai dreptate, dar tare mi-aș dori să le pătrund în minte, măcar câteva zile, zise Elyse.

– Nu spune așa ceva! sări Josh pripit. Dac-ar putea ști! Nu era de glumit cu *dorințele*.

După ce conversația încetă, se vârî în sacul de dormit al Jennyei, iar Elyse stinse lumina. Murmurul vocilor se estompă, iar Josh avu vreme să cugete asupra întregii seri din propriul punct de vedere. Își închipui că o ține în brațe pe Jenny și rememoră senzația de dorință amestecată cu frică ce-l cuprindea de obicei. Înțelese că și fetele erau înspăimântate, probabil mai precaute în viziunea lor asupra sexului. Asta nu însemna că sunt crude sau nepăsătoare și nu constituia o respingere, cum crezuse el. Își doreau să fie iubite, dar aveau nevoie de siguranță.

Adormi, cu mintea plină de gânduri. Se făcea că, deși reveniseră în propriile trupuri, el și Jenny erau din nou vizitați de spiritul computerului, la fiecare semn de neînțelegere. Se trezi acoperit de o transpirație înghețată. Apoi, privi împrejur spre contururile neclare ale prietenelor Jennyei. În cele din urmă, convins că fusese doar un vis, se adânci din nou în somn.

***

La șase și jumătate în acea seară, Terry Fields îl claxonă pe Josh din stradă. Jenny îi strigă pe fereastră să aștepte, luptându-se să îmbrace costumul strâmt de neopren. Terry sunase mai devreme pentru a-i reaminti că hotărâseră să meargă la surfing. Înhață

planșa, ieși din casă și se grăbi spre mașină, aruncând-o pe bancheta din spate. Ar fi fost bine dacă ar fi deprins sportul respectiv mai de mult. Era destul de speriată. Cine și-ar fi dorit ca prima încercare să aibă loc noaptea?

– Era timpul să apari. Credeam că vei da bir cu fugiții. Mai prindem cel puțin o oră de surfing.

Terry porni mașina și coti pe strada principală a orașului. Trecură pe lângă trei fete care alergau pe marginea drumului, iar Terry ambală motorul ca să le atragă atenția. Apoi, frână brusc și reveni lângă ele în marșarier, scoțând capul pe fereastră.

– Vreți să vă duc undeva? strigă el.

Jenny era gata să intre sub banchetă de rușine. Întotdeauna i se păruse ciudat că Josh își pierdea vremea cu unul ca Terry. Nu aveau nimic în comun.

– Nu, mulțumim! răspunseră fetele.

– Nu știți ce pierdeți! zise Terry. *Ce texte răsuflate*, își spuse Jenny exasperată. *Un nemernic!* În locul fetelor, ea l-ar fi trimis la plimbare.

– Hei, ia mai du-te și răcorește-te în apă rece, amice! strigă una dintre fete, declanșând râsul celorlalte.

Jenny își astupă gura cu palma, pentru a-și opri hohotul.

– De ce te hlizești, Fridman? întrebă absent Terry, în vreme ce continua să le urmărească din priviri pe cele trei fete, care-și reluaseră alergarea.

– Din cauza ta.

– Da, da, sunt firmă de divertisment. Terry își scutură părul zburlit.

– Parcă ieșeai cu Janie Messler, nu-i așa? întrebă Jenny brusc.

Terry ridică din umeri.

– Spune că sunt un monstru.

– Ce s-a întâmplat?

– Hei, habar n-am ce n-a mers bine! Trase în jos ecranul de protecție împotriva soarelui, urmărindu-le încă pe fete.

– Terry, fii atent! strigă Jenny.

Răsună un zgomot de metal îndoit – fusese prea târziu. Terry frânase brutal, dar nu putuse evita ciocnirea cu mașina din față, oprită la semafor.

– Friedman? Mai exiști? Terry rămăsese pe locul șoferului, cu ochii închiși. Jenny bănuia că se speriase.

– Aici sunt. La marginea banchetei, pe cale de-a avea o cădere nervoasă. Puteam să devin subiect de statistică, zise Jenny.

– Tata o să mă omoare. Părea demoralizat.

Fetele se întorseseră și se scuturau de râs. Șoferul mașinii din față coborî să inventarieze stricăciunile.

– Îmi pare foarte rău, Terry, spuse Jenny, compătimitor.

– Hei, amice, asta este! zise el, coborând din mașină. Jenny îl urmă. Bara de protecție închipuia un „V“ aproape perfect. Ornamentul cromat și deformat

părea să le facă un semn complice cu ochiul, în batjocură. Terry se lovi cu palma peste frunte.

– Ce-o să spună tatăl tău? întrebă Jenny.

– Ah, nimic, răspunse Terry fără inflexiuni. O să mă spânzure cu capul în jos, doar.

– Nu pari prea îngrijorat, comentă Jenny. În locul lui, ar fi fost foarte afectată. Mama s-ar fi supărat tare, iar ea s-ar fi simțit ca o idioată. Terry arăta mai liniștit.

– Hei, vorbele nu mai au nici o valoare. Am dat-o-n bară. Ridică din umeri.

Pierdură aproape o oră schimbând cu celălalt șofer numere de telefon, informații despre companiile de asigurare și așteptând sosirea poliției.

Terry și Jenny stăteau în mașină, glumind și prostindu-se ca să le treacă vremea mai iute.

– Parcă văd titlurile: UN ȘOFER ȘI PRIETENUL LUI, ADOLESCENȚI, LA UN PAS DE O MOARTE TIMPURIE, DIN CAUZA ATRACȚIILOR DE PE MARGINEA DRUMULUI! chicoti Terry.

– Din cauza distragerii atenției, îl corectă Jenny. Asta ar fi spus Josh, probabil. Cam lung pentru un titlu, dar sună bine.

Terry lovi cu pumnul în volan.

– De ce dracu mi-or fi zburat ochii după fetele alea? Adică, până unde poți ajunge cu prostia? Era clar că nu-s amatoare.

– Aș zice că, pentru moment, ai fost orb, sugeră Jenny.

– Mai degrabă, orbit de pofte, declară Terry.

Jenny fluieră a pagubă, spunându-și că aveau o conversație tare ciudată. Avusese ocazia să vadă și destule fete atât de căzute în admirație după vreun băiat drăguț încât uitau că sunt la volan. Cu Terry, lucrurile păreau să stea altfel. Nu fusese doar atras de priveliște – păruse obsedat.

– Îmi dau seama prin ce treci, zise ea.

– Nu, nici nu ai habar, Friedman! Tu ai o prietenă.

– Și ce contează asta? întrebă Jenny, surprinsă.

– Contează! Ai o viață sentimentală. În ce mă privește, parcă aș fi în Sahara, replică Terry.

– Am viață sentimentală? Să fi știut Terry ceva ce ea încă nu aflase? Și-l imagină pe Josh lăudându-se, așa cum fac unii băieți. Doar nu făcuse una ca asta? Își închipuise că-l cunoștea destul de bine, dar acum era posibil să afle că fusese o iluzie, că el inventase povești pe seama ei. Terry era prietenul cel mai bun al lui Josh. Amicii se destăinuiesc unul celuilalt, nu-i așa?

– Ce te face să crezi că aș avea viață sexuală? Ți-am spus eu una ca asta? întrebă Jenny, hotărâtă.

– Păi, nu. N-am mai vorbit despre asta. Mi-am închipuit doar … Se scărpină în creștet.

– Ți-ai închipuit greșit. Jenny era încântată că totul se petrecuse numai în imaginația lui Terry. Și oricum, să știi că sexul nu reprezintă totul.

– Ușor de spus.

– Fetele nu se gândesc toată vremea la sex, continuă Jenny. Le place să poarte o conversație, să fie prietenoase, să aibă alte preocupări, la fel ca noi.

Terry se întorse nedumerit spre prietenul lui.

– Știi, Janie mi-a spus cândva ceva foarte asemănător. „Nu ești capabil să te mai gândești și la altceva?“ Supărată, mi-a mai declarat că mă port ca un monstru și că se simte de parcă s-ar întâlni cu un octopus. I-am spus că o ascult întotdeauna. Dar, cum știi, mi-era foarte greu să mă concentrez. Fiindcă aș fi vrut să vorbim, dar doream să ne și … atingem. Terry părea ușor stânjenit. Știi, Friedman, ca să spun adevărul, dacă una din fetele alea ar fi manifestat interes, m-aș fi pierdut. Sau i-aș fi tăiat elanul, debitând o prostie. Nu știu ce-i cu mine.

– Nu te mai frământa din pricina asta, Terry, încercă Jenny să-l consoleze.

– Ei bine, ți-am mărturisit, dar rămâne între noi. Știi cum reacționează băieții de obicei. Nu vreau să fiu considerat un ratat.

– Mie nu-mi lași impresia asta, zise Jenny. Oricum, majoritatea băieților nu fac decât să se laude.

– Da, poate. Apoi, atenția îi fu atrasă de luminile intermitente ale echipajului de poliție care se apropia. Hei, uite și poliția! Mai bine aș coborî să le prezint actele și permisul.

Conversația se încheie aici. Jenny rămase deoparte, privind la polițistul care-și nota toate datele necesare. Fusese extrem de surprinsă că Terry își recunoscuse nesiguranța în privința fetelor. Toată atitudinea lui îndrăzneață nu era decât de fațadă. Să fi fost băieții la fel de speriați ca fetele?

Păreau să existe unele legi nescrise. De exemplu, compasiunea nu făcea parte din reacțiile lor normale. Totuși, între băieți se manifesta un soi de camaraderie. Cu toată competiția, păreau să se înțeleagă. Le plăcea senzația de atotputernicie și nu doreau ajutorul nimănui. Cu excepția echipei, unde era acceptabil să-și unească forțele pentru un scop comun mai important decât individualitățile.

Pe când era mică, se gândise adesea la situația diferită a băieților, invidioasă pe independența lor. Păreau liberi și rezervați. S-ar fi spus că nu se temeau de nimic. Până și Bernie, frățiorul ei mai mic, plângea foarte rar. Vorbele lui Terry probabil că erau cea mai intimă confesiune pe care ar fi putut-o spera. O ajutaseră destul de mult în efortul de a-i înțelege pe băieți, cu toate că-i părea foarte rău că nu se arătau mai puțin închiși în ei.

Urcară din nou în mașină, iar Terry aruncă procesul verbal pe bord.

– Ei bine, probabil că nu mai avem vreme de surfing.

Soarele apunea în spatele unui pâlc de eucalipți.

– Știu și eu, glumi Jenny. Cum stai cu vederea pe timp de noapte?

– Foarte amuzant, Friedman! Să mergem acasă. Astăzi, nu-mi mai arde de bâjbâit prin apă.

Jenny râse. Întreaga scenă – așteptarea poliției din cauză că Terry se lăsase atras de cele trei fete – îi părea acum deosebit de hazoasă. Reflectă la mulțimea de necazuri în care intrau băieții și fetele, urmărindu-se reciproc. Dar, având în vedere această atracție, de unde provenea lipsa de înțelegere între sexe? Să fi fost cauzată de scopurile diferite urmărite de băieți și de fete?

– Iartă-mă, omule! spuse Terry, pe când Jenny își lua planșa de pe bancheta din spate.

– Hei, nu-i nimic. Promite-mi doar că, de acum înainte, ai să-ți ții ochii pe drum.

Terry ridică două degete închipuind semnul păcii, dădu solemn din cap și ridică un impresionant nor de praf, demarând.

Capitolul 8

Josh visa că naufragiase pe o insulă și fusese împresurat de un grup de fete. Purtau niște robe lungi, exotice. Genul lui preferat de vise. Aerul era înmiresmat de esențe florale, razele soarelui se jucau în pletele fetelor, iar el le cerceta fețele zâmbitoare. Apoi, figurile lor părură să se separe în fragmente de parcă le-ar fi urmărit printr-un caleidoscop.

În realitate, Cathy și Elyse se băteau cu pernele, iar una dintre arme aterizase pe mutra lui. Cathy răsturnase un flacon de colonie. Soarele dimineții pătrundea prin perdelele transparente din camera de zi. Toate aveau un motiv.

Cu excepția faptului că el și Jenny nu făcuseră încă rocada. Înțelese că spiritul părea să-i fi uitat și constatarea îl demoraliză.

Se îmbrăcă repede, copleșit de faptul că nu va participa la meciul de baseball, așa cum sperase.

– Mergem la complexul comercial, spuse Elyse. Se stârnise o discuție aprinsă despre haine, iar tricourile și blugii erau împrăștiate peste tot. Fetele se tot îmbrăcau și dezbrăcau, încercând diverse combinații vestimentare. Își împrumutau una alteia fardurile. Josh avu impresia că asistă la un soi de ritual străvechi. Panorama îl lăsă fără cuvinte. Se reculese și spuse grăbit:

– Trebuie să plec. Astăzi, avem repetiția în costume.

– Dacă am reușI să fim ca tine, am economisi o groază de bani, zise Cathy, împachetându-și lucrurile.

Connie vorbea la telefon cu prietenul ei. Celelalte terminară cu gătitul și începură s-o bombardeze cu perne, pentru a-i capta atenția.

– Bine, bine, termin imediat, țipă Connie.

– Parc-ar fi lipiți în zona urechii! comentă Cathy.

În cele din urmă, toată lumea se înghesui în mașina Elysei. O lăsară acasă pe Jenny.

– Ajungi la meciul de baseball? întrebă cineva.

Gândul că va lipsi de la meci îl înfioră pe Josh, dar reuși să îngaime:

– Depinde de ora la care se va termina repetiția.

Pe când fetele plecau, Josh simți că-și pierde curajul. Dacă nemernicul de spirit nu-și va face curând apariția, va fi nevoit să danseze. Era absolut imposibil! Sigur, începuse să prindă câte ceva din meșteșug, dar numai atât. Nu avea cum să treacă de audiție.

Intră în casă, încercând să-și clarifice următoarele mișcări. Foarte urât din partea spiritului că nu se ținuse de cuvânt. De ce-i obliga să treacă prin așa ceva? Va trebui să-i țină locul Jennyei la repetiția în costume, iar la meci – mii de draci! – ea va fi nevoită să joace în locul lui.

De cum ajunse înăuntru, o sună.

– Bună! Cum o mai duci? întrebă el glumeț.

– Ești în regulă. Dar eu, cum mă prezint? Dintr-o dată, păru îngrijorată. Josh, ce-o fi pățit spiritul? N-ar fi trebuit ca astăzi să redevenim noi înșine?

– Așa credeam, fu el de acord.

– Aș fi vrut să revin în propria piele înainte de repetiție, se plânse Jenny.

– Mă gândeam la același lucru. Uite ce-i, am să-mi dau toată silința, bine? spuse Josh, sperând că sunase destul de convingător.

Puse receptorul în furcă și fugi în birou, închizând cu grijă ușa în urmă. Porni calculatorul, introduse discheta și așteptă. Se zgâia la ecran, numărând minutele. Apoi, își strânse pleoapele își încercă să vizualizeze schimbarea. Ce senzație i-ar face? Nu fusese conștient atunci când avusese loc prima rocadă. Cum să procedeze pentru a declanșa schimbarea inversă? N-ar fi reușit oare să transfere moleculele și atomii doar prin puterea combinată a voinței lor?

Nu se întâmplă nimic. Josh înghiți în sec. Avusese încredere în spirit, cu toate că nu mai binevoise să-și

arate mutra. Nu le făcuse nici o promisiune, dar lui Josh i se păruse imposibil ca situația să dureze mai mult de trei zile. Ce-ar fi putut urmări spiritul cu asta?

Disperat, renunță să mai privească ecranul gol. Își zise că n-avea nici un sens să se mai agite. Era zece fără un sfert și trebuia să se pregătească pentru repetiție. Se schimbă în maioul de balet și începu încălzirea.

Soneria de la intrare îi întrerupse exercițiile. Era Jenny.

– N-am putut suporta tensiunea. Trebuia să văd cu ochii mei. O luă înainte spre birou.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu-și arată mutra. Este un timid!

– Sau mincinos. Se întoarse spre ecran și spuse pe ton de implorare: Nu ți-ai susținut suficient punctul de vedere, spirit malefic?

Nici un răspuns. Josh se apropie de ea.

– Poate că mai avem și altceva de învățat, sugeră el.

Ea își roti privirea prin încăpere și atinse câteva obiecte – un prespapier, niște cărți, câteva creioane.

– N-au trecut decât trei zile și deja mi-e dor de locul ăsta.

– Da, înțeleg. Ce-o să ne facem, Jen?

Ochii li se întâlniră. Josh se simți tânjind după familiarul statu-quo pierdut de numai câteva zile. Jenny fu cea care rupse tăcerea.

– Cred că va trebui să trecem și prin asta. Vei fi obligat să dansezi, iar eu am să joc baseball.

Se prinseră de mâini, rămânând tăcuți o vreme.

– Petrecerea în pijamale s-a dovedit o experiență dură, spuse Josh.

– Ai avut ceva de învățat? întrebă Jenny zâmbitoare.

– Desigur. Știu la ce facultăți vor merge, cu ce s-au îmbrăcat pentru expediția la complexul comercial și cât se poate de mult despre viețile lor sentimentale. Ei, ce părere ai? rânji el triumfător.

– Josh!

– Credeam că vei fi impresionată. La tine, cum a fost?

– M-am dus la surfing cu amicul tău Terry, dar am suferit un mic accident … Îi povesti întreaga întâmplare.

– O dată, Terry și-a zdrelit nasul fiindcă nu se uita pe unde merge și s-a ciocnit de un stâlp. Și atunci era cu ochii după o fustă, zise Josh.

– Văd că nu-i prima dată! Știi, la început îl consideram un nemernic, dar am constatat că este cel mai deschis dintre prietenii tăi.

– Hei, nu-mi mai vorbi despre asta! Prietenele tale sunt gata să-și verse toată tolba, se plânse el. Vom ajunge să ne cunoaștem toate micile secrete.

– Mă bucur să te cunosc, dragul meu, chicoti Jenny.

***

Josh se simțea un soi de Peter Pan, sau mai iute Wendy, astfel îmbrăcat cu tricou, jupă de balet și colanți.

Întregul studio era în debandadă. El stătea la oarecare distanță, urmărind-o pe doamna Herbert în timp ce-i cosea unei fete elasticul la unul din pantofii de poante. Apoi trecu la alta, îndreptându-i o cută la maiou. Două fete se înghesuiau să se machieze în fața oglinzii micuțe din vestiar.

Josh avusese grijă de farduri acasă, nedorind s-o facă în public. Credea că reușise destul de bine. Fusese distractiv, ca o temă la arte plastice, își spuse el. Totuși, doamna Herbert nu se arătă mulțumită.

– N-ai pus suficient fond de ten, Jenny. Lasă-mă pe mine.

Mâinile doamnei Herbert s-ar fi potrivit mai bine cu o folie de glaspapir decât cu manevrarea fardurilor. Dacă ar fi avut copii, Josh le-ar fi plâns de milă la schimbarea scutecelor.

– Mă simt de parcă aș fi pierdut un strat de piele, comentă Josh.

– Prostii, Jennifer! replică doamna Herbert, caustic. Pielea are nevoie de puțin stimul pentru îmbujorare.

– Da, sigur, răspunse Josh, privind pieziș.

În cele din urmă, doamna Herbert se grăbi să ajute pe altcineva. Jessica se apropie.

– Jenny, arăți minunat. Mă lași să-ți pieptăn părul?

Privind împrejur, Josh observă că fiecare fată apelase la câte o colegă pentru aranjarea coafurii.

– Desigur, mulțumesc, răspunse el, recunoscător. O văzuse pe Jenny strângându-și părul pentru repetiții, dar nu reținuse procedeul.

Apoi, mai erau și pantofii de balet. Jenny îl instruise cum să coasă panglici și elastice și să-i prepare pentru dans. O mulțime de operații doar ca să poată fi purtați!

Pentru el, statul pe poante continua să fie ciudat, chiar dacă nu era vorba de propriile degete. Totuși, poziția i se părea absolut anormală. Își amintea ce-i povestise Jenny despre prima ei pereche de pantofi de balet și cât de entuziasmată fusese când îi primise.

Toată lumea se aliniase pentru încălzire. Josh se descurcă binișor. Exercițiile își demonstrau utilitatea. Se simțea mult mai stăpân pe sine și nu-și mai pierdea echilibrul. Un mecanism bine reglat. Și totuși, complet înspăimântat.

– A sosit vremea, îi șopti Jessica, prinzându-l de braț. La fel costumate, toate balerinele se aliniară în spatele draperiei ce despărțea sala de așteptare de studioul propriu-zis. Josh stătea lângă Jessica, încercând să-și imagineze cum ar fi procedat Jenny. *Trebuie să gândești ca ea*, se sugestionă el. Închise ochii, încercând să evoce imaginea ei dansând pe scenă.

Muzica lui Chopin începu să se reverse ca o ploaie ușoară, în vreme ce balerinele ieșiră la lumină, făcând piruete. Josh o urmă pe Jessica, imitându-i mișcările. Dădu ocol studioului trecând dintr-o piruetă în alta. Muzica dansului începu într-un ritm de vals vaporos, dar vesel. Toți ochii se fixară asupra lui. Panica îl cuprinse, dar el o respinse înainte de a-l îngheța. Se gândea la Jenny: efortul ei, grația, concentrarea asupra dansului. Continuă să danseze, hotărât să reușească.

Valsă cu exuberanță, arcuind grațios brațele și încheie cu o piruetă cu brațele întinse și capul lăsat pe spate. Habar n-avea cum arăta, dar după cum se simțea, era convins că reușise. Îl cuprinsese un soi de entuziasm, dar reprimă sentimentul, încercând să rămână concentrat pe imaginea mentală a Jennyei.

Doamna Herbert se încruntă și se aplecă spre doamna Craft, altă profesoară a școlii lor. O doamnă corpolentă așezată alături le asculta conversația. Putea fi reprezentanta școlii de balet la care dorea Jenny să se înscrie. În vreme ce vorbeau, continuau s-o urmărească pe Jenny. Lui Josh îi era clar că discutau despre ea. Oare aveau s-o respingă dacă interpretarea lui nu s-ar fi ridicat la standardul cerut? Alungă gândul și-și mută atenția spre colege, care formaseră un semicerc în jurul lui, unduindu-și brațele la unison.

Își aminti de felul în care obișnuia Jenny să atingă lucrurile din jur. Uitase, însă o observase repetând gestul și după ce schimbaseră locurile. Intra în contact

cu lucrurile – de parcă ar fi găsit desfătare în simțirea texturii diferitelor obiecte, a formei lor. Poate că era o caracteristică unică, deși nu avea cum să fie sigur. Lăsând la o parte alte considerații, simțul tactil, văzul și auzul luau și ele parte la concepția ei despre dans. Uneori părea să aibă o legătură secretă cu aerul care o înconjura. Toate astea îi treceau prin minte în timp ce se lăsa purtat de ritmul muzicii. Inspiră adânc, rechemă imaginea Jennyei și continuă să danseze.

Următorul balet era mai îndrăzneț, mai neîngrădit, mai exuberant. Traversă studioul în diagonală executând „grand jetéuri", urmate de piruete, întinzând brațele înainte și apoi lăsându-le-n urmă, cu capul în piept. Inspirație și expirație; văzduhul trecându-i printre degete; pantofii de balet abia atingând parchetul; amestecul de figuri întrezărite între salturi și piruete. Trupul Jennyei îl purta fără efort, cu ușurință, de parcă ar fi fost un fulg ridicat de vântul puternic. Asta era! își spuse el entuziasmat. Aceasta era senzația corectă, acum dansa cu adevărat – și dansa bine. Sentimentul era grozav și-l savură până la final, chiar și în senzația aparent anormală a piruetelor pe poante.

Cu o nouă și ciudată încredere în sine, Josh își încheie evoluția. Îndoi ușor genunchii și ridică brațele lateral, ca într-un zbor întrerupt de pasăre. Din direcția celorlalte balerine, îi ajunse la urechi un cor de exclamații.

Ah, nu, își spuse el, *am dat-o-n bară*. Văzând că doamna Herbert se îndrepta spre el, fu cuprins de disperare.

– Jennifer, a fost superb! Trebuie să recunosc, ai adus o notă inedită. A fost neobișnuit, dar foarte interesant. Sunt impresionată. Cum ai procedat? Poți să repeți?

Josh o privea uimit. Era serioasă oare? Da! Reușise să creeze ceva nou. Incredibil!

– Cred că ceea ce am văzut este inovativ și minunat, continuă doamna Herbert, iar Josh avu senzația că instructoarea nu-și arăta prea des entuziasmul.

– Serios? Hei, asta-i grozav! declară Josh, scuturând viguros mâna doamnei Herbert. Nu știa ce anume fusese atât de ieșit din comun, dar laudele aveau un efect puternic asupra lui – în orice corp s-ar fi găsit.

– Jennifer, te rog, spuse instructoarea, adoptând o atitudine mai rigidă, stânjenită de efuziunea neașteptată a elevei.

– Scuze. Josh se retrase câțiva pași. În spate, Jessica chicotea. Dar ce înseamnă asta? Credeți că voi fi acceptată la școala de balet? insistă Josh.

– Cum am mai spus, ai mari șanse. Răspunsul fusese scurt și cinstit. Și, cu siguranță, ești pregătită pentru audiție.

Nimic sigur, totuși … Să vezi când îi voi povesti Jennyei ce s-a întâmplat! își zise el fericit.

Capitolul 9

Din poziția aruncătorului, Gary Krupp îl zări pe Josh și-i făcu semn cu mâna.

– Hei, Friedman, vino-ncoace!

Jenny se uita la ceilalți băieți care se încălzeau, încercând să-și vizualizeze propriul joc, atât de important acum. Pentru Druids, era un meci decisiv. Alergă spre locul unde stătea Gary.

– De ce nu încerci să lovești câteva mingi? Poate că astăzi vei reuși ceva mai bine, zise antrenorul Jacobs, privind-o încurajator.

– Da, sigur. Se deplasă spre locul de bătaie și luă bâta. Era ceva mai grea decât și-ar fi ales ea, dar trebuia să țină seama că acum era în trupul lui Josh. *Fii el, Fii el …*

Gary îi lansă o minge. Jenny o lovi. Mingea se întoarse direct la aruncător.

– Hei, grozavă lovitură! rânji Gary.

Jenny îi pricepu sarcasmul, dar nu se lăsă influențată. Toată echipa îl urmărea pe Josh cu sufletul la gură. Așteptările lor o stresau și asemui senzația cu cea dinaintea începerii unui dans. Reuși să trimită o a doua minge spre mijlocul terenului, iar colegii își manifestară entuziasmul. Rams, echipa liceului Ryder, își făcu apariția pe teren și antrenamentul încetă. Druids luă poziție la prindere, iar fetele din trupa de marjorete se aliniară pe marginea terenului. Puținii spectatori ocupau primele două rânduri de scaune ale tribunei neacoperite.

În ultimele luni, Jenny asistase foarte rar la meciurile lui Josh, din simplul motiv că nu avusese vreme. Își dorea să-l fi susținut mai des, cunoscând bine influența pe care o are publicul asupra oricui.

Jocul începu. Jenny era la prima bază. Primul adversar la bătaie trimise mingea razant, direct în mănușa ei. Reuși să-l scoată din joc.

– Eliminat! strigă arbitrul. Toată echipa îl privi pe Josh aprobator.

Următorul la bătaie trimise o minge înaltă, prinsă de Gary.

– Al doilea eliminat! spuse arbitrul.

Jocul se anima. Următorul rată, trimițându-i pe Druids la bătaie.

Ușurată să constate că nu era prima, Jenny se așeză pe bancă să urmărească meciul mai relaxat.

Druids nu reușiră mare lucru – doi eliminați și un jucător ajuns la prima bază, apoi o greșeală la bătaie îi trimise din nou pe teren. Jenny reuși să se descurce cu toate mingile care ajunseră la prima bază, însă echipa era în dezavantaj. Din șapte reprize, Rams reușiseră două puncte, față de nici unul pentru Druids.

În repriza a opta, Josh ajunse la bătaie. Jenny împietrise de frică. Încercă toate stratagemele ce-i trecură prin cap. Mintea îi era încețoșată, însă apoi reuși să se scuture de stres, închise ochii și se concentră.

Încovoiată, privea cu atenție zborul mingiei. Lovi din răsputeri, dar rată.

– Prima! Din tribună, îi ajunseră la urechi remarci zeflemitoare, însă reuși să nu le ia în seamă.

La a doua lovitură, mingea se rostogoli săltând pe mijlocul terenului. Jenny țâșni spre prima bază. Următorul rată, așa că Druids trecu iar la primire.

– Mai avem o singură șansă de a schimba rezultatul, băieți. Hai s-o fructificăm! strigă antrenorul Jacobs. Era furios și se înroșise la față, mârâind spre adversari.

Jenny culese o minge greșit lovită și i-o aruncă lui Gary. *Una greșită! Hai, Druids, să le arătăm ce putem*, își spuse ea lovind cu pumnul în mănușă.

Următorea lovitură veni foarte înalt și ateriză în mijlocul terenului. Cu un adversar pe traseu, întreaga echipă deveni extrem de nervoasă. O nouă lovitură ajunse exact în mâinile lui Gary, iar acesta îl elimină pe jucătorul deja pornit.

Druids ajunseră iar la bătaie. Primii doi jucători ratară, însă următorii trei reușiră să ajungă la prima bază, unde se făcuse mare aglomerație. Urma Jenny.

– Totul depinde de tine Friedman, spuse antrenorul. Fă-ți meseria și adu-i acasă pe băieții ăia.

Jenny dădu din cap. Senzația de responsabilitate apăsătoare îi era familiară. Se duse agale spre locul de bătaie, încercând să ghicească ce ar face Josh în respectiva situație. Apoi se gândi la dans, la o mișcare cât mai fluentă a bâtei spre minge. Trebuia adăugată și forța necesară unei lovituri lungi. Pentru asta, era necesar să-și folosească toate resursele – atât ale ei cât și ale lui Josh!

Frica îi dădea târcoale, dar reuși s-o reprime, concentrându-se la ceea ce urma să se întâmple.

Lansarea porni spre ea. Lovi. Poc! Mingea se ridică într-un zbor foarte înalt pe deasupra terenului.

– Fugi! se auziră îndemnurile din rândul colegilor, iar Jenny se supuse, țâșnind spre prima bază și apoi urmându-i îndeaproape pe ceilalți trei camarazi. Sean Cunningam ajunse acasă, apoi Gary Krupp și Eddie Collander. Curentul de aer i se insinua pe sub bluză, umflând-o ca pe o pânză de corabie. Simțea cum este împinsă înainte de musculatura puternică a corpului lui Josh, de picioarele ce se mișcau ca pistoanele unui motor. Formidabilă senzație! Îl zări pe adversarul care urmărise mingea, prinzând-o și aruncându-i-o

lansatorului. Acesta ratã recepția. Jenny își reînnoi eforturile, trecând de a treia bază și ajungând acasă în plonjon, în cele din urmă.

Marele șlem! Fu înconjurată de strigăte de bucurie. Se ridică și se scutură de praf, în vreme ce colegii și antrenorul se adunară împrejur, bătând-o pe spate și îmbrățișând-o. De data aceasta, nu se mai feri. Senzația era chiar plăcută.

– Acum, este patru la doi pentru noi, spuse Gary Krupp. Am scăpat de griji, Druids a câștigat deja mulțumită ție, Josh.

– A fost fantastic, Friedman! Ne-ai salvat, omule! exclamă și antrenorul. Venind de la el, aprecierea era neprețuită.

Ea însă nu mai avea nevoie de aprobările colegilor sau antrenorului. Știa că obținuse o realizare excelentă. O zări pe mama lui Josh făcându-i semne din tribună și-i răspunse. De data asta, când fusese cu adevărat important, reușise să se ridice la înălțimea așteptărilor.

Unul dintre băieți o îmbrățișă.

– Hei, Josh, ai fost mare! Vii la Shawn, nu-i așa? Mergem să petrecem.

– Desigur.

După fiecare victorie, evenimentul era sărbătorit la cafeneaua lui Shawn. Jenny știa că Josh n-ar fi ratat o asemenea întrunire.

Împinsă spre vestiare de mulțimea entuziastă, Jenny inspira praful și mirosurile de transpirație. Spre norocul ei, abia așteptau cu toții să ajungă sub duș, așa că Josh fu lăsat în pace. Jenny se eschivă, preferând să-i reîntâlnească pe ceilalți la Shawn.

***

Mai târziu, la local, băieții se adunaseră lângă tejghea, delectându-se cu sucuri, sporovăind și glumind.

– Impresionantă reușită, Friedman, zise Eddie. Urmară alte bătăi pe umăr. Zâmbete și triumf! Pe teren, băieții se manifestaseră dur, însă acum erau aproape afectuoși. Ciudat, de obicei, cu excepția ocaziilor când aveau ceva de sărbătorit, evitau să se atingă. Micul local era plin de freamăt și figuri strălucitoare și triumfătoare. Jenny se simțea încântată.

– Da, continuă Gary, nu te-am crezut în stare de așa ceva.

– Cinci la doi – îți vine să crezi? Nici nu mai era nevoie de reușita lui Eddie, dar bine că a venit și ea, insistă Sean.

– Hei, băieți, am câștigat! accentuă Doug Kallinsky.

Jenny îl privi cu atenție. Îl cunoștea doar ca prieten al Cathyei. Părea destul de drăguț. De ce s-or fi certat? Josh nu-i spusese nimic.

– Să bem în cinstea victoriei! se entuziasmă Terry Fields. Ridicară sticlele de cola.

– Hai Druids! strigară toți. Ura, Josh!

Sticlele se ciocniră. Jenny compară petrecerea cu obișnuitele întruniri ale fetelor. *Și noi am fi vorbit despre victorie*, își zise ea. *Suntem gata să ne angajăm în competiții, dar nu atât de agresiv. Și avem o mulțime de alte subiecte de interes. În general, n-avem atât de multe tabuuri ca băieții.*

Își făcu loc cu umărul prin mulțime, ascultând conversațiile colegilor.

– Cu excepția meciului din aprilie, n-am mai reușit lovituri atât de bune niciodată. Îți mai amintești Gary? întrebă Sean.

– Da. I-am bătut pe cei de la Royals cu opt la unu, răspunse cel vizat.

– Hei, Chifteluță, mai muncești astăzi? strigă Sean.

– Jenny se întoarse să vadă cine purta porecla. Desigur, Eddie Collander, care lucra la un „Burger King".

– Intru mai târziu. De ce? zise Eddie.

– Ce-ai spune să mă tratezi cu ceva de mâncare?

– Vrei să fiu dat afară?

– Credeam c-ai ajuns șef.

– Este „șef peste cartofii prăjiți", explică cineva.

– În împărăția uleiului, interveni altă voce. Să stai toată ziua aplecat asupra cartofilor acelora unsuroși!

Jenny le cunoștea ritualul – insulte, lovituri și glume grosolane. După o scurtă pauză, o luară de la capăt, dar ea se simțea deja exclusă. Fetele n-ar spune asemenea lucruri. Și ele își mai necăjesc colegele, dar sunt mai blânde și, de obicei, încearcă să se susțină una pe cealaltă.

Conversația se concentră apoi asupra planurilor de weekend, iar grupul începu să se destrame. Alte lovituri pe spate, alte strângeri în brațe și strigăte de rămas-bun. Lângă ușă, câțiva dintre băieți se luaseră la harță în joacă, iar ceilalți trecură nepăsători. Jenny privi șirul de pahare goale de pe tejghea, tonomatul rămas tăcut și gecile îmbrăcate din mers. În cele din urmă plecă și ea, împreună cu Terry Fields.

– Voiam să-ți spun, Friedman, am vorbit cu Janie, spuse Terry pe șoptite.

– Bravo. Și ce-a zis? întrebă Jenny.

– Ne-am împăcat. I-am explicat că m-am schimbat. Terry zâmbi.

– Până la urmă, nu mai ești chiar atât de nemernic? glumi ea.

– Asta i-am spus. I-am promis că n-o să mai sar pe ea.

– Multă baftă, râse Jenny în loc de rămas-bun, simțindu-se grozav sub efectul momentului de intimitate.

***

– Cum a mers?

Întrebarea le ieșise de pe buze în același timp. Izbucniră în râs și se luară de mâini. Se aflau în curtea casei lui Josh.

– Ai reușit o lovitură de mare șlem și ați câștigat meciul, zise Jenny.

– Hei, grozavă treabă! O strânse-n brațe cu putere. Și tu ai reușit. Doamna Herbert spunea că ai creat ceva nou în arta dansului.

– Glumești? Este de necrezut! strigă Jenny.

– Așa am crezut și eu. Mai ales că probabil n-aș reuși să repet execuția nici dac-aș vrea.

Jenny căzu pe gânduri.

– Deci, dacă am rămâne așa la infinit, ne-am descurca.

– Așa s-ar zice, dar mi-ar fi greu să-ți țin locul. Până acum, nu înțelesesem cât de mult este de muncă la balet, recunoscu Josh. Nu-mi dădeam seama cât erai de prinsă și ce însemna dansul pentru tine. Adică, abia acum pot pricepe, după ce am încercat să-ți țin locul. Este grozav! Înainte, cred că eram gelos fiindcă simțeam că din cauza baletului ne vedem atât de rar. Îmi închipuiam că nu ții la mine.

– Și acum?

– Îmi dau seama că nu-i adevărat. Ești obligată să-ți dai toată silința pentru a deveni o balerină bună. N-ai de ales. Până acum, nu-ți luam în serios eforturile.

Jenny culese câteva fire de iarbă și se jucă împletindu-le.

– Mereu am crezut că ești cam superficial în toate privințele – Înainte de a-ți lua locul. Abia când a trebuit să joc baseball, am priceput ce însemna asta pentru tine, deși te comportai întotdeauna atât de nepăsător. Cred că am căzut în aceeași greșeală – nici eu nu te-am luat în serios. De asemenea, am învățat mult de la prietenii tăi.

– Da, am pățit același lucru, Jenny, fu el de acord. Amicele tale vorbesc mult despre noi. Se chinuiesc să ne înțeleagă. Băieții, în majoritate, nici nu-și dau seama că se discută atât pe seama lor. Cred că este plăcut să știi ce mult le preocupă pe fete relațiile – și nu doar cele cu sexul opus. Se opri puțin, apoi adăugă: mă tot întreb cât de mult le-ai povestit fetelor despre mine. De ce oare nu vorbiți cu prietenii voștri așa cum discutați între voi?

Jenny se încruntă puțin. Chiar așa, de ce?

– Poate știm că din partea băieților n-am primi aceleași răspunsuri. Poate ne este frică.

Brusc, își aminti ceva. Întâmplarea se petrecuse de mult, când abia îl cunoscuse pe Josh. Era atât de topită după el încât nu mai gândea coerent, așa că fusese recunoscătoare baletului pentru că-i redase echilibrul interior. Într-o noapte, plimbându-se pe plajă, îi mărturisise că-l iubea.

El nu-i răspunsese. O săptămână, nici n-o mai sunase. Crezuse că l-a speriat, prin simpla exprimare a

sentimentelor. Oare dragostea era atât de înspăimântătoare? Când îi vorbi lui Josh despre întâmplare, el spuse:

– Nu-mi amintesc.

– Imposibil! strigă ea, întrebându-se cum putuse uita un incident care pe ea o torturase atât. Simțind nevoia de a discuta cu cineva, îi povestise despre întâmplare și Elysei.

– Ei bine, poate că-mi amintesc, recunoscu el împotriva voinței.

– Și ce simțeai atunci?

Josh ridică din umeri.

– A trebuit să mă gândesc la ce-ai spus. Părea serios. Până atunci, nu-mi mai fuseseră adresate asemenea vorbe. Nu mai fusesem îndrăgostit. Dacă nu te iubeam nici pe tine? Nu ne cunoșteam de prea mult timp. Aveam senzația că lucrurile evoluează prea repede. Trebuia să fiu sigur.

– Dar nu mi-ai mai vorbit o săptămână, insistă Jenny. Am crezut că totul se terminase.

– N-a fost chiar așa de multă vreme, nu-i așa?

– Ba da, au trecut exact șapte zile. Apoi, m-ai sunat ca și când nimic nu s-ar fi petrecut, își aminti ea.

– Nimic nu se întâmplase, aprecie Josh.

Ea oftă.

– Când ți-ai dat seama că mă iubești?

– Acum câteva luni, pe când mâncam la cantină, iar tu vorbeai foarte serios despre ceva, cu un strop de muștar pe nas, răspunse Josh sincer și zâmbi.

– Zău? Și de ce nu mi-ai spus?

– Eram prea ocupat să râd.

– Caraghiosule! zise ea, mimând dezgust. Nu ți-a trecut prin cap că mi-ar fi plăcut să cunosc „amănuntul“ acela?

– Nu l-am crezut atât de important. Oricum, știai deja, nu-i așa?

– Nu, nu știam. Nu-s capabilă să citesc gândurile, Josh. Nu-mi vine să cred că nu m-ai considerat demnă să-mi împărtășești adevărul.

– Iartă-mă, zise el ridicând din umeri.

– Asta demonstrează că atunci când eu mă gândeam la iubire, tu nu erai încă pregătit s-o accepți.

– Iar atunci când eu luam în considerație alte aspecte, tu n-o făceai, adăugă Josh.

– M-am gândit și eu la lucrul acela, spuse ea, încruntându-se. Mă atrage la fel de mult intimitatea. Dar știu că trebuie să fiu pregătită pentru așa ceva și deocamdată nu-s. Din punctul ăsta de vedere mi-ai luat-o cu mult înainte.

– Cred că fetele sunt mult mai vulnerabile, zise Josh tandru. În trupul tău, și eu am simțit-o uneori. Dar sunt nerăbdător. Crezi că vom ajunge vreodată să dorim același lucru în același timp?

– Cine știe? Cred însă că-i bine să aflăm fiecare la ce se gândește celălalt. Și să înțelegem faptul că s-ar putea ca dorințele noastre să nu coincidă.

– S-ar părea că n-am prea reușit să comunicăm în ultima vreme, comentă el.

– Da. Hai să dregem liniile de comunicație, propuse Jenny.

– Asta-i o remarcă tipică pentru Josh, spuse el, râzând. Ai de gând să-mi furi și personalitatea? Situația seamănă din ce în ce mai bine cu „Zona crepusculară".

– Dacă vrem să ne speriem, n-avem decât să ne gândim la faptul că nu știm când se va termina nebunia asta. Jenny se tolăni pe iarbă.

Josh se așeză alături.

– OK, închide ochii și pune-ți o dorință. Am să fac și eu la fel, în același timp. Vezi? o tachină el.

– Nu văd prea bine cu ochii închiși, prostuțule.

– Desigur, n-am să te întreb la ce te-ai gândit, fiindcă aduce ghinion, explică Josh. Dar, dacă se nimerește să fie același lucru, poate se va împlini.

– Devii tot mai superstițios.

Josh nu-i răspunse. Rămaseră întinși pe peluză cam cinci minute. Apoi, Jenny își sprijini capul pe umărul lui Josh, privind în jos.

– Nici o schimbare vizibilă.

– Urmează-mă spuse el, pe un ton poruncitor. Se ridicară și intrară în casă. Josh scoase dintr-o cămară o planșă Ouija pentru legături telepatice și o curățătă de praf.

– N-am mai făcut așa ceva de ani de zile, exclamă Jenny. Așezară planșa pe masa de pe terasă.

Ea începu, plasând cu grijă degetele lui Josh pe punctele planșei.

– O, Ouija, când vom schimba locurile înapoi, eu și Josh Friedman?

– Cred că nu-i nevoie să fii atât de formală, șopti el.

Planșa descrise o mișcare circulară, oprindu-se la litera „N“. Jenny se crispă.

– Șt! Fii atent!

Urmă o mișcare scurtă spre „I“, apoi un traseu ondulat până la „C“ și din nou „I“ urmat de „O“, „D“, „A“, „T“. Periplul se încheie cu litera „Ă“.

– N-I-C-I-O-D-A-T-Ă, pronunțară Josh și Jenny într-un glas. Niciodată! Repetară cuvântul de mai multe ori, parcă ar fi sperat să-și piardă înțelesul.

– Poate că „niciodată“ are o semnificație mai favorabilă în altă limbă, sugeră Josh.

– Ouija, vrei să spui că nu se va mai întâmpla așa ceva?

Planșa se mișcă din nou formând cuvântul D-A.

– Ia lasă-mă și pe mine. Jenny se dădu la o parte făcându-i loc.

– Ouija, vrei să spui că n-am să mai fiu niciodată eu însumi?

– D-A.

– Nu poate fi adevărat! strigă el disperat. Răspunsul implacabil veni:

– D-A, E-S-T-E A-D-E-V-Ă-R-A-T.

Jenny izbucni în lacrimi.

Capitolul 10

Duminică dimineață, Josh se trezi în camera sa. În propriul trup. În același timp, fusese și nu fusese împăcat cu permanentizarea schimbării. După încercarea cu planșa Ouija și probabilitatea tot mai mare de a rămâne în trupul Jennyei pentru totdeauna, fu incredibil de fericit.

Își privi bucuros trupul. Era din nou al lui – un Josh Friedman complet. *Da, eu sunt*, își zise. *Bine am venit acasă!* Evenimentul se cerea sărbătorit, dar nu se auzea decât vântul foșnind pe afară și radioul în altă încăpere – nici vorbă de trompete și cimbale. Sau muzică de fanfară. Fiindcă, în afara lor, nimeni nu mai fusese la curent.

Se dădu jos din pat și rămase gol pușcă în fața oglinzii. Greu de știut la ce s-ar mai fi putut aștepta din partea unui spirit al computerelor.

Statura lui înaltă și atletică era acolo. Părul castaniu închis, ochii verzi, rânjetul obraznic, a cărui lipsă o resimțise. Cu toate că trecuse printr-o mulțime de încercări, rămăsese același Josh. Aflase lucruri pe care majoritatea băieților de vârsta lui nici nu le bănuiau. De fapt, majoritatea băieților în general. Știa cum este să fii fată. O anumită fată!

Trebuia să vorbească la telefon cu ea. Nu, voia s-o vadă. De mult tânjea după imaginea ei, dar nu era numai atât. Senzația împărtășirii unui secret ce le aparținea doar lor îl împingea spre Jenny.

Trase pe el o pereche de blugi și își pieptănă părul, constatând mireasma plăcută a noului șampon folosit de Jenny. De parcă i-ar fi lăsat o amintire secretă.

Camera era foarte curată, cărțile aranjate pe colțul mesei, nu existau haine aruncate pe jos. Plăcut!

Năvăli în bucătărie, stăpânit de o foame năprasnică.

– Bună, mamă, zise el, sărutând-o grăbit pe obraz.

– Bună dimineața, dragule. Îl urmări cu privirea, în vreme ce Josh rupea două banane dintr-un ciorchine și le introducea în storcătorul de fructe, alături de câteva linguriță cu vârf de concentrat proteic, germeni de grâu, lapte și două ouă. Apoi, reglă viteza la „mare“.

– Ți-e foame, Josh? întrebă ea, cu amuzament.

– Da. N-ai de ce să fii îngrijorată pentru pofta mea de mâncare, declară el, turnându-și lichidul gros într-un pahar. Desigur, n-avea cum să priceapă schimbările lui de comportament. Va trece peste ele, punându-le pe

seama vârstei. Josh se simți brusc recunoscător pentru ideile preconcepute ale părinților – îl scuteau de o groază de explicații.

***

Cam în aceeași vreme, Jenny Knudson începu să caște și să se întindă. O dată cu trezirea, o cuprinse și senzația că ceva se schimbase. Deschise ochii și constată că se afla în propriul dormitor.

Surpriza făcu loc încântării de nedescris. Semăna puțin cu elanul încercat la terminarea unui dans reușit. Îndepărtă cuvertura pentru a-și putea privi corpul. Ea era, fără îndoială! În sfârșit!

Își mângâie obrazul, închise ochii și-i deschise iar. Era o senzație minunată. Parcă s-ar fi reîntâlnit cu un vechi prieten. Sări din pat pentru a face o serie de reverențe. Urmară câteva piruete, realizate ușor și grațios, parcă fără efort. De bucurie, îi venea să strige: *Hei, sunt întreagă!* Se arcui pe spate și execută un flic-flac. Soarele pătrundea pieziș prin fereastra triunghiulară, strălucindu-i în păr.

Apoi, se liniști. Făcu niște mișcări de înviorare și se hotărî să se îmbrace. Se opri în fața dulapului cu haine, căruia-i simțise lipsa. Alese blugii favoriți și o bluză purpurie, peste care puse cămașa groasă aleasă de Josh cu o zi în urmă. Se simțea minunat cu propriile haine și pantofi.

– Din nou eu însămi! zise ea cântat, coborând la micul dejun.

– Bună, mamă, salut, Bernie! strigă ea veselă, traversând bucătăria.

– La fel și ție, spuse mama, ridicând ochii de pe jurnal, cu o figură uimită. Cărui fapt datorăm această explozie de entuziasm?

– Redescoperirii vieții, zise ea, ridicând paharul cu suc de fructe ca pentru un toast.

– Chiar așa? își potrivi Brenie ochelarii pe nas, privindu-și sora cu interes sporit.

– Da. Scose cutia cu cereale și își turnă o porție în castronel. Nu le putea mărturisi că își redescoperise propria persoană, după ce trei zile îi ținuse locul lui Josh Friedman. Acum, sigură că nimeni nu mai avea cum să afle, se simțea incredibil de misterioasă.

Pe când își golea castronul, răsună soneria de la intrare. Era Josh, purtând pe chip un zâmbet larg. Jenny se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta.

El o îmbrățișă un moment după care o prinse de mână.

– Doamne, cât de bine este! zise el. Apoi adăugă pe șoptite: Crezi că acum am putea să dăm de spiritul acela buclucaș?

– Păi, așa sper. Ar cam fi cazul să-și facă apariția. Ne datorează o explicație.

Josh îi salută pe Bernie și pe doamna Knudson și se lăsă condus în micul birou. Ea porni computerul și introduse o dischetă. În câteva clipe, amândoi auziră o voce.

– Aha, mă așteptam să veniți amândoi. Cum o mai duceți?

Trăsăturile parcă cioplite ale spiritului apărură pe ecranul monitorului. Pe mâna ridicată se observa interminabila linie a vieții.

– În sfârșit, iată-te! exclamă Jenny, aplecându-se peste tastatură. Acum, ne simțim minunat, mulțumim! Ce-ai pățit? De ce nu te-ai arătat mai devreme?

– Am fost reținut în altă parte. Scuze, mi-a fost greu să ajung, din cauza … traficului.

– De ce ne-ai făcut una ca asta? interveni Josh.

– Mi se pare că voi ați cerut-o – voiați cu disperare să înțelegeți fiecare cum gândea celălalt.

– Trebuia să fi existat și o cale mai simplă, aprecie Jenny.

– Poate, zise spiritul încet, dar nici o altă variantă n-ar fi dat rezultate atât de bune. Ați fost obligați să deveniți altcineva, aparținând sexului opus. Ați experimentat pe proprie piele problemele pe care le avea de rezolvat celălalt. Cinstit vorbind, aș spune că ați ajuns să vă cunoașteți și pe dinăuntru.

Josh și Jenny se priviră. Bucuria revenirii îi îndemna să treacă mai ușor peste cele petrecute. Nu conta decât faptul că erau din nou ei înșiși, împreună.

– Într-adevăr, răspunse Jenny. Dar nu știm încă cine ești și din ce cauză s-au întâmplat toate.

– Ah, uneori puneți cam multe întrebări, nu-i așa?

Spiritul schiță un zâmbet blând, plin de înțelegere, de parcă le-ar fi cunoscut cele mai intime gânduri.

– Menirea mea este să împlinesc dorințe, oricât ar părea ele de imposibile, ca în cazul vostru. Tăcu, fără altă explicație.

– Dar de unde ai apărut? Cine ești? insistă Josh.

Figura încă zâmbitoare începu să se estompeze. Jenny întinse mâna s-o atingă, așezându-și palma pe sticla ecranuilui. Era prea târziu. În birou se lăsă liniștea.

– Ce s-a petrecut cu noi, Josh? întrebă ea, în cele din urmă.

– Nu cred că vom afla vreodată, răspunse el, prinzându-i mâna. Dar acum, este bine. Am redevenit *noi*. Gata cu dorințele, bine?

– Nici nu-mi trece prin cap să mai încerc, replică ea, scuturând din cap. Hei, asta înseamnă că Ouija s-a înșelat.

El ridică din umeri, amintindu-și profeția din ziua trecută, care păruse să-i condamne.

– Cum să ai încredere într-o scândură și o bucată de material plastic?

– Trei zile, am crezut într-un spirit pe care nu-l mai văzuse nimeni. Cam ciudat!

– Adevărat. Și ce? Despre ce vorbeam acum trei zile, când am fost întrerupți atât de brusc?

– Ne certam pe tema sexului și iubirii. A baletului și a baseballului.

– Cred că putem relua discuția, spuse Josh.

– Numai că acum nu ne vom mai certa. Poate că am reușit să ne cunoaștem ceva mai bine. Mă simt mult mai apropiată de tine.

– Și eu la fel, Jen. Zâmbi și o cuprinse în brațe. Dacă am fost capabili să trecem printr-o asemenea experiență, vom reuși să facem față la orice încercare. Suntem o echipă.

– În personalitatea mea se menține și influența ta, zise Jenny. Asta-i folositor.

– La fel. Acum, am un soi de percepție extrasenzorială, în ce te privește.

– Ah, chiar așa?

Josh o sărută. Gândurile ei porniră într-o spirală amețitoare, în vreme ce se abandona sărutării. În membre, simțea o ciudată și foarte plăcută imponderabilitate.

– Înțelegi ce voiam să spun? șopti Josh, printre sărutări.

– Nu, răspunse ea, nelămurită.

– Am simțit că doreai să mă săruți, deși n-ai scos nici o vorbă. Zâmbi din nou, trecându-și degetele prin părul ei.

– Zău?

Se sărutară iar, strâns îmbrățișați în lumina verzuie a monitorului.

Sfârșit